

பூம்பொழில்

புலவர், பொறிஞர்

சி. செந்தமிழ்ச்சேய்

திருக்குறள் பதிப்பகம்

66, பெரியார் தெரு, எம்.ஜி.ஆர் நகர்,

சென்னை — 600 078.

முதற் பதிப்பு :— திசம்பர் 1993

இது திருந்திய மின்வலைப் பதிப்பு : நவம்பர் 2009

நூலாசிரியர் :

புலவர்—பொறிஞர்
சி. செந்தமிழ்ச்சேய்., பி.இ., பி.லிட் .,
'சேயகம்'
25/49, துரைசாமி நகர்,
கடலூர் — 607 001, தமிழ்நாடு.
தொ.பே : 04142—221970. 98408 44600.

ஆசிரியரின் ச்ஞட க லெரு :

சோலைமலர் — சிறு காவியம்
செம்பியன் தமிழவேள்—வரலாற்றுப் பாவியம்.
செம்பியன் தமிழவேள் — வரலாற்றுப் புதினம்
பூம்பொழில்—காவியம்.
பூக்காடு — கவிதைத் தொகுப்பு
உயிரே உனக்காக — நாடகம்
காதற் களிவெண்பா — பாவியம்

வாழ்த்துப் பா

முனைவர் இரா. செல்வ கணபதி,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி,

தருமபுரம், மயிலாடுதுறை — 6009 001.

பொதுவுடைமைக் கருத்துக்கள் இந்நாள் மட்டும்
பூக்காத கொடுமைக்கு வாட்டங் கொண்டே
எதுவரினும் ஏழைகளின் உழைப்பின் மேலே
எழிற்கோட்டை கட்டிடுவார்வீழ்ச்சி காணப்
புதுத்தமிழில் வரலாற்றின் புதுமை பொங்கப்
புத்தார்வ இளமையினால் இன்பம் ஓங்க
மதுசேரப் படைத்திட்டார் கவிதைக் காடு!
புதுச்சேரி வழியினிலே! பொலிக நண்பர்!

முதற் பதிப்பின் முன்னுரை

என்னுடைய இரண்டாவது கவிதை நூல் இது. இருபத்து மூன்று ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பிறகு! இந்நூல் இயற்றப்பட்டதும் இருபத்து மூன்று ஆண்டுகட்கு முன்னர்த்தான்.

1970 ஆம் ஆண்டு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் வித்துவான் முதனிலைத் தேர்விற்குப் பாரதிதாசனின் 'பாண்டியன் பரிசு' பாட நூலாக அமைந்திருந்தது. அதைப் பாடமாகப் படித்ததன் விளைவே இந்நூல்.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தங்கள் முந்நூற்றைக் கொண்ட மரபுவழிக் கவிதை ஓவியம் இஃதாகும்.

முப்பஃது அகவையில் எழுதிய இந்நூல் அப்படியே வெளியிடப் படுகிறது. ஓசை நோக்கி ஒருசில நொற்களை இன்று மாற்றி இருக்கிறேன்; ஆனால், ஒவ்வாத கருத்தென்று ஒரெழுத்தும் மாற்றியதில்லை. காரணம், அன்று நான் கொண்டிருந்த கருத்துக்களுங் கோட்பாடுகளும் இன்றும் எனக்கு ஏற்புடையனவாகவே உள்ளன.

இளமை எண்ணங்கள் என்றும் இளமையாகவே இருக்கின்றன. நரை, திரை, மூப்பு இப்புற உடற்கேயன்றி உள்ளத்திற்கில்லை என்பது என் பட்டறிவு.

இன்றும் என் மனம் அழகிற்கு நெகிழ்கிறது; அன்பிற்குத் தாழ்கிறது; அழிவிற்கு அழுகிறது; கொடுமைக்கு எழுகின்றது.

என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியரும் கெழுதகை நண்பருமாகிய முனைவர் இரா. செல்வ கணபதி, எம்.ஏ., பி.எட்., பி.எச்.டி., அவரிடம் பத்தாண்டுகட்கு முன்னர் இந்நூலைக் கொடுத்துப் பிழை களைந்து தருமாறு கேட்டிருந்தேன். திருத்தம் செய்தளித்த அவர், நூலின் இறுதியில் ஒரு வாழ்த்துப் பாவைத் தானாகவே எழுதி வைத்திருந்தார். அதன் அமைப்பு, இந்நூற்குச் சிறந்த முன்னுரையாக அமைந்திருந்ததனால், அதனையே முன்னர்க் கொண்டுள்ளேன். அவர்க்கு என் நன்றி.

இந்நூல் இறுதியாக வெளிவரக் காரணமானவர் மூவர். முதலூலைப் பதிப்பித்துப் பெற்ற பட்டறிவு என்னை முடக்கி வைத்திருந்தது. அந்த முடக்கத்தை நீக்கி, நூலை வெளியிட அடிக்கடி நினைவூட்டி ஊக்கப் படுத்தியவர் பொறிஞர் சா. வேல்முருகன், பி.இ., என்றால் எப்படியும் வெளியிட்டே ஆக வேண்டும் என்று தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட அனந்தபுரம் திரு கோ. கிருட்டின மூர்த்தி, பதிப்பாளர் வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் ஆகிய இருவரும் ஆவர். இம்மூவர்க்கும் என் உளமார்ந்த நன்றி.

என் தொழில் கவிதை அன்று. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் எனக்குள்ள ஈடுபாட்டின் எதிரொலிப்பே இந்நூல்.

தாய்மொழிப் பற்று வெகுவாகக் குறைந்துவரும் இந்நாளில், இந்நூலை முழுமையாகப் படித்துவிட்டு, குறைநிறைகளை ஒருவர் சுட்டிக் காட்டினால் போதும்; நான் நிறைவடைந்தவன் ஆவேன்.

'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.'

— குறள்

அன்பன்,

சி.செந்தமிழ்ச்சேய்,

'சேயகம்'

25/49, துரைசாமி நகர்,

கடலூர் — 607 001.

கதைச் சுருக்கம்

மாவளவர் நெடுநாட்டு மன்னர். உரிமைப்படி நாடு நெடுங்கிள்ளிக்குச் சொந்தமாகும். நாட்டை மீட்கக் காலம் நோக்கிக் காட்டிலே கரந்துறையும் அவற்குத் துணை நிற்பவன் இளமணிவேள்— முற்போக்குச் சிந்தனையாளன்.

எழிற்செல்வி மன்னரின் ஒரே மகள், இளவரசி. தன்னுடைய அண்ணன் இருங்கோவேளின் மகன் இளமணிவேளை எழிற்செல்வி மணந்து நாட்டை இனிதாள வேண்டுமென்பது அரசியின் ஆவல். அதற்கு உடன்படாத எழிற்செல்வி, திருநாட்டு மன்னன் செங்கோடனை மணப்பதே ஏற்றது என்கிறான்.

நெடுநாட்டு இளைஞரிடம் நெடுங்கிள்ளி எழுச்சியைத் தோற்றுவிக்கிறான். ஆங்காங்கே கொள்ளைகள் நடைபெறுகின்றன. பாதிக்கப் பட்டவர் தீயவர் என்பதால் மக்களிடையே மகிழ்ச்சி மலர்கிறது. இளமணிவேள் பின்னிருந்து நெடுங்கிள்ளியை இயக்கி வைக்கிறான்.

எழிற்செல்வி இளமணிவேளைத் தனியே சந்திக்கிறான். சந்திப்பு இருவரிடையே மறைந்திருந்த காதலை வெளிப்படுத்துகிறது.

இதற்கிடையே, திருநாட்டு மன்னன் செங்கோடனுக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் இடையே நட்பு மிளர்கிறது. எனினும் தன்னாட்டை மீட்க மற்றொரு நாட்டின் உதவியை ஏற்க மறுக்கிறான் நெடுங்கிள்ளி.

செங்கோடன் பெண்கேட்டு நெடுநாட்டு மன்னர்க்கு ஓலை அனுப்புகிறான். பெண்ணின்றேல் போரென்று அறிவிக்கின்றான். மனம் மாறிய எழிற்செல்வியோ, தன் மாமன் மகனையன்றி வேறொருவரையும் மணக்கேன் என மாறுபடுகிறான். ஆனால், அமைதியான மக்களிடையே புரட்சியைத் தூண்டிய குற்றத்திற்காகப் படைத்தலைவராகிய இருங்கோவேளால் சிறைப்படுத்தப் படுகிறான் இளமணிவேள்.

இரு நாடுகட்கும் இடையே போர் ஏற்படுகிறது. கடுப் போரிலே, நெடுநாட்டுப் படைத்தலைவர் இருங்கோவேள் விழுப்புண் பட்டு வீழ், விரைந்து வந்து நெடுங்கிள்ளி படைத்தலைமை ஏற்கிறான். நெடுங்கிள்ளியின் மனமறிந்து, செங்கோடன் போரை நிறுத்தி, நெடுநாட்டோடு நட்புப் பாராட்டுகிறான்.

சிறையிருந்த இளமணிவேளை எழிற்செல்வி விடுவிக்கின்றான்.

மகளின் மாறுமனங் கண்ட மாவளவர், மற்றோரில் தன்னேர் இல்லாக் குன்றனையான் இருளாளன் என்பானை யார் வெற்றி கொண்டாலும் நாட்டோடு எழிற்செல்வியையும் அடையலாம் என அறிவிக்கின்றான். இளமணிவேள், நெடுங்கிள்ளி இருவரிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டாகிறது.

மற்போர்க் காளத்தில் நெடுங்கிள்ளி இருளாளனை எதிர்கொள்ள முன் வருகிறான். அந்நிலையில் இளமணிவேளுங் களத்தில் நுழைய, நெடுங்கிள்ளி ஒதுங்கிக் கொள்கிறான்.

மற்போரில் இளமணிவேள் எளிதாக வெற்றி கொள்கிறான் வீரன் தான் என்பதை எதிர்நின்ற யாவரையும் வென்று நிலைநாட்டுகிறான்.

வெற்றி பெற்ற இளமணிவேள், அரசரிமையை நெடுங்கிள்ளிக்குச் சொந்தமாக்கி, எழிற்செல்வியைத் தானேற்கிறான்.

இந்நூற் கதை மாந்தர்

- மாவளவர் : நெடுநாட்டரசர்
கோக்கோதை : நெடுநாட்டரசி
எழிற்செல்வி : நெடுநாட்டிளவரசி
இருங்கோவேள் : கோக்கோதை அண்ணன் —
நெடுநாட்டுத் முதன்மைப்
படைத்தலைவர்
இளமணியேள் : இருங்கோவேளின் மகன்
நெடுங்கிள்ளி : நெடுநாட்டிற்குரிமை உடையவன்
பெருந்தேவர் : நெடுநாட்டமைச்சர்
தமிழ்க்கூத்தன் : படைத்தலைவருள் ஒருவன்
செங்கோடன் : திருநாட்டரசர்
இளவெயினி : செங்கோடனின் சிற்றன்னை மகள்
நெடுமார வல்லி என்னும் இயற்
பெயரினள்

பதிப்புரை

சீ. செந்தில்

செந்திற் பதிப்பகம் , கடலூர்.

கற்றும் இலக்கணத்தைக் காண்பொருளைப் பாடற்குச்
சற்றும் அறியாரே சாற்றிடுவார் — முற்றத்
தெளியார்க் குரைநடையும் செய்யவரு மைத்தாம்
புளுகோர்க்கே வெண்பாப் புலி.

எல்லாந் தமிழென்பார் எங்குந் தமிழென்பார்
சொல்லால் நமையேய்க்கச் சூழ்ந்திடுவார் — பொல்லார்
வினைவே றுரைவேறார் வெட்கநள வெண்பா
இனையகளி வெண்பா இனிது.

ஏதோ ஒருநோக் கெவர்க்கும் இவணுண்டு
தீதார்க்கும் இல்லையெனில் தேவையதே — காதோரம்
வெள்ளை முடியார்க்கும் உள்ளங் கிளர்ந்திடுமே
துள்ளு களிவெண்பாத் தோய்வு.

கற்பனை ஊட்டின்பம் காணற் கருவின்பம்
சொற்றுணை யாகச் சுவைபெருக்கும் — பற்றிகந்தார்
சற்றுக் களிவெண்பாச் சாரின் களியுறுவர்
பற்றலில்பின் பற்றுவிடு பற்று.

நல்ல தமிழ்ச்சொற்கள் நாடின கிடைத்திடுவ
இல்லை அயற்சொற்கள் எண்ணிடுக — நல்லார்
படைத்தகளி வெண்பாப் பதிப்பிதனால் இல்லை
அடுத்த மகிழ்விற் களவு.

பாயிரம்

தாய்தமிழ் வாழ்த்து

ஈன்று புறந்தந்த என்றாய்க்கு மேலாக
ஊன்றி யுறைகின்ற ஒண்டமிழே — தோன்றி
மறைந்திட்ட வன்றியிங்கு வாழ்பவற்றும் நீயே
நிறைந்திட்டாய் நெஞ்சில் நிலைத்து.

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வென்பதொப்ப
ஆன்ற வளஞ்செழிக்க வாளுகின்றாய் — மூன்றுருவே
கற்றவர்க்கு மற்றவர்க்கும் கானி லொருநிலவாய்
உற்றதெதும் வேறெங்கே உண்டு.

எண்ணில் மொழியூடே ஏற்றமுடை யுன்னையன்றி
மண்ணில் எமக்கமைந்த மாண்பேது — கண்மணியே
கூற்றுவனே நேரிலெதிர் கொள்ளவுயிர் நின்றாலும்
போற்றிடுவேன் உன்றன் புகழ்.

தாய் வாழ்த்து

பிறப்பு வளர்ப்பெதிலும் பேயன்நான் என்றும்
சிறப்பேதுஞ் செய்தறியேன் தீயன் — பொறுப்பற்ற
கன்னெஞ்சன் உன்னெஞ்சக் காதலினை வாழ்த்தலன்றி
என்செய்யக் கூடு மிவண்.

ஆசிரியர் வாழ்த்து

செந்தமிழின் சொல்வளத்தில் சிந்தை பறிகொடுத்த
தந்தைக் குறுமகனாய்த் தான்தோன்றித் — தந்தையின்
சாலத் தமிழ்வளர்க்கும் சம்பந்தா உன்னருளைப்
போலவே றுண்டோ புகல்.

நண்பர் வாழ்த்து

வெள்ளை யுளமுடையார் வெல்லும் நடையுடையார்
கொள்ளைச் சிரிப்புடையார் கொள்ளு மெழிலுடையார்
செல்வ கணபதியார் செந்தமிழார் நட்பினுக்
கில்லை யுலகி லெதிர்.

அவையடக்கம்

கல்லாத மூடன் கவிபாட எண்ணியனாய்ச்
சொல்லாற் றொடுத்திட்ட இக்கவிதை — வல்லாரும்
செல்லா உலகத்துச் சென்றே யொருமுடவன்
இல்லாத கொண்ட இயல்பு.

இயல். 1

தமிழென்னு மின்னமுதந் தாங்கி நேரில்
 தனிச்சுவையை நனிபயக்குந் தளிராம் கோவை
 எமக்கொப்பு மிங்குண்டேல் இவையே யன்றி
 ஏதுமிலை வேறெனவே இயைந்த தன்றிக்
 கமலங்கள் பலகோடி கண்டு தேர்ந்து
 களிவண்டு சேர்த்ததுளி மதுவின் நீர்த்தாய்த்
 தமக்கன்றே தொழில்வல்லார் செய்த தொப்பத்
 தளிரிதழ்கள் ஒளிகாட்டி எழிலை யூட்ட. 1

கருங்குவளை மலர்வீழ்த்துக் கண்கள் ஓடிக்
 காதுவரை போர்தொடுத்துக் களைத்து மீளும்;
 பொருவிலெனும் நீட்புருவம் பிறைநு தன்மேல்
 பூவிழியாள் மனமாடும் ஆட்டங் காட்டும்;
 வெருவருவி மலைகளிடை வீழ்த லொப்ப,
 வெண்ணாரம் மார்பிடையே விளங்கும்; ஆடும்;
 மருவினிய மலர்ச்சோலை யன்னாள், அந்த
 மாதுபெயர் எழிற்செல்வி; பொருத்தந் தானே! 2

நெடுநாட்டுப் பொய்கையிடை நின்ற அன்னம்
 நிலவுலகில் இன்றெங்கு மில்லை என்றால்
 வடுநோக்கி, நடைகாணும் வன்மை யற்று,
 வரலாற்றில் ஒளிந்திட்டு வாழும் பாட்டில்;
 எடுத்திட்டாள் ஓரடியை என்றால் வண்டோ,
 எங்கிருந்தோ இசைத்துவரும் இணரோ வென்று;
 தடுத்திட்டாள் மலர்க்கையால் என்றால் அங்கும்
 தாவியெழும் தாமரையாய்க் கையை எண்ணி. 3

சீர்மிக்க நெடுநாட்டு மன்னன், எந்தச்
 செயலெனினும் பின்வாங்காத் தீரன், போரில்
 மார்காட்டி முனைவென்ற மாரன், வெற்றி
 மாவளவன் பெற்றுகொடி மக்கள் நெஞ்சில்
 போர்க்கோலங் கொண்டவரைப் பொன்போற் காத்துப்
 புவியாளப் பிறந்திட்ட செல்வி போற்றுங்
 கார்நின்ற கூந்தலினாள் அன்று மாலை
 கவினழகை யுண்டபடி களித்தி ருந்தாள். 4

அழகுமலர்த் தோட்டமங்கே ஆடி யோடி
 அகமலர்ந்து மகிழ்ந்திருந்த புள்ளி மானும்
 எழுந்துயர்ந்த மார்பகங்கள் அமைப்பி னாலும்
 இயல்பான மதமிகுந்த நடையி னாலும்
 மழக்களிறோ வெனவஞ்சி மயங்கி நிற்கும்;
 மருட்சியினைக் கண்டதனால் இனமாய் ஏற்கும்;
 செழுங்கரிய விழியிரண்டைக் கண்டு வண்டு
 தேர்ந்துவரும் தன்னினமாய்த் தெரிந்து கொண்டு. 5

வீழ்கதிரோன் மேற்றிசையில் சென்று தேய,
 வெள்ளிநிலா கீழ்க்கடலில் எழுந்து மெள்ள
 ஆழ்பளிங்காய்த் தோளிரண்டும் அழகு கூட்ட
 அடர்ந்திட்ட கார்க்கூந்தல் எழிலைச் சேர்க்க
 வாழ்மகளின் வான்முகத்தைக் கண்டு நாணி
 வாய்விட்டுத் தன்குறையைக் கூறா தேகிச்
 சூழ்முகிலின் இடையூடே சென்று தங்கிச்
 சோர்வுற்ற நிலையினதாய் எட்டிப் பார்க்கும். 6

ஒளிமுகத்தில் சுடர்விட்ட சேலாம் கண்கள்
 ஒண்டொடியின் சிந்தனையைத் தேடி வந்த
 இளவெயினி எனுந்தோழி கண்டே வாடி,
 இதயத்தில் எழுதுயரை அடக்கி நாடி,
 'இளவரசி எம்தலைவி எம்மை நீங்கி
 இங்குற்றுத் தனித்திருக்கும் எண்ணம் யாதோ?
 உளதெதுவோ நெஞ்சத்தில்? உரைப்பீர் என்றால்,
 உற்றவழி பற்றிடலாம்; உரைக்க.' என்றாள். 7

'என்னடிநீ! யாதொன்று மறியாள் போல,
 என்னிடத்துக் கேட்கின்றாய்? என்றன் பெற்றோர்,
 என்மணத்தை இவ்வாண்டு முடிப்ப தற்கே
 எண்ணமிட்ட மனத்தினராய் இயல்பாய் மாமன்
 தன்மகனைக் கொள்கவெனச் சொல்வர்; யானோ
 தடுத்திடுவேன் அவர்கருத்தை ஏனோ, அந்த
 இன்முகத்தர் இளமணிவேள் என்றால் கொஞ்சம்
 எதிர்ப்பினையே ஊக்கிவரும் நெஞ்சம்! காண்பாய். 8

என்னன்னை கோக்கோதை இந்த நாட்டின்
 எழிலரசு கட்டிலிலே இணையாய் ஒன்றி
 எந்தந்தை யுடனமர்ந்த நன்னாள் தொட்டே
 இனியவராய்ப் படைத்தலைமை ஏற்று நாட்டில்
 இன்னார்க்குக் கூற்றுவராய், இனிய வர்க்கோ
 இருளகற்றும் நற்குடராய், யாரும் போற்ற
 இன்னாட்டைக் காத்துவரு இருங்கோ வேட்டான்
 என்னன்னைக் கண்ணனடி; அறிவாய் அன்றோ? 9

மாமற்கு நானென்றால் கொள்ளை ஆசை;
 மறுத்தென்சொல் எதையுமவர் செய்தார் இல்லை.
 கோமகளாய் என்னையவர் வளர்க்கக் கொண்ட
 குறிக்கோள்கள் அனைத்திலுமே வெற்றி கொண்டார்.
 ஆமடிநான் அறிந்தவெலாம் அவரால் பெற்ற
 அருஞ்செல்வம்; மறுப்பில்லை, உண்மை; ஆனால்,
 கோமளமே! என்மகனைக் கொள்வாய், என்றே
 கூறுமொரு சொல்லிற்குக் குலைவேன்; சோர்வேன். 10

அத்தானை மணந்திடற்கு மறுக்கும் நெஞ்சம்;
 அன்னைமுகம் எதிர்வந்தங் கன்பாய்க் கெஞ்சம்!
 முத்தார மார்பினராம் மூடர் அத்தான்;
 மூதறிவின் திறப்பாடு சிறிதும் இல்லார்!
 சொத்தாக எனைமணப்பார் என்றால் நாட்டுள்
 தோள்வலிமை என்னாகும்? முறையோ? சொல்வாய்.
 முத்தாத வித்தெங்கே பயனை நல்கும்?
 முதிராத மனமெங்கே நாட்டைக் காக்கும்? 11

மாமற்கு மகனாகப் பிறந்தும் சற்றும்
 மதிநுட்பம் இளமணிவேள் பெற்றார் இல்லை.
 காமருஞ்சீர் இளமார்பை அணைந்தே இன்பம்
 கண்டிடற்கு நாளெல்லாங் கனவு கொள்வார்!
 வாமநெடும் பணைத்தோள்கள் வாய்க்கப் பெற்றும்
 வருந்தியவர் போர்ப்பயிற்சி செய்த துண்டா?
 மாமற்கு மகனென்ற மாண்பு மட்டே!
 மாவீரன் எனப்போற்ற வழியும் உண்டோ? 12

அழகரவர்! அறிந்தவட்டான்; ஆனால், பெண்மை
 ஆற்றலினைப் போற்றுமென அறியார் போலும்.
 கழலணிந்து படைநடத்தி மாற்றார் அஞ்சக்
 காலனென உலகேற்றக் கண்முன் நிற்பின்
 குழலசையும் எழிற்றோளை, வெற்றித் தோளைக்
 கூடற்கு மறுக்கின்ற பெண்றான் உண்டா?
 வழுவறியா என்மனத்தை வளைத்தல் அற்று,
 வையமெலாம் சுற்றிடுவார் !' என்றாள் செல்வி. 13

‘ஒப்பிட்டேன் உரைத்தவற்றை; இருந்தும் யானே,
 உரமற்றார் இளமணிவேள் என்ற கூற்றை
 ஒப்பிற்கு நானேற்கேன்; ஏனோ வென்றால்,
 உயர்புலிக்குப் பிறக்காது பூனை என்றும்!
 எப்பக்கம் கேட்டிடினும் இருங்கோ வேளை
 எமனெனவே எதிர்ப்பாரும் எண்ணிச் சோர்வர்!
 அப்பெயரார் அருமகனோ அச்சங் கொள்வார்?
 அடுக்காதிஓ திளவரசி!’ என்றாள் தோழி. 14

‘மணியேனை நீயறியாய்; அறிந்தி ருந்தால்,
 மறுத்தென்சொல் எதிர்வேச எண்ணாய் இங்கு!
 துணிவுண்டு; யார்மாட்டும் பகையே கொண்டு,
 சூளுரைத்தும் வாளெடுக்கத் தயக்கங் கொள்வார்.
 பணிவற்று நடந்திடுவார்; பண்பும் இல்லார்!
 பழகுதற்கும் இனியரல்லர்; தந்தை மாட்டுப்
 பிணக்குற்று மூன்றாண்டு முன்னர் நாட்டைப்
 பிரிந்தவர்தான்; மீண்டாரில்!’ என்றாள் செல்வி. 15

‘எமதுயிரே, இளவரசி! இந்தத் தோழி
 எடுத்துவந்த சேதியினை இனிது கேட்க!
 உமதுமனம் மிகவாட உற்ற அன்பர்
 உயர்மணியேள் மீள்கின்றார் நாளைக் காலை!
 நமதரண்கண் எங்குமிதே பேச்சு; யாவும்
 நல்லபடி நடந்திட்டால் நாடு வாழும்!
 உமதுமுறை மாப்பிள்ளை உள்ளந் தேறி
 உயர்ந்தவராய்த் திரும்பிடுவார்; காண்பீர்.’ என்றாள். 16

இயல். 2

பத்தொன்றாண் டுமுன்நடந்த போரில், ஒன்னார்
 படைக்கலன்கள் பொடியாகச் செய்த போதில்,
 எத்திக்கும் செங்குருதி பாயக் கண்டங்
 கிறுமாந்து மாவளவர் நின்றா ராகத்
 தித்திக்குஞ் சுவையூடு நஞ்சங் கூட்டும்
 தீரனொரு பகைமறவன் எறிந்த வாளும்
 கொத்திட்ட திடதுகையை! அன்று தொட்டுக்
 குறைகையர் மாவளவர் ஓய்வு கொண்டான். 17

போரென்றால் படைத்தலைமை தாங்கி வெற்றிப்
 புகழினையே அளித்தற்கும் போற்று தற்கும்
 தேரொப்பார், நிலைகலங்காத் தீரர், தேறார்
 செருகளத்துச் சிங்கமென இருங்கோ வேளும்
 யாருள்ளார் இவரொப்பார்? எவரும் ஏற்ற
 இருந்ததனால் உடன்துணையாய் நெடுநாட் டாட்சி,
 பாருக்குள் நல்லரசாய்ப் பாங்காய் எங்கும்
 பாவல்லார் படர்ந்தேற்ற நிலைத்த துண்மை! 18

தந்தையோ டன்னைமற் றமைச்சர் மாமன்
 தனித்திருந்த கரணியத்தை உணர்ந்தா ளாகச்
 சிந்தைமகிழ் தென்றலெனச் சென்று செல்வி
 சீர்புலமை அமைச்சர்க்கு வணக்கம் செப்பித்
 தந்தையோ டொப்பவுயர் மாமன் பக்கம்
 சார்ந்தருகே அமர்ந்திடவும் கோவேள் உள்ளம்
 முந்தைத்தான் இழந்தபொருள் பெற்றார் போல
 மொய்குழலாள் முகம்பார்த்து மகிழ்வு கொள்ளும்! 19

மதிநலமு நாநலமும் வாய்க்கப் பெற்ற
 வல்லாளர் பெருந்தேவர் மலரைப் பார்த்து,
 'மதுமலர்த்தார் மாமன்னர் அரசி மற்றும்
 மக்களெலாம் இளவரசி மணத்தை வேண்டி,
 எதுவரினும் இவ்வாண்டு முடித்தற் கேதாய்
 எழிலரசி இன்கருத்தை விழைவார் இன்னே!
 முதுமறவர் உன்மாமன் மகனார் நாளை
 முன்பொழுது திரும்புகிறார்; அறிவீர் அன்றோ? 20

இளவரசி மணிவேளோ டிணைந்து நாட்டை
 இணையாக ஆண்டிடுதல் வேண்டு மென்ற
 உளமுடையர் அன்னைதந்தை மாமன் மற்றும்
 உணையறிந்த என்னொப்பார் மக்கள் எல்லாம்.
 இளமணிவேள் உளக்கருத்தை இங்கு நாங்கள்
 எல்லாரும் அறிந்துள்ளோம்; இனியர் நீரும்
 உளந்திறந்து நன்முடிபை உரைப்பின், மேலே
 உற்றதனை முற்றிடலாம்; சொல்வீர்.' என்றார். 21

தளிருடலாள் ஒளிமுகத்தில் தயக்கம் சற்றுத்
 தளிர்ந்திட்ட தாயினும்பின் துணிந்து சொல்வாள்:
 'நளிர்புனற்சூழ் காட்டிடையே நண்ணார் இன்றும்
 நமதரசைக் கவர்ந்திடவே நாட்டங் கொண்ட
 உளத்தினராய் உறைவதைநாம் உணர்ந்தே இந்நாள்
 உரமிக்க பெரும்படையைப் பெருக்கி வாழ்வோம்;
 களத்தினிலே அப்படையை நடத்தி வெற்றி
 காண்பதற்கும் வலியவரோ மணிவேள்? இல்லை.' 22

'உடல்வலிமை ஒன்றுமட்டே என்றும் நாட்டை
 ஒருபோதுங் காப்பதில்லை; உண்மை ஆயின்,
 உடல்வலிமை, மதிநுட்பம், ஒருங்கே மக்கள்
 உளத்திண்மை ஒன்றிடத்தாம் ஒங்கும் ஆட்சி!
 திடமிகுந்த உன்மாமன், தெளிந்த ஞானத்
 தெளிவிற்கு நல்லமைச்சர் மற்று நானும்
 உடனிருக்க அச்சமென்ன? உன்றன் அத்தான்
 உள்ளாற்றல் நீயுணராய்.' என்றார் மன்னர். 23

‘எத்தனைபேர் உடனிருந்தும் எல்லாம் வீணே!
 எழுச்சிக்கு மன்னன்தன் பேச்சே மூச்சு!
 வித்தகமும் மிகுவலியுங் கொண்ட மன்னன்
 வெல்புலியும் அரியேறும் போல்வான்; அன்னோன்
 கத்துகடல் போலன்றிக் கலக்க மில்லாக்
 கனிவுபொழி அருளுள்ளங் கொண்ட தன்றி
 எத்துறையும் வல்லவனாய் இருத்தல் வேண்டும்!
 என்கருத்துமிங் கிஃதாகும்; இன்னும் சொன்னால்: 24

திருநாட்டை ஆண்டுவரு செங்கோட் டையர்
 திறமிகுந்த நல்லரசர்; தெரிந்தோர் போற்றும்
 அருணெஞ்சர்; முக்கண்ணர் அன்பர்க் கன்பர்!
 ஆர்மாட்டும் பணிவுடையர்; இன்சொல் லாளர்!
 இருநாட்டு நல்லுறவை எண்ணி முன்பே
 எனைமணக்கத் தன்விருப்பைத் தெரிவித் துள்ளார்.
 ஒருநாளும் நாட்டாசை அவர்க்கிங் கில்லை;
 ஒப்பிடுவீர் அவருறவை.’ என்றாள் செல்வி. 25

‘அண்ணாநீர் பேசாமல் அமைதி யாக
 அமர்ந்திருத்தல் என்ன?’வெனக் கோதை கேட்க,
 என்நானே சொல்வதற்கும் இருக்கும் இங்கே?
 இளவரசி எழிற்செல்வி என்றும் முன்னர்
 எண்ணாமற் பேசாதார் இப்போ திங்கே
 எனக்காசை ஆட்சியிடம் என்றே நெஞ்சம்
 புண்ணாக உரைத்திட்ட பின்னும் என்றன்
 பொறுப்புணராப் பிள்ளைக்குப் பெண்ணோ கேட்பேன்?

அரசியென நீயான அந்நாள் தொடடே
 அடிமையெனப் படைத்தலைமை தாங்கி இந்நாள்
 இருபதுக்கு மேலான களங்கள் தம்முள்
 என்னுயிரைப் பணயமிட்டுப் பெற்ற புண்கள்
 அரியவன்றோ எண்ணற்கும்? அவையே என்றன்
 ஆசைக்குப் பட்டயங்கள்! அவற்றும் மேலாய்
 இருந்திடுமிவ் வுயிரினையும் இனிய தங்கை
 இந்நாட்டை நிலைத்தாள ஈவேன் அன்றோ? 27

எழிலமுதை, எந்தங்கை நீயிங் கீன்ற
 இன்னுயிரை, நன்மருந்தை, இனிக்குந் தேனை,
 விழிகளென நான்போற்றிக் காத்து வந்தும்
 வேற்றாள்போல் நடத்திடுவார்; விந்தை! விந்தை!
 தொழுதிடுவேன் உன்மகளை; அன்பு கொண்டென்
 தோள்கட்குப் பழிசேர்க்க வேண்டா! என்றும்,
 பழியறியான் இருங்கோவேள் என்ற பேரே
 பாரிலுறும் பெருஞ்செல்வம்! வேறும் உண்டோ? 28

எனக்கெனவே ஏன்பிறந்தான் இந்தப் பிள்ளை?
 எதற்காக உருவெடுத்தான்? என்றன் வாழ்வில்
 எனக்கெனயான் சேர்த்தபுகழ் யாவும் நானிங்
 கிருக்கையிலே அழித்திடவோ இயைந்தான்? என்னே!
 எனதுயிரே! இளவரசி, எண்ணம் போல
 இனியவரை மணந்திடுக; என்றும் ஒப்ப,
 எனதுடலில் உயிருறையு மிறுதி மட்டும்
 இருப்பேன்நான், உன்னடிமை! என்றார்; சென்றார். 29

இயல். 3

தெங்குபலா கமுகுபுளி வேங்கை புன்னை
 தெரிவையர்தம் மென்றொடைபோற் செழித்த வாழை
 நுங்குபனை அடர்ந்துயர்ந்த நொச்சி தேமா
 நுண்ணிடையர் இடைபோல வளர்ந்த வல்லி
 தங்குதடை இன்றியெங்கும் நெருக்க முற்றுத்
 தழைத்திருந்த காட்டிடையே தணலைக் கக்கும்
 வெங்கதிரோன் நுழைதற்கு முடியா னாகி
 விடுகின்ற கண்ணீரோ மேலே தங்கும்! 30

காற்றாடா வண்ணமங்குச் செறிந்த காட்டில்
 காலரென நூற்றுவர்முன் போற்றி நிற்க,
 ஆற்றோட்டம் போன்றுவரு அழகுப் பேச்சால்
 அருகிருப்போர் ஏற்றுவரு வாற்றல் மிக்கான்!
 போற்றாதார் கண்கட்குப் புலியே; இந்தப்
 புவியாளப் பிறந்தனெனப் பொலிவு கொண்டான்!
 தோற்றத்தால் மதக்களிறு; தூயோர் ஏற்றுந்
 தொல்குடியோன் நெடுங்கிள்ளி தொகுத்துச் சொல்வான்: 31

‘இந்நாட்டின் தலைமையினை மீட்ப தொன்றே
 என்வாழ்வின் குறிக்கோளாம்; என்றன் மூச்சு
 சின்னாளில் முடிந்தாலும் அச்சம் இல்லை;
 சிறப்பிழந்தும் நிலைதாழ்ந்தும் வாழ்வார் யாரே?
 என்னன்பிற் குரியோரே, இனியீர், நாளும்
 ஏதேதோ எண்ணிடுவேன்; இன்னல் கொள்வேன்!
 என்னாசை ஈடேற என்ன செய்தல்
 இப்போது பயனளிக்கும்? எண்ணிச் சொல்க. 32

மன்னரென மாவளவர் மக்கள் போற்ற
 மறைவழியிங் காங்கின்றார் என்றன் நாட்டை.
 மன்னர்க்குத் துணையாக மாற்றார் அஞ்சும்
 மதக்களிறும் எதிர்நில்லாக் கோவேள் மற்றும்
 நன்னெறியை ஆய்ந்துரைக்கும் அமைச்ச ராக
 நற்புலமை பெருந்தேவர் இருக்கின் றாரே!
 என்னினிய உயிரனையீர், என்ன செய்தல்
 இப்போது பயனளிக்கும்? எண்ணிச் சொல்வீர்.' 33

வாழ்வேட்டின் இறுதிக்கு வந்தும் அஞ்சும்
 வாட்போர்க்குப் பின்னிற்கா வாணர் கேட்பார்:
 'தாழ்வேட வந்துதித்த தன்னேர் இல்லாத்
 தமிழ்க்குலத்தின் தனிவீர, தாவில் நீவிர்
 காழ்கொண்டு படைமேவின் கலங்கார் யாவர்?
 காலுண்ட கதலியெனக் காணார் ஆவார்!
 பாழ்பட்ட நிலனாகும் பகைஞர் நாடே!
 பதைத்திடுவாய் இப்பொழுதோ; பாரேன் உள்ளம்.' 34

'போரென்றால் பின்வாங்கும் போக்கு மேலாம்
 பொன்னாட்டின் வரலாற்றில் என்றும் இல்லை.
 போரென்று புறப்பட்டால் சிந்தும் செந்நீர்
 புணையணையார் நம்முறவோர் புண்ணீர் அன்றோ?
 யாரென்று பின்வருவோர் என்னைக் கேட்பின்
 எழிலார்ந்த மக்களையே கொன்று தீர்த்துப்
 பாருற்றுப் பழியடுத்த மன்னன் என்பர்!
 பழியெதற்கு? வேறுரைப்பீர்.' என்றான் கிள்ளி. 35

'இளவரசர் கருத்தினையான் இனிய தென்பேன்;
 என்றாலும் நடைமுறையில் இழிவைச் சேர்க்கும்.
 களமடைந்தார் உறவெண்ணிக் கலக்க முற்றால்
 கட்டாயம் வெற்றியினைக் காண மாட்டார்.
 உளமதிற்றம் உறவினர்க்கிங் கிரக்கங் காட்டி
 உயர்பொறுப்பில் நிலைபெற்றார் உண்டோ? இல்லை.
 இளவரசர் அறியாத தெதுவ மில்லை!
 எனவுரைத்து முகம்பார்த்து தொடர்வார் வாணர்: 36

'நெறிபிறழா நெஞ்சினனே, யானும் என்றன்
 நிழற்போன்ற வீரருமுள் வந்த ஞான்று,
 பொறிவிழுந்த மரையொன்றை விடுத்த வாறு
 பூவைநிகர் எழிற்செல்வி பொன்னேர் ஒப்பாள்
 சிறுநுதல்மேல் முத்தரும்பச் சிரிக்கக் கண்டு
 செலுத்திட்டேன் என்னவரைச் செல்வி மாட்டு.
 மறவரவர் பெண்ணவட்கு வருத்தம் இன்றி
 மடுதிடுவர் வெகுவிரைவில்; மகிழ்க நன்று.' 37

உரைத்தமொழி செவியடைய உள்ளந் துள்ள,
 ஒருங்கிணைந்து சூழ்ந்தரெல்லாம் ஓகோ வென்று
 கரையுடைய மடைநீரும் பாய்தல் ஒப்பக்
 கைதட்டிப் பெருமகிழ்வைக் காட்டக் கண்ட
 வரையனையான் நெடுங்கிள்ளி வாட்டம் உற்று
 வாய்திறவா திருந்திடவும் கிள்ளி நெஞ்சில்
 விரைந்தெழுந்து பின்னடங்கும் வெறுப்பை யுன்னி,
 மேலாளர் வாணருமே வெட்கிச் சோர்ந்தார். 38

இயல். 4

‘உங்கட்கு மண்ணாசை என்றா சொன்னாள்?
 ஒருபோதும் ஒவ்வாதே; உண்மை அன்றே?
 மங்கையவள் மேலன்றோ உங்கள் அன்பை
 மகற்குமிங் களிக்காமல் கொட்டித் தீர்த்தீர்!
 தங்கைமகள் உங்கட்குத் தகுந்த பாடம்
 தள்ளாத இவ்வகவை தந்திட் டாளே!
 உங்கட்குச் செய்ததுயர் ஒன்றும் என்னை;
 ஒருநாளும் நானேற்கேன்; விளைவைக் காண்பீர். 39

அவளகந்தை நானகற்றி ஆளா விட்டால்,
 அவளென்னை அணையவழி தேரா விட்டால்,
 அவளுயிர்போல் எனையெண்ணி அன்பு பொங்க
 அத்தானென் றழைத்தென்றன் மார்பில் ஒன்றிப்
 புவியெதற்கு? பொன்னெதற்கு? போற்று முங்கள்
 பொலன்மாற்பை நானணைதல் போதும் என்றே
 அவளுரைக்கச் செய்கின்ற ஆற்றல் இன்றேல்
 அருந்திறத்தார் இருங்கோவேள் பிள்ளை இல்லை!’ 40

நெடுநாட்டு மக்களுடை நெஞ்ச மெல்லாம்
 நீட்டோளின் வன்மையினால் நீக்கம் இன்றி
 இடமேற்ற படைத்தலைவர் இருங்கோ வேளின்
 இளமகனும் இளவரசிக் கானோன் என்று
 முடிவேந்தர் அன்றெடுத்த முடிவிற் கேற்ப
 முன்பிருந்தே உரியவனாய் வளர்ந்த தோன்றல்
 அடலேறான் இளமணிவேள் அருகில் சார்ந்த
 அரசரையும் அரசியையும் பணிந்து சொல்வான்: 41

‘எழிற்செல்வி எனக்கெனவே பிறந்த தாக,
 இத்தனைநாள் நினைத்திருந்தேன்; உண்மை என்றால்,
 பொழிற்பூவைப் பொற்சிலையைப் போற்று மானைப்
 பொன்னாட்டின் திருமகளை உங்கட் பெண்ணை
 இழப்பேனோ நானெதற்கும்? இல்லை, இல்லை;
 இன்னுயிரைத் தொடர்ந்துவரு வாழ்க்கைப் போரில்
 இழந்தாலும் இழப்பதன்றி என்னுள் வாழும்
 எழிலுருவை நறுநுதலை இழக்கேன்; திண்ணம். 42

ஏனிவண்நான் பிறந்ததுவும்? என்னே வாழ்க்கை?
 என்றனையம் நீக்கிடற்கும் இயன்றார் இல்லை!
 நானலைந்து நாடியநன் மக்கள் முற்றும்
 நான்கொண்ட ஐயமதைக் கொண்டே வாழ்வர்.
 ஊனுடலை உயிர்பிரிந்தால் மதிப்பார் யாரே?
 ஒன்றிற்கும் ஆகாபின் உலக வாழ்வு!
 தேனிணைந்த பணிமொழியார் இதழே சற்றுத்
 தெளிவளித்து மகிழ்வூட்டி இன்பங் கூட்டும். 43

வாளெடுத்துப் போரிட்டால் வையம் முன்னர்
 மண்டியிட்டுத் தலைவணக்கும் வன்மை என்றன்
 தோளிணைக்குத் தொடர்பில்லை என்று தானே,
 தூயவுள எழிற்செல்வி சொந்தங் கண்டும்
 தோளணைக்க மறுத்திட்டாள்; அந்தத் தூய
 தோகையளை வாழ்க்கையிலே வெற்றி கொள்ளும்
 வேளைவரும்; அப்போது வீரன் என்றன்
 விழுப்பமெலாம் விளங்கவரும்; அறிக அன்று.’ 44

இளமணிவேள் திறந்துரைத்த மொழியால் நெஞ்சம்
 இறும்பூது கொண்டிடவும் மறந்தா ராக
 உளமயங்கி இருங்கோவேள் சிலையாய் நிற்க,
 உவகையுடன் அரசியவண் சுற்றி நோக்கி,
 ‘உளப்படியே நடக்கட்டும்; உன்றன் வெற்றி
 உண்மையிலோ எங்கட்கே உயர்வைச் சேர்க்கும்!
 இளவரசி உனைமணந்தால் எங்கள் உள்ளம்
 இனிக்காதோ?’ எனவரசர் ‘இனிக்கும்!’ உ என்றார். 45

இயல். 5

காரிருளில் மின்னலெனக் கண்கள் மின்னக்
 கருமுகிலின் வண்ணமெனக் கூந்தற் சூழ
 ஓரிரவில் இரண்டுநிலா உலகை யாள
 ஒளியுருவாய் அருகருகே உற்ற தொப்பப்
 போரிடுவார் கைவில்லே புருவ மாகப்
 பொல்லாத ஆணினத்தை அழிக்க வென்று
 தேரிரண்டை மார்பகத்துத் தாங்கி அங்குச்
 சேர்ந்திட்ட நுண்ணிடையர் திகைப்பைச் சேர்ப்பர். 46

இருளடர்ந்த காட்டிடையே ஒளியை ஏற்ற
 எழுந்திட்ட மின்னகையர் வருகை கண்டு
 பொருகளிற்றின் வலியுடையோன் கிள்ளி மெல்லப்
 பூவிழியர் ஊர்ந்துவந்த புரவிப் பக்கம்
 அருளுடைய விழியினனாய் அடைந்து நோக்க
 அக்கணமே இழந்திட்டான் அமைதி தன்னை!
 கருவிழியாள் இளவெயினி கருத்தைக் கொள்ளக்
 காவலரைப் பார்த்திட்டான்; அவரும் சொல்வார்: 47

எம்முதல்வர் இட்டிட்ட ஆணைக் கேற்ப
 எழிலரசி நற்செல்வி தோழி சேர,
 உம்மெதிரில் நிற்கின்றார்; உங்கள் எண்ணம்
 உணர்வமதால் இடரின்றிக் கொண்டு சேர்த்தோம்.
 எம்முயிரே, தனித்தலைவ, எங்கள் வாழ்வின்
 எரிவிளக்கே, இளவரசே, எழிலார் மார்ப!
 உம்முடைய கழற்பணிந்திங் கொதுங்கி நிற்போம்;
 உரைத்திட்டால் உயிரீவோம், வெல்லம் இல்லை! 48

இளவெயினி வீரருரை கேட்டுப் பக்கம்
 இருந்திட்ட நெடுங்கிள்ளி ஏற்றை நோக்கி,
 'இளவரசா? எந்நாட்டிற் குரியர் நீவீர்?
 என்றணையம் போக்கிடுக!' என்ற கூற்றில்,
 உளமயங்கி உணர்விழந்த ஒன்னார் கூற்றன்
 'ஒண்ணுதலே, உன்றன்சீர் உள்ளத் திற்கே
 இளவரசன் நானாவேன்!' என்றே கையால்
 இடையணைத்துக் கீழிறக்க இழந்தாள் எண்ணம். 49

புயற்காற்றுப் பிறந்ததென அச்சம் சேர்க்கப்
 புழுதியினை இறைத்தபடி பொறுமிச் சீறி,
 வெயிற்கால இடியெனவே ஒலியை நீட்டி
 விரைந்துவந்த புரவியிலே வியர்வை சிந்த
 அயிற்றாங்கி அமர்ந்திருந்த உருவம் நோக்கி,
 அதிர்வுற்றார் அனைவருமே; ஆனால், கிள்ளி
 இயல்மாறா முகத்தினனாய் முகத்தைத் துண்டால்
 இடமறைத்து வந்தானைப் பார்த்துச் சொல்வான்: 50

‘எதிர்பாரா வகையினிலே இங்குச் சேர்ந்த
 என்னினிய நன்னண்பா, வருக; வாழ்க!
 எதுநோக்கி இவ்வண்ணம் முகத்தை மூடி
 எழுந்தனைநீ என்பதையும் அறிவேன் யானே.
 அதுதானான் எண்ணமெனின் ஆரும் உன்றன்
 அழகுபெயர் தனைச்சொல்லார்; ஆக நீயும்
 இதுபோழ்து வந்ததற்கு மகிழ்ச்சி; என்றன்
 இருகைகள் ஆனவனே, இனிய, நிற்க.’ 51

‘நானொருவன் இந்நாட்டில் இருக்கும் போதே,
 நடப்பனவோ இந்நெயல்கள்? இந்த நாட்டிற்
 கூனொடுநல் லுயிரினையும் ஈவோ மென்ற
 உறுதிமொழி மேற்கொண்டு வாழ்தல் தன்னை
 ஏனிதுநாள் மறந்தனையோ? எண்ணம் யாதோ?
 எத்துன்பம் எனினுநமக் கொன்றே யன்றோ?
 தேனிதழார் செல்விக்குத் தீங்கு செய்யுஞ்
 சிந்தனையு முனக்கெதற்கு? தெளிவு கொள்க. 52

தீயனன்று நீயென்ற தெளிவு உன்னைத்
 தெரிந்தவரிங் கறிந்துள்ளார்; சிறப்புஞ் செய்வார்!
 நாயகராய் உன்றந்தை இந்த நாட்டை
 நடுநிலைமை பிறழாது காப்ப தற்றுத்
 தீயவராய் ஆளவன்றோ சீறி மக்கள்
 சீர்மிக்க நெடுநாட்டுச் செங்கோற் றன்னை
 ஆயிடையார் தந்தையிடம் அளித்தார்; நல்ல
 அறிவுடையாய், நீயறிவாய் நிகழ்ந்த யாவும். 53

அரசுரிமை முறைப்படியிங் குனதே ஆகும்;
 ஆனாலும் என்னபயன்? மக்கள் நெஞ்சில்
 இரண்டறவே கலந்திட்டே யாரும் போற்ற
 இன்முகத்தார் மாவளவர் ஆள்வார்; நீயோ,
 உரமிகுந்த நெஞ்சினனாய் ஒளிந்து வாடி
 உன்னரசை மீட்டிடவே உழல்வாய்; நண்ப,
 இரவுபகல் போன்றவைதாம் இன்ப துன்பம்!
 எதற்குனக்கிங் காட்சியெனும் இம்மைத் துன்பம்? 54

இன்னாட்டை உன்னாடாய் எண்ணின் நீயும்
யாராண்டால் உனக்கென்ன? விழைப எல்லாம்
நன்னாடாய் உன்னாடு செழிப்புக் கொண்டு
நாட்டுமக்கள் அமைதியுடன் மகிழ்தல் அன்றோ?
உன்னத்தை மகனார்தான் உன்றன் நாட்டை
உயர்வாக ஆள்கின்றார் உலகம் ஏற்ற!
இன்னாத செய்திட்டால் இங்குப் பல்லோர்
இருக்கின்றார் உன்பக்கம்; பின்னர்ப் பார்ப்போம்.

55

எழிற்செல்வி, இளவரசி, நாட்டு மக்கள்
ஏற்றிமகிழ் இன்னமுதை, எழிலார் முத்தை
வழித்துணையாய், வாழ்விணையாய் நீயே கொண்டால்
வாய்த்துமே உனதெண்ணம்' என்றா னாக,
எழிற்செல்வி முகந்துயரைக் காட்டக் கண்ட
இயல்புணர்ந்த நெடுங்கிள்ளி சிரிப்பைச் சிந்தி,
'விழற்கென்றும் நீர்பாய்ச்சும் வீணன் அன்று;
வீணாக அஞ்சாதே; அறிவேன் நன்று.

பகைமையுடன் நாமிருவர் இளமைத் தொட்டுப்
பழகியதால் நம்மிடையே பற்றும் பற்றா.
தகைவுடைய உணையானும் தழுவு தற்குத்
தகுதிபல உளவெனினும் ஆட்சிக் காகப்
பகைமறந்து பற்றின்றிப் படர்வ தென்றால்
பாரிலுள்ளார் தூற்றுபழி சேரும்; மேலும்,
நகைமிகற்கே இடமாகும்; அதனால் என்றும்
நம்மிடையே எம்மணமும் நடக்கா தஞ்சாய்.

57

முகமறைத்து நிற்கின்ற நண்ப, உன்னை
முன்பார்த்த தெந்நாளோ? இன்று நேரில்
அகமலரக் காண்கின்றேன்; அன்பா, நீயென்
அருகிருந்து சிலவற்றை ஆய்தல் வேண்டும்.
மிகுபெருஞ்சீர் மார்பினளே, தோழி, பெண்ணே,
வேல்விழியைத் தொடர்ந்தேகிக் கோட்டை சேர்க.
முகடுவரை என்வீரர் முன்னும் பின்னும்
மொய்குழலே, காவலென வருவார்.' என்றான்.

58

வெண்புரவி அடிகளையே விரைவாய் நீட்டி
விரைந்திட்ட காட்சியினை விரும்பிக் கண்ட
கண்களையே மிகவருந்தி நீக்கிப் பக்கம்
காத்திருந்த நண்பனையே நோக்கிக் கிள்ளி,
மண்ணிலெனக் கமைந்திட்ட உண்மை நண்ப,
மறைத்திருக்கு முகத்திரைதான் இனியும் ஏனோ?
எண்ணமெலாம் இனிப்பூட்டி அந்தக் கள்ளி
ஏகிட்டாள்; யாரந்த எழிலி?' கேட்டான்.

59

‘இளவரசி எழிற்செல்வி தோழி யாக
 இரண்டாண்டாய் அரண்மனையில் இருக்கின் றாளாம்;
 இளவெயினி என்பதவட் பெயராம்; நல்ல
 இசைப்பயிற்சி மிக்கவளாம்; யாரும் ஏற்கும்
 உளமுடையள்; இளவரசிக் குயிராம்; இன்னும்
 உடையவளாம் போர்ப்பயிற்சி; புலமை யுண்டாம்;
 வளர்மதியம் போன்றவளாம்!’ என்ற நண்பன்
 வாய்மொழிக்கு மகிழ்வெய்தி மலர்ந்தான் கிள்ளி. 60

இயல். 6

‘முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னன் யானோ?
 மூத்தவனோ நான்குடிக்கு? நன்று, நன்று!
 கறைபட்ட தென்னாட்சி! கற்றோர் என்னைக்
 காவலனாய்க் கொள்வாரோ? கல்லும் முள்ளும்
 நிறையவிரு காடாக என்றன் நாடு
 நிலைமையினைப் பெறுமாயின் நானேன் இங்கு?
 மறைமுறையே இந்நாட்டைக் காத்து வந்தும்
 மக்களிடை விளைந்திருக்கு மாற்றம் என்னாம்? 61

எண்ணிடற்கு மின்னலினை ஈட்டு மிந்த
 இழிசெயல்கள் இனிமேலுந் தொடரு மானால்
 மண்ணிலெனக் கமைந்திட்ட மதிப்பு மாறி
 மக்களுடை மனத்துள்ள இடமு நீங்கும்.
 எண்ணியெழு நாட்கட்குள் ஏழு கொள்ளை!
 எச்சரிக்கை பல்லோர்க்கு! வெட்கம்; வெட்கம்!
 கண்ணிருந்துங் குருடரென இனியும் நாமே
 காத்திருந்தால் மக்கட்குக் காடே மேலாம். 62

படைமுதல்வர் இருங்கோவேள் என்றே தீயோர்
 பதுங்கியுறைந் தோய்ந்திருந்த பாங்கும் எங்கே?
 நடைதளரு நிலையடைந்தார் என்றோ அன்னார்
 நடுக்கத்தை விட்டொழித்துத் தெருவில் வந்தார்?
 விடையனைய தமிழ்க்கூத்தா!, வீங்கு தோளாய்!
 வீரமும்போய் ஒளிந்ததுவோ? மேலோர் போற்றத்
 தடைகளைந்து மக்களிடை அமைதி காத்த
 தமிழ்மறவர் வீரமுமின் றெங்கே? எங்கே? 63

தலைநகரில் அச்சமின்றிக் குடிகள் வாழத்
 தகுதியிலை என்றானால் சுற்றி யுள்ள
 மலைபடர்ந்த சிற்றூர்தம் நிலைமை? ஐயோ!
 மாற்றாரும் நகைப்பாரே அறிய நேர்ந்தால்!
 நிலைமையிதை உடனடியாய் நிறுத்தல் இல்லேல்,
 நீங்களில்லை காவலர்தாம்; மன்னன் நானும்
 சிலையறிக!' என்றுரைத்துச் சினந்த மன்னர்
 சீற்றத்தைத் தணித்தற்கங் கமைச்சர் சொல்வார்: 64

'அரசருரை அத்தனையுஞ் சரியே; ஆனால்,
 அமைச்சர்நான் உரைப்பதையும் ஆய்தல் வேண்டும்.
 அரசிலிரு படைத்தலைவர், மறவர், ஏனை
 அரண்காப்போர் செயலற்று நிற்பார் என்றால்,
 உரமொழிந்து போனதன்று; கொள்ளை கொள்வோர்
 ஒருங்கிணைந்த உளத்தனராய்த் திட்ட மிட்டுக்
 கருதுசெயல் முடித்தகல்வர் கணத்திற் குள்ளே;
 காவலர்தாம் என்செய்வர் தடயம் இன்றி? 65

கொள்ளைக்கிங் குள்ளானோர் யாவர் என்று
 கோவேந்தே நீயுணரின் கொதிப்புங் கொள்ளீர்.
 புள்ளொப்ப உடலுழைப்பர் போற்றிச் சேர்த்த
 பொருட்களைத்தம் வஞ்சகத்தால் கவர்ந்து கொண்ட
 கள்வர்தாம் எழுநாளில் கட்டிக் காத்த
 கைப்பொருளை இழந்திட்டார்; கொள்ளை கொண்டார்
 வள்ளற்போற் கொண்டவற்றை வாரி, இல்லார்
 வளம்பெற்றகே வழங்கிட்டார்! மகிழ்வார் மக்கள். 66

இறப்பினையே எதிர்பார்த்து நாளும் நாளை
 எண்ணியெண்ணி வாடுமுது குரவர் கூட
 துறப்பதற்குந் துணியார்தம் சொத்தை என்றால்
 துறப்பாரோ கள்வருமே கொண்ட ஒன்றை?
 சிறப்புறுவர் கவர்ந்தவற்றை வறியர்க் கீந்து;
 சிறுமதியர்க் குண்டாமோ இந்தச் சிந்தை?
 இறப்பதற்கும் அஞ்சாதார் என்றே தோன்றும்;
 இன்னவர்க்கு மக்களெலாம் உடந்தை போலும்! 67

மக்களிடம் அச்சமிலை; மாறாய் எங்கும்
 மலர்ந்திருப்ப துளநிறைவே! மகிழ்வே தங்கும்!
 மக்களுளும் இளைஞரிடம் எழுச்சி ஓங்கும்;
 மாற்றமிவண் விழைந்திடுவார்; மலைபோல் நிற்பார்!
 கொக்கெனவே கொழுத்திருந்த கொடியர் மட்டே
 குலைநடுங்கிச் செய்தவற்றால் குலைந்து சோர்வர்!
 இக்கணநாம் செய்தக்க எவையும் இல்லை;
 இழிசெயலை யார்தடுத்தால் என்ன? ஏற்பே! 68

அமைச்சருரை கேட்டதனால் அமைதி கொஞ்சம்
 அகத்திடத்துக் கொண்டவுயர் அரசர் மெல்ல,
 இமையலர்ந்து சிரித்தாலும் இதழ்கள் சீற
 எழுந்தவையை எதிர்நோக்கி, 'ஏத மில்லா
 அமைச்சருடை பேச்சினையான் ஏற்பேன் இல்லை;
 அறங்காக்க வேண்டியவன் அரசன் மட்டே!
 எமைத்தவிர நீதியினைக் கட்டிக் காக்க
 எவர்க்குமிவண் உரிமையிலை; இவர்தாம் யாரே? 69

தவறிழைப்பார் யாரென்று தெளிந்து தேர்ந்து
 தண்டிக்கச் சட்டமுண்டு தயக்கம் இன்றி.
 அவரவரிங் கறநெறியை அவர்க்குள் எண்ணி
 அறிந்தபடி நடப்பதெனில் ஆட்சி ஏனோ?
 எவரெனினுங் கவலையிலை; இந்தக் கொள்ளை
 இயற்றியவர் தமரோடும் விரைவில் நான்கு
 சுவரிடையே இருந்திடுதல் வேண்டும்; வேறு
 சொல்லேது நான்வேண்டேன்; செய்வீர்!' என்றான். 70

இயல். 7

கண்ணைத்தன் இனமென்று கண்டு வண்டு
 களிப்புற்றுத் தொடர்ந்திடவுங் கலங்கிச் செங்கை
 கொண்டோட்டி அடிபெயர்த்துக் குவளை பூத்த
 குளக்கரையின் பூம்பொழிலைக் கூட ஆங்கே
 மண்மீது விண்ணிருந்து வந்தான் என்ன
 மகிழ்வோடு நெருங்கிட்ட கிள்ளி தன்னைக்
 கண்டிட்ட இளவெயினி காணாள் அச்சம்;
 காத்திருந்தாள் உள்ளமெலாங் களிப்புத் துள்ள. 71

'மென்மையினைத் தளிரென்பேன்; மின்னாம் பல்லின்
 வெண்மையினை முத்தென்பேன்; மிரளுங் கண்ணின்
 தன்மையினை மானென்பேன்; தன்னேர் இல்லாத்
 தாளிரண்டை மலரென்பேன்; தங்கம் ஒப்ப
 முன்னமைந்த மார்பகத்தை முகடாம் என்பேன்;
 மூங்கிலிங்குத் தோளென்பேன்; முடிவாய் ஒன்றாய்
 உன்னுருவில் எழுந்திட்ட உடலுக் கெங்கே
 உவமையினை நான்தேடி உரைக்கக் கூடும்! 72

தண்ணிலவு பகல்வந்த தென்னை என்று
 தவித்திட்டேன் கண்ணேயன் றுன்னைக் கண்டு!
 விண்ணுலவு மீன்களெனக் கண்கள் மின்ன
 வெகுண்டலையுங் காரெனவே கூந்தல் சூழ
 எண்ணரிய மின்னலென இடையுந் தோன்ற
 எழுந்திட்ட ஒளிமுகத்தைக் கண்ட ஞானே
 மண்ணிலொரு பெண்ணிலவும் உள்ள உண்மை
 மங்கையுனால் அறிந்திட்டேன்; மயக்கந் தீர்ந்தேன். 73

உழைப்பவர்தம் பொருளனைத்தும் ஒருவன் வெளவும்
 உயர்வற்ற செயலொப்ப துன்றன் தோற்றம்!
 பிழைத்தனவோ காட்டிலுறை பிடியும் வண்டும்?
 பின்னெதற்குக் கவர்ந்தனைநீ நடையும் பண்ணும்?
 இழைத்தனையே கூங்குயிற்கும் இங்குத் துன்பம்;
 இல்லையெனில் பூங்குயிலேன் இசையை நீங்கும்?
 குழைந்தறியா நானுமிவண் குழலி உன்னைக்
 கொஞ்சிட்டும் அணைத்தலின்றிக் கொடுமை செய்வாய்.74

அடிபெருத்தும் மிகவுயர்ந்தும் அகண்டும் ஊடே
 அணியாரம் நுழைதற்கும் இடமும் இன்றி
 இடமுமுதும் நிறைத்திட்ட எழிலார் மார்பம்
 ஈழத்துத் தெங்கெனவே எடுப்பாய் நிற்ப.
 கொடியனைய எழிலுருவாய், கொங்கைப் பாரம்
 கொண்டிடுமோ மெல்லிடையும்? அதனால் என்றன்
 நெடுவுடலில் அச்சமையை ஏற்றிச் சோலை
 நீழலிடை எனைச்சேர்வாய்; இன்பங் கொள்வாய். 75

பற்றுத்த முனிவரையும் பற்றுக் கொள்ளப்
 பளிங்கினிலே செய்தவெனப் பலரும் விள்ளப்
 பெற்றிருக்கும் பெருமுலைகள் மேலுங் கீழும்
 பிழையின்றி மூச்சிழுக்கப் பிறழ்வ தாலே
 இற்றிடுவேன் நானென்றே இங்கு மங்கும்
 இன்னலுற்று மெலிந்தசையும் இடையால் நெஞ்சைப்
 பற்றிடுந்தீ அச்சமுமே; அதனால் நானே
 பற்றிடுவேன் இன்னிடையை! படர்வாய் தேனே? 76

நெடுங்கிள்ளி மெல்லிடையைக் கையால் பற்றி
 நெஞ்சிழந்து தழுவிடவும் நாணம் உற்றுத்
 தடுத்திட்டாள் இளவெயினி சொல்லால்; நெஞ்சம்
 தடுக்காதே, தடுக்காதே என்று சொல்ல!
 ‘அடுக்காதிஃ திளவரசே, யானோ தோழி;
 அடிமையிலுங் கீழடிமை! அதனால் என்னை
 விடுத்தேகி இளவரசர் மேன்மைக் கேற்ப
 வேந்தர்தம் மகளிரைநீர் விழைவீர்.’ என்றாள். 77

‘என்னுயிரே, இளவெயினி, என்றன் வாழ்வே,
என்னிலைமை உணராத தேனோ நீயும்?
கன்னலினும் நின்னிதழ்கள் கள்ளாம்; எண்ணிக்
காற்றினிலும் விரைவாகக் கடுகிச் சேர்ந்தேன்!
என்னவளே, இஃதென்ன பேச்சு? நானும்
என்னபிழை செய்திட்டேன்? என்றும் தேர்ந்த
அன்பினளே, அடிமைக்கும் அடிமை யாக
அடியனெனை ஏற்றிடுக; அல்லல் தீர்க்க.

78

உனையன்று கண்டமுதல் உள்ளங் கெட்டே
உலவிட்டேன் நடைப்பிணமாய் உற்றோர் தூற்ற.
நினைத்தேனில் பிறபெண்ணை இதற்கு முன்பு;
நீயறியாய் எனக்கெனநீ பிறந்தாய் என்று!
சுனையொத்த உனைச்சேரல் கிட்டா தாயின்
சொத்தெதற்கு? சுவையெதற்கு? வேண்டா ஆட்சி!
என்ச்சேர ஒப்பாய்நீ என்றால் உன்றன்
எதிரிங்குச் செத்திடுவேன்; காண்பாய்.’ என்றான்.

79

செத்திடுவேன் என்றுரைத்த செல்வன் மார்பில்
சேலனையாள் கூர்முலைகள் சேர்ந்து மோத,
‘இத்தனைநாள் பழியின்றி இருந்து விட்டேன்;
இனியெதற்கிங் குமைக்கொன்ற பழியும்? என்றன்
முத்தமவை முன்பெறுவீர்!’ என்றே சொல்லி,
மூட்டிட்டாள் உணர்வுதனை; மூண்ட தாலே
பித்தனென நெடுங்கிள்ளி பெண்ணின் இன்பப்
பெட்டகத்தின் உள்ளகத்தில் மூழ்கிப் போனான்.

80

உடுத்திருந்த ஆடையணி ஒன்றாய் யாவும்
ஒண்டொடியின் உடலினின்று நீங்கி ஆங்கே
அடுத்திருந்த புதரினையும் அடைந்த தாலே
அடைந்திட்டாள் நாணமிக; அதனால் ஊடி,
உடுக்கையெனக் கொண்டிட்டாள் கிள்ளி தன்னை;
உவந்தவனும் இணைந்துடலில் ஒன்றிப் போனான்.
படுக்கையெனப் படர்ந்திருந்த மலர்கள் யாவும்
பாவைக்குத் துணைபுரிய பகிர்ந்தாள் இன்பம்!

81

விண்ணோக்கிச் சீறிட்ட முலைகள் தம்மை
விரும்பியவன் முயங்கிடவும் வெட்கம் உற்று
மண்ணோக்க வழியற்று மாரன் மார்பில்
மாற்றமிலாக் காதலினால் ஆசை ஊறும்
கண்ணோட்டி இடையசைத்தே இன்பம் எண்ணிக்
கலந்திட்ட இன்னுறவால் களிப்புப் பொங்கப்
பெண்மைக்கே இயல்பான நான்கும் நீங்கிப்
பெருகுணர்வால் இமைமூடி, அரசே என்றாள்.

82

‘அரசனிலை நானுனக்கும்; பேதை யுன்றன்
 ஆணைக்குத் தாட்படியும் அடிமை என்பேன்.
 இரவிற்கே உரித்தென்பர் கொண்ட இன்பம்;
 இனிக்குதடி நெஞ்சமெலாம் எங்குந் தங்கி.
 அருளுதவி எனையேற்ற இனிய ஊற்றே,
 ஆயுட்கும் துணையெனவே ஆனாய் சொந்தம்!
 பொருகளிற்றைப் பன்முறையும் வென்ற என்னைப்
 புறமுதுகு வான்காட்டப் பொருதிட் டாயே. 83

கண்காது நாமுக்கு மெய்யும் இன்று
 கண்டுங்கேட் டுண்டுகிர்த்துற் றொருங்கே பெற்ற
 விண்டோதல் இயலாநல் விருந்தைக் கூடி
 விழைந்தளித்தாய்; என்னென்பேன் பெண்மைத் தன்மை!
 செண்டொத்த மார்பினளே, செங்கண் மானே,
 சேர்ந்தொன்றி நாமிங்குச் சிறிது முன்னர்க்
 கொண்டிட்ட உறவினையே மீண்டுங் கொள்ளக்
 குறித்திடுமே உடலெழுச்சி! கொள்வாய் பெண்ணே. 84

இயல். 8

தனித்தமர்ந்து காத்திருந்த தளிரைக் கண்டு
 தமிழ்க்கூத்தன் பணிவோடு தலையைத் தாழ்த்தி,
 ‘இனித்திடுநற் சொல்லுடையீர், இங்கு நானும்
 இருந்திட்டேன் வருதற்கே; ஏவ லாளர்
 எனையுடனே இளவரசி அழைப்ப தாக
 இயம்பிட்டார்; இங்குற்றேன்! இன்று நாட்டில்
 நின்திட்டுறும் வியப்புதரும் நிலைமை எங்கும்
 நிலவியிரும் கரணியத்தை சொல்வேன் நேரே. 85

இளவரசி எண்ணியவை யாவும் உண்மை.
 எனக்கெதுவும் விளங்கவில்லை; உங்கள் அத்தான்
 இளமணிவேள் நெடுங்கிள்ளி கூட்டே ஆவார்!
 இதுபொழுதும் அவர்காட்டில் இருப்ப தாக
 உளவறிவோர் செய்தியினை உரைத்துச் சென்றார்;
 உணராரிங் கவருறவை வேறு யாரும்.
 இளவரசி நினைத்ததொப்ப முகத்தை மூடி
 இருட்காட்டில் காத்தவரும் வேளே ஆவார். 86

நடந்திட்ட செயல்கட்கு நாட்டில் இங்கு
 நம்மணிவேள் கரணியமாம்; ஒற்றர் சொல்வார்.
 நெடுங்கிள்ளி இளமணிவேள் சொல்லைக் கேட்டு
 நிகழ்த்தியதிக் கொள்ளைகளாம்; ஆனால், நம்மை
 மடுத்திங்குக் கரிகூற மறுப்பர் சொல்வோர்;
 மன்னரிடம் யாருரைப்பர் உண்மை தம்மை?
 அடுக்காத செய்கின்றார் உங்கள் அத்தான்;
 அடுத்தென்ன நான்செய்தல் வேண்டும் அம்மா? 87

எதுவொன்றும் முன்னறியா எளிய மக்கள்
 எழுப்பிடுவார் தம்குரலை மீட்சி என்று!
 பொதுவென்பார் செல்வரிடை சேர்ந்த சொத்தை;
 பொங்கியெழும் அவரிடத்து நம்சொல் சொத்தை!
 மதுவாழ்ந்து சிலர்மட்டும் உழைத்தல் அற்று
 மங்கையரோ டணைவதுவோ மாண்பாம்? என்றே
 புதிராகக் கேட்கின்றார் புரிந்து கொண்டு;
 புரட்சிக்கு நம்மணிவேள் பொறுப்பாம்; காண்க. 88

வியர்வையினை ஆறாக விட்டு நாங்கள்
 விளைவித்த செல்வத்தைக் கொள்ளை கொண்டிங்
 குயர்ந்திட்டோர் சிலராவர்; உணர்ந்தும் இன்னும்
 உணர்வற்றோ காத்திருப்போம்? மாட்டோம்; மக்கள்
 துயரகல யாமுழைப்போம் தொல்லை கொண்டும்;
 சுரண்டிட்டால் தொலைத்திடுவோம், நேரில் காண்பீர்;
 பயனளிப்போம் எம்மவர்க்கு; பாரில் இன்று
 படைத்திடுவோம் தனியாட்சி; என்பார், என்னை! 89

கிளர்ந்தெழுந்த அம்மக்கள் கிள்ளி சொல்லைக்
 கிளியொப்ப மொழிந்திடுவர்; கிள்ளி, மக்கள்
 உளங்கவர்ந்த தலைவரென உலவி எங்கும்
 உமதத்தான் கருத்தினையே விதைத்துச் செல்வார்.
 களக்களிறு நெடுங்கிள்ளி அரசைக் கொள்ளக்
 கண்டிட்ட வழிபோலும் இந்தச் செய்கை!
 தெளிந்தறிந்த உரைத்திட்டேன்; செய்வ தென்ன?
 தெரிவித்தால் உடன்முடிப்பேன்; உரைப்பீர்!' என்றான்.90

‘தமிழ்க்குத்த, மிகமகிழ்ச்சி; தலைமைக் கேற்ற
 தனியொருவன் நீயாவாய்; தரத்தில் என்றும்
 எமக்கொத்த படைத்தலைவ, ஏகி. நான்முன்
 இட்டிட்ட பணிதமையே தொடர்ந்து செய்க.
 எமக்குற்ற அத்தானை இன்று மாலை
 எழிற்காட்டில் எதிர்கொண்டு விளக்கங் கேட்பேன்.’
 கமழ்கூந்தல் எழிற்செல்வி ஆணை தன்னைக்
 கருத்தேந்தி நிறைவேற்ற விரைந்தான் கூத்தன். 91

இயல். 9

குறையற்று வானிலவுஞ் நிறைந்து தோன்றிக்
 குளிரொளியைக் காவெங்குங் கூட்டக் கண்டு
 நிறைவுற்ற நெஞ்சினனாய்ப் புரவி மீது
 நிமிர்ந்தமர்ந்து மெலவந்த மணிவேள் தன்னைச்
 சிறைசெய்ய வந்தவர்போல் இடையே நின்ற
 திறல்மறவர் தெரிவித்த செய்தி கேட்டுப்
 பிறையொத்த நறுநுதலாள் செல்வி நின்ற
 பெருஞ்சோலை நிழலடைந்து பெண்ணைக் கண்டான். 92

புன்னையது பக்கத்தில் பொன்னே என்னப்
 புயற்சுமந்து நின்றிருந்த பொழிலை யுற்றுப்
 ‘பொன்னனையீர், இளவரசி, பொல்லான் என்னைப்
 புவியாளப் பிறந்திட்ட புகழார் காணல்
 என்னவிது? நானறியேன்; இன்று உங்கள்
 எதிர்நிற்கச் செய்தவமும் முன்னாள் யாதோ?
 மன்னுபுகழ் மாவளவர் பெற்ற முத்து,
 மதித்தென்னைக் கண்டதற்கு மகிழ்ச்சி!’ என்றான். 93

சித்தத்தில் சொல்லரிய துயருஞ் சேரச்
 செவ்விதழ்கள் மென்னகையைச் சீறித் தேறி,
 ‘அத்தானாம் நீரெனக்கும்; அறிவீர் அன்றோ?
 அயலார்போற் பேசுவதும் அழகோ?’ என்றாள்.
 முத்தார மார்பினளின் மொழியைக் கேட்டு,
 முன்பிறவி செயலுணர்ந்த தொப்பத் துள்ளி,
 ‘அத்தானா? நானுக்கா? அடடே! நம்முள்
 அப்படியும் ஒருறவா?’ என்றான் எள்ளி. 94

அழகுமலர்க் கண்களிலே அரும்ப நீரும்
 அசையாமல் அங்கிருந்த அமைவு கண்டு
 கொழுகொடியை மெய்தொட்டுக் கொங்கை வாடக்
 கொண்டிட்டான் தன்னெஞ்சில்; கொண்ட தாலே,
 எழுதுயரை உடன்போக்கி இனியன் வேளின்
 இருமார்பில் முகஞ்சேர்த்தாள்; இன்பங் கொண்டாள்.
 பழுதறியா எழிற்செல்வி அப்போ தங்கே
 பலவாண்டாய்ப் புதைந்திருந்த பற்றைக் கண்டாள்! 95

‘எனதுயிரே, எழிற்செல்வி, என்றன் வாழ்வே,
எனதுபிழை பொறுத்தருள்க; ஏற்க என்னை.
உனதுமனம் மிகவாட நடந்த துண்மை;
ஒருமுறையில் குற்றமெலாம் உனதே ஆகும்!
கனவெனவே ஆசைகளைக் கருத வைத்தாய்;
களித்திடுவேன் சுவைத்தினிதே கனியே உன்னை!
உனக்கெனநான் பிறந்திருந்தும் உன்றன் எண்ணம்,
உலகமெலாம் அலைந்ததுமேன்? உயிரே, சொல்வாய்.’ 96

‘என்னுள்ளம் இன்றறிந்தீர்; ஆனால் நானோ,
என்றைக்கோ அறிந்திட்டேன் உங்கள் எண்ணம்.
அன்பென்மேல் அணுவளவும் உங்கட் கில்லை;
அத்தனையு நடிப்பென்பேன்; அணைத்துக் கொஞ்சிப்
பொன்னென்றுங் கண்ணென்றும் போற்றும் போதும்
புவிமீதே எண்ணங்கள் பொருந்தி நிற்கும்.
என்னெண்ணம் துன்புறுமே இனியர் உம்மால்;
எனக்கமைந்த வாழ்வீதோ? என்னே துன்பம்! 97

கிஞ்சித்தும் உமதுள்ளம் உணர்ந்தேன் இல்லை;
கிளர்ந்திட்ட வெறுப்பாலே மாறி நின்றேன்.
பிஞ்சொத்த உடலணைப்பில் ஆழ்ந்த போதே
பிழையின்றி உண்ணெஞ்சை உணர்ந்தேன்; இன்று,
கொஞ்சமொழி பேசியுடன் கூட எண்ணும்;
கொடியரடி உன்னத்தான் வேண்டா வென்று
கெஞ்சிமனம் இடைநிற்கும்; அன்பே, அத்தான்,
கேடுடைய இந்நாடோ உமக்குத் தேவை? 98

அன்புடையர் நீங்களிலை; உங்கள் ஆசை
ஆட்சியிடம்; ஐயமிலை! அறிவேன் நானே.
அன்புடையர் ஆமாகில் என்னை நீங்கி
அலைவீரோ மூவாண்டாய்? அதுதான் போக,
என்றுவந்தீர் மீண்டிங்கு? நாட்கள் ஈரெட்
டின்றோடு முடிந்திட்டும் என்னைப் பார்க்க
என்முனைந்தீர்? ஏதுமில்லை! இன்றும் யானே
எதிர்வந்து குறுக்கிட்டேன்; அறிவீர் அன்றோ?’ 99

குளிர்முகத்தின் ஒளிர்விழிகள் குற்றஞ் சாட்டக்
கொவ்வையிதழ் துடித்தெழிலை மேலுங் கூட்ட,
இளமணியேள் நெஞ்சிழந்த நிலையன் ஆகி,
இதழ்களிலே இதழ்சேர்த்துச் சுவைத்தான் ஆக,
‘இளங்கலையே, உனைப்பார்க்கா திருந்தேன் என்றால்
எனைமணக்க நீவெறுத்த இயல்பே ஆகும்.
உளங்கவர்ந்த உன்றன்சீர் உறவை அன்றி
ஒருபோதும் வேறெதையும் விழையேன்.’ என்றான். 100

பருகிடுவீர் அமுதமெனப் பகர்வ தொப்பப்
 பளபளத்த இதழிரண்டைப் பிரித்து மேலும்
 நெருங்கிடவும் இளமணிவேள் நிலையில் தாழ்ந்து
 நேரிழையாள் முலைமுகங்கள் சிவக்கப் பற்றி
 உருக்கெடவே ஒழுகிட்ட செயலால் செல்வி,
 உளமயங்க, உடல்நடுங்க அவனின் தோளை
 விருப்பிருந்தும் பிரிந்தகன்று வெட்கி நின்றாள்;
 வியந்தவனுஞ் செயலுணர்ந்து மகிழ்ந்து நின்றான்! 101

‘யாரறிவார் உங்களுண்ணம்? என்னைச் சேர்ந்தால்
 எய்திடலாம் நாடென்றே எண்ணி வாழ்ந்தீர்;
 சேரவிங்கு நானும்மை மறுத்த போதோ,
 சேர்ந்திணைந்தீர் கிள்ளியினைச் சேர்ந்தே ஒன்னார்
 வீரருடன் வஞ்சகமாய் இந்த நாட்டை
 வென்றிடவே கருதிட்டீர்; விளைவே நாட்டில்
 ஊருடைமை கொள்ளைபோம் உண்மை ஆகும்!
 உங்களுள்ளம் நானறிவேன்; மறுக்க வேண்டா. 102

காட்டகத்தே அன்றொருநாள் முகத்தே மூடிக்
 காத்திட்டீர் எம்மையுநீர் வேற்றாள் போல.
 ஏட்டெழுதி வைத்ததுபோல் என்றன் நெஞ்சில்
 இருந்திடுமும் முகத்தினையே உடையால் மூடிக்
 காட்டிடவும் இவள்காணாள் என்றே நீருங்
 கருதிட்டீர்; இருந்துமென்ன? கண்டேன் அன்றே!
 நாட்டினைநீர் வஞ்சகமாய்க் கவர்ந்த பின்னர்
 நல்லவரைக் கிள்ளியினை என்ன செய்வீர்?’ 103

நறுங்குமுலாள் எழிற்செல்வி நவின்ற கேட்டு
 நகைத்திட்டான் இளமணிவேள்; பின்னர்ச் சொல்வான்:
 ‘ அறிந்தவள்போல் பேசிடுவாய்; ஆனால் நீயோ,
 அறிந்தாயில் உன்னையையே! அதுதான் உண்மை.
 குறியெனக்கு நாட்டின்மேற் சிறிதும் இல்லை;
 கொள்கைக்காய் அலைந்திடுவேன்; பிறிதும் இல்லை.
 வெறியென நெடுங்கிள்ளி மீட்க நாட்டை
 விழைந்திடுவான்; உடந்தையென உள்ளோம்; அவ்வே. 104

முறைப்படியிந் நெடுநாடு கிள்ளி சொத்து!
 மொய்மலரே, உலகறியு முறைமை தன்னை.
 குறைகடந்து மாவளவர் ஆள்வ தாலே
 கொள்ளானல் நெடுங்கிள்ளி போரை; வேறு
 துறைநயந்து காத்திருப்பான் ஆட்சி மீட்க;
 தொடர்பாக என்சொல்லை நடத்தி வைப்பான்!
 கறைபடிந்த வாழ்வினராம் கொடிய நெஞ்சக்
 கள்வருடை சொத்தினையாம் கவர்ந்தோம்; காண்பாய். 105

சொத்திழந்து சிலகயவர் இதற்கு முன்னர்த்
 துயரடைந்த நிலைமைக்கு மூலம் யானே.
 இத்திறத்த செயல்களினி ஏழு நாட்கள்
 இங்கேது நடக்காது; காண்பாய். ஆனால்
 செத்திடுவர் தீத்திறத்தார் தெருவில் தூக்கில்,
 திருந்தாமல் தொடர்வாரேல் தீயர் ஆக.
 அத்திறத்தார்க் கெச்சரிக்கை அனுப்பி யுள்ளோம்;
 அவர்வாழ்வின் எதிர்காலம் அவர்க்கே சொந்தம்!

106

நம்பிடுவாய் நீயென்று சொன்னேன் இல்லை;
 நடப்பதையிங் குணர்கவென உரைத்தேன், காண்க.
 கொம்பனைய எழிற்செல்வி, கொஞ்சம் யாழே,
 கூறிடுக இளவெயினி கொழுந்தைப் பற்றி.
 செம்பவள இதழாளே, உன்றன் தோழி
 திருநாட்டான் செங்கோடன் ஒற்றாள் போலும்;
 எம்மனத்தின் ஐயமதைப் போக்க உன்னால்
 இயலாதா? அதனாலென்? இன்னுஞ் சொல்வேன். 107

நெடுங்கிள்ளி இளவெயினி ஓலை ஏந்தி
 நெஞ்சயர்த்தித் தனியனெனத் திருநாட் டிற்குக்
 கடிதேகிச் சென்றுள்ளான்; கலக்கம் நெஞ்சைக்
 காலைமுதல் அலைக்கழிக்கும்; கல்லை ஒத்த
 நெடுங்கிள்ளி இந்நாட்டை மீட்க எண்ணி
 நேரற்ற வழியினையோ நாடக் கூடும்?
 விடுப்பார்யார் எனதையம்? வியப்பே பற்றும்;
 வெளியெவர்க்கும் சொலல்வேண்டா; மனத்தில் கொள்வாய்.

இருக்கட்டும் எனதையம் இங்கோர் பக்கம்;
 இஃதென்ன எனைவிலகி இருப்பாய் அக்கம்?
 விருப்புக்குத் தடைவிதித்தால் வேட்கை நீளும்;
 வியக்காதோ தென்றலுநாம் விலகி நின்றால்?
 குருக்கத்தி மலரனையாய், கொண்டல் உன்றன்
 குழலுக்கோ இணையாகும்? கொங்கை தம்மால்
 இரக்கத்தை யார்மாட்டுந் தோற்று விக்கும்
 இடைக்கிணையோ மின்னலுமே? என்றும் இல்லை.' 109

இயல். 1

இருமருங்கும் எழிலிடையர் எனின வண்ணம்
 இயைந்திட்ட வீச்சதனால் காற்றைக் கூட்ட,
 வெருவரிய எரிவிழியன், விழுப்புண் மார்பன்,
 மின்னுகழல் ஒலிகாலன், வீரர் ஏற்றும்
 அருளுடையன் செங்கோடன் அமைச்சர் ஆன்றோர்
 அருகிருக்க நாட்டுநலன் ஆய்ந்தா னாக
 இருந்தபெருங் கோயிலிலே ஏவ லாளன்
 எதிர்வந்து தலைதாழ்த்தி வணங்கிச் சொல்வான்: 110

‘தமிழ்புரக்கும் எம்தலைவ, தன்னேர் இல்லாத்
 தமிழ்க்குலத்தின் ஒளிவிளக்கே, தாள்கள் வாழ்க.
 அமுதுபொழி மொழியுடையார், அன்பர் உங்கள்
 அறிவொத்த உடன்பிறவாத் தங்கை வல்லி
 எமதரசர்க் கனுப்பிட்ட ஓலை ஏந்தி
 இங்கொருவர் எழுந்துள்ளார்; இமயம் அன்னார்!
 அமர்விரும்பும் படையரசே, ஆணை இட்டால்
 அழைத்திங்கு நிறுத்திடுவேன்; அருள்வீர் ஐயா.’ 111

அருட்பெற்ற ஏவலனைத் தொடர்ந்து கோயில்
 அடைந்திட்ட நெடுங்கிள்ளி நிமிர்ந்து நின்ற
 வெருவற்ற நிலையினையே கண்டு நெஞ்சில்
 வெகுண்டார்த்து வாட்கொண்ட வீரர் தம்மைக்
 கருத்தாழம் மிக்குடையோன் கனிந்து நோக்கக்
 கருத்தறிந்து மனந்தெளிந்து கடந்தார் கோபம்.
 ‘அருட்பெற்றேன் நெடுங்கிள்ளி வரவால் நானே;
 அருகமர்க!’ என்றிடவும் வியப்புக் கொண்டான். 112

‘வியந்திடவிங் கேதுமுண்டு? வீரர் உம்மை
 வெற்றிதரு நடையொன்றே விளக்கும்; காட்டும்.
 புயமிரண்டைத் துணைகொண்டு பொல்லா வேங்கைப்
 புலியொன்றைப் புவிதுறக்கப் பொருத செய்கை
 வியப்பினைமுன் விளைத்ததெனில், அந்த வீரர்
 விருப்போடு பெண்ணொருத்தி ஓலை ஏந்தி
 வியப்பளிப்பார் இன்றிங்கு! விந்தை அன்றோ?
 விடுத்திடுக உம்செயலின் மேன்மை தன்னை.’ 113

‘வெண்புறவிற் கின்னுடலை வெட்டி ஈந்த
 வெண்மனத்தன் புகழ்சோழன் மரபில் வந்தோன்
 கண்ணனையாள், உயிர்த்துணையாள், காணுங் காட்சிக்
 கண்ணெல்லாந் தோன்றியென்றன் கருத்தைக் கொண்ட
 பெண்மயிலாள் இளவெயினி, பேசுங் கிள்ளை
 பெருமகிழ்வு கொண்டிடவே வேட்கும் யாவும்
 விண்ணலைந்தும் நான்சேர்ப்பேன் விரைந்தும் என்றால்,
 வியப்பதுண்டோ இச்செயலை?’ கிள்ளி கேட்டான். 114

கூறிட்ட பொருண்ணிலையைக் கோடன் ஆய்ந்து
 கொண்டிட்டான் சிந்தனையைக் குறித்து மீண்டும்.
 தேறிட்ட நெஞ்சினனாய்ச் சிரித்துப் பின்னர்த்
 தேனிதழாள் ஓலையினைப் பெற்றுப் பார்த்தான்.
 ஏறிட்டு நோக்கிட்ட கிள்ளி நோக்கி,
 ‘எழில்முதல்வள் இளவெயினி இதயம் தங்கும்
 பேறுற்றீர்; வாழ்த்துகின்றேன்; வாழ்க என்றும்!
 பெடையனையார் மனம்போல நடக்கும் யாவும். 115

நடக்குமென்ற சொல்போதும், ஓலை வேண்டா;
 நல்லதொரு துணையானீர் அவட்கு நீரே.
 திடமிகுந்த வில்வீர, இங்கு நீங்கள்
 சிலநாட்கள் தங்கியெனைச் சிறப்புச் செய்க.
 உடனிருப்பின் உவந்திடுவேன்; நீங்கள் இப்போ
 தோய்வுறுக!’ எனமொழிய உற்ற வீரர்
 கடமையெனக் கிள்ளிக்குக் கருத்தோ டங்குக்
 காட்டிட்டார் உயர்மாடம் கனிவு கொண்டு. 116

குறுகுறுத்த விழிகொண்டு கூடி நின்ற
 குறைகடியு நல்லமைச்சர், மறையோர் நோக்கி,
 நறுநுதலாள் நெடுமாற வல்லி, என்றன்
 நல்லறிவு நிறைதங்கை நெடியோன் நாட்டில்
 உறைந்திடுவார் இளவெயினி தோழி யாக;
 உண்மையிலே நீரறிவீர் அவரின் நெஞ்சை.
 சிறகிழந்த பறவையது துயரின் மிக்குச்
 சிக்கிட்டாள் காதலிலே தெளிவு மற்று. 117

நெடுநாட்டின் இளவரசி அன்பை என்றன்
 நீப்பணைத்தோள் சேர்த்திடவே நினைத்துச் சென்ற
 வடுக்கண்ணாள் இழந்திட்டாள் கிள்ளி மாட்டு;
 வாடிடுவாள் நாட்டோறு முள்ளங் கெட்டு!
 நெடுநாட்டிற் குரியவனாங் கிள்ளி நாட்டம்
 நிறைவேற நானனைத்தும் நிகழ்த்தல் நன்றாம்;
 நெடுநாட்டார் என்னுறவை வெறுக்க, அந்த
 நேரிழையர் ஒப்புவராம் துணையே யாக! 118

ஒப்பிட்ட எழிற்செல்வி நமது நாட்டின்
 உயர்விற்கோர் அரசியென உறவை இன்னே
 ஒப்பிட்டால் திருமணமாம்; இல்லை என்றால்,
 உடனெழுமாம் போரென்ற ஓலை யொன்றைத்
 தப்பின்றி மாவளர்க்குச் செலுத்தி வைத்துத்
 தலைவர்நீர் படைகளையே வகுத்து வைப்பீர்.
 எப்போர்க்கும் பின்வாங்கா என்றன் வீரர்
 ஏக்கத்தின் விடிவெள்ளி போரே!' என்றான்.

119

இயல். 11

'திருநாட்டார் ஓலைக்கு நாமோ இன்றும்
 தெரிவித்தோம் இலைமாற்றம்; ஓலை ஏந்திப்
 பொருந்திட்டார் காத்திருப்பார் பொறுமை இன்றி.
 போற்றுவரோ நம்செயலை? அதனால் உங்கள்
 கருத்தினைநீர் தெரிவித்தால் கலந்து பேசிக்
 கண்டிடலாம் நன்முடிவை; மாமா, உங்கள்
 கருத்தறைக!' என்றிட்ட அரசைப் பார்த்துக்
 கல்லுடலார் இருங்கோவேள் கனைத்துச் சொல்வார்: 120

'எனக்கெதுவும் இவ்வேளை புரிய வில்லை.
 எழிற்செல்வி தனைமணக்க நெடுநாள் தொட்டே
 தனக்கிருக்கும் ஆசையினை முடிவாய் இந்நாள்
 தப்பின்றி உரைத்துள்ளார் கோடர் என்றால்,
 தனக்கவரை மணக்கவுளம் உண்டாம் என்றே
 தயக்கமிலா திளவரசி உரைத்தார் முன்னாள்.
 எனக்கிருக்குங் கவலையெல்லாம் இந்த நாட்டின்
 எதிர்காலம் பற்றியதே; மேலுஞ் சொல்வேன். 121

நெடுங்கிள்ளி செங்கோடர் இடையே முன்னர்
 நிகழ்ந்திட்ட உறவினது நெருக்கந் தன்னை
 எடுத்தோதுந் திறன்சிறிதும் ஒற்றர்க் கில்லை.
 ஏதேனும் சூதுண்டோ இவரின் கூட்டில்?
 நெடுநாட்டு மக்களிடை குழப்பம் இன்று
 நிலவவழி நிகழ்த்திட்ட கிள்ளி மேலும்
 அடுக்காத மடுப்பானோ? அறியேன் நானும்;
 அச்சத்தை ஊக்குவிக்கும் அவனின் செய்கை! 122

பெண்கொடுக்க மறுப்பமெனில் பேணார் ஏவும்
 பெரும்படையோ டொருபக்க மோத வேண்டும்;
 மண்பிடிக்கக் குழப்பத்தை மக்கள் ஊடே
 வளர்த்துவருங் கிள்ளியுடன் மற்றோர் பக்கம்
 அண்டிடுமுண் ணாட்டுப்போர்; ஆய்ந்து தேரின்,
 அடைவார்யார் வெற்றியுமே இரண்டு போரில்?
 பெண்கொடுக்க ஒப்பிடினும் பின்னர்க் கோடர்
 பிறிதென்ன செய்வாரோ கிள்ளி யோடு? 123

இருக்கின்ற சூழ்நிலையை எண்ணிப் பார்ப்பின்
 எழுந்திடப்போம் உண்ணாட்டுப் போரை நம்மால்
 ஒருக்காலுந் தடுத்திடுதல் ஒவ்வா தென்றே
 ஒப்பிடுவீர்; உண்மையினை உற்றுக் காணின்,
 தெருக்கூட்டில் ஒருசிலரைத் தூக்கில் போக்கத்
 திரளாக மக்களெலாம் சேர்ந்து நிற்பார்!
 இருப்பார்நம் வீரரெலாம் எதிர்க்க ஆங்கே;
 என்னாமோ? யானறியேன்; காலங் காட்டும்.' 124

எடுத்தரைத்த இருங்கோவேள் கருத்தை முன்பே
 இதயத்தில் சீர்தூக்கி ஆய்ந்தும் ஏதும்
 முடிப்பறியா முதலமைச்சர் அரசை நோக்கி,
 'முடிமன்னா, இந்நிலைக்கு முடிபாய்த் தக்க
 எடுப்பதற்கும் உரியரெனின் நம்மின் தக்கார்
 இளவரசி எழிற்செல்வி ஒருவர் மட்டே!
 விடுத்திடுவோம் ஓராளை; செல்வி சேரின்
 விளங்கிடும்பின் அனைத்து'மென வீரன் சென்றான். 125

இயல். 12

வெருக்கொண்டு மண்ணகத்தை வீழ்த்த எண்ணி,
 வெகுண்டார்த்துப் புறப்பட்ட வேலை ஒப்பத்
 திரண்டெங்கும் புறப்பட்ட மக்கள் வெள்ளம்
 தெருவடைத்துச் சேர்ந்ததனால் திசைகள் எல்லாம்
 இருட்சேர, விண்ணடக்க எழுந்த மஞ்சம்
 இடமறந்து மண்மீது சேர்ந்த தென்ன
 உருக்கொண்ட தெருக்கோலம் நேரில் கண்டார்
 உரைத்தற்கும் வல்லவரோ? இல்லை, இல்லை. 126

நோக்குமிரு விழிசிறிதும் இமைத்தல் அற்று
 நுண்மாடக் கோபுரங்கள் வீதி முற்றும்
 நீக்கமற நிறைந்திருந்த மக்கள் நெஞ்சில்
 நிறைந்தொலித்த எழுச்சிக்கு நிகர்வும் உண்டோ?
 தூக்குமரம் ஓரைந்து தெருவில் நின்று
 சொல்லப்போம் வரலாற்றைச் சுவைத்தல் வேண்டி,
 ஊக்கமுடன் காத்திருப்போர் உவப்புக் கொள்ள
 ஒளிவடிவாய் நெடுங்கிள்ளி அங்குச் சேர்ந்தான். 127

நெடுங்கிள்ளி திருமுகத்தைக் கண்டு, சூழ்ந்தோர்
 நெஞ்சிழந்த நிலையினராய் உடனே மாறி,
 'நெடுநாட்டிற் குரியவனே, கிள்ளி, மாரா,
 நினைபுகழ் எந்நாளும் நிலைத்து வாழ்க!
 இடுகாட்டைச் சோலையென மாற்ற எண்ணம்
 இந்நாளில் கொண்டவனே, இனிது வாழ்க!
 கொடியோர்க்குக் கூற்றுவனே, வாழ்க, வாழ்க!
 குழுமிட்டோம் உன்றுணையாய்; வாழ்க!' என்றார். 128

முழங்கிட்ட வாழ்த்தொலியால் அச்ச முற்று,
 முகிழ்ந்திட்ட வியர்வையினை முகிலு நீக்கி
 வழங்கிற்று சிறுதுளியாய் வானில் நின்று;
 வந்தார்யார் உணர்ந்திட்டார்? நாட்டம் ஒன்று!
 குழப்பத்தை நிறுத்தவெனக் குழுமிச் சுற்றிக்
 கூடிநின்ற படைமறவர் பேதம் இன்றி,
 எழுப்பிட்டார் வாழ்த்தொலியை என்றால்
 இயைந்திட்ட காட்சியதன் இயல்பும் என்னே! 129

வெண்புரவி மீதமர்ந்து விழிகள் மின்ன,
 வெஞ்சிலையைத் தோள்தாங்கி விம்மித் தோன்ற,
 எண்ணமதில் கள்ளமிலான் எண்ண யாரும்
 எழுமினிய பார்வையனாய், இனியன் ஆகத்
 தண்ணளியான் நெடுங்கிள்ளி சார்ந்த காட்சி
 தமிழ்க்கூத்தன் கண்டதுமே கொண்டான் மாற்றம்!
 எண்ணரிய இவரெழுச்சி ஒடுக்கல் யார்க்கும்
 எளிதில்லை என்றுணர்ந்தான்; தனித்து நின்றான். 130

காரிருளைக் கிழித்துவரு மின்னல் ஒப்பக்
 கடிதங்கு விரைந்திட்ட குதிரை நூறு!
 சேரிடத்தைச் சார்ந்தரணாய்ச் சூழ்ந்து நிற்கத்
 திறன்மறவர் வேற்றாங்கி அமர்ந்தி ருந்தார்.
 யாரிடத்தும் இப்போழ்து பேச்சே இல்லை;
 எள்விழுந்தால் எழுமொலியே; எங்கு மௌனம்!
 வேரிடத்துப் பழுத்தபலா ஒப்ப ஐவர்
 விளங்கிட்டார்; கொடியரவர்; மீட்சி காணார். 131

நெடுங்கிள்ளி இளமணிவேள் முகத்தைப் பார்க்க,
 நெடுநாட்டார் இளமணிவேள் வாயைப் பார்த்தார்.
 கொடியோர்க்கு நேரப்போம் முடிபை மாற்றக்
 குறித்தாங்குத் தான்வந்த கடனை ஆற்றல்
 முடியாதா எனவாய்ந்து மொய்த்த மக்கள்
 முகந்தமையே தமிழ்க்கூத்தன் மீண்டும் பார்க்க,
 விடிவில்லை எனவுணர்ந்த வீணர் அங்கு
 மேலாடுங் கயிற்றினையே வெறித்துப் பார்ப்பர்! 132

‘எதுவரினு நிலைகலங்கா இயல்பு கொண்ட
 என்னாட்டுச் செல்வங்காள், இனிய நெஞ்சீர்!
 இதுபொழுது பெருமளவில் இங்குக் கூடி,
 எம்செயலைச் சிறிதெனினும் இனிதே என்னும்
 பொதுநலத்தைக் கொண்டவராய்ப் போற்றும் உங்கள்
 பொன்மனத்தைப் போற்றலன்றித் தூற்றல் ஆமோ?
 பொதுவிடத்தில் இவணினு பொல்லார் கொண்ட
 பொய்யுடம்பைக் கயிற்றேற்றிப் போவார் நீத்து. 133

இல்லாத நாடிந்த நாடா? இல்லை!
 ஏய்த்திங்குச் சிலர்வாழ்வார்; நன்றோ? சொல்வீர்.
 எல்லாரும் இந்நாட்டின் மன்னர்; எண்ணின்
 என்செய்தோம் இந்நாளும்? ஏதும் இல்லை.
 இல்லாமை இல்லாத இடத்தை நாட்டில்
 எங்கேனுங் காண்பீரேல், சொல்வீர். முற்றும்
 வல்லாரும் உள்ளார்முன் நில்லார் என்றால்
 வல்லாரோ இல்லாரும் பொல்லார்க் கீடாய்? 134

நீதியினைக் காப்பதற்கு மன்னர் உள்ளார்;
 நீங்கலெதற் கிங்கென்று நினைத்தி யாரும்
 வாதிடுவார் உளராயின் அவர்க்குச் சொல்வேன்:
 வஞ்சனைகள் செய்பவரோ அறியச் செய்வார்?
 ஏதமிலா உழைப்பாளர் என்பு நோக
 ஏற்றிடுவர் கொடுத்துயரை எளியர் ஆக!
 ஏதவர்க்கும் இல்லாது கொள்வர் சில்லோர்;
 எனினவரை மன்னவர்தான் என்ன செய்வார்? 135

கையுள்ள கத்தியினால் கழுத்தை வெட்டிக்
 கைப்பொருளைக் கவர்ந்திடுங்கீழ்க் கள்வர் தம்மை
 மெய்யுற்று மன்னவரும் ஆய்ந்து நோக்கி,
 மேதினியில் முறைகாத்தல் கூடும்; ஆனால்,
 பொய்யுற்ற நெஞ்சினராய் மறைவாய் ஏழை
 பொருட்கவருந் திறத்தினராய் உலவும் புல்லர்
 கையற்று நடந்திடுவர்; களிப்பில் ஆழ்வர்;
 காவலர்தான் என்செய்வார் காட்டும் இன்றி! 136

உடலுழைப்பைத் தொடர்ந்தீந்தும் ஒவ்வோர் வேளை
 உணவிற்கே வழியின்றி உழல்வா ருள்ளே
 நடந்திடுவார் நெஞ்சுயர்த்தி சிலபேர் மட்டும்,
 நலங்காமல் குலுங்காமல் செல்வர் ஆக!
 அடைந்திடுமோ செல்வங்கள் அவையே தேடி?
 அறியார்யார் கொடியவரை? அறிந்தும் இங்குத்
 தடுப்பதற்கு வலியார்யார்? யாரும் இல்லை;
 தண்டிக்க அரசர்க்கோ சான்றும் இல்லை!

137

திருநீற்றை நெற்றியின்றி உடலில் முற்றும்
 தெளிவாக அணிந்திருக்குஞ் சிவனார் அன்பர்,
 அருளாளர், இவணிற்கும் அடியார் கொண்ட
 அத்தனையும் வெறும் வேடம்; அறியார் உண்டோ?
 உருவானற் பசுவாவார்; உழைப்போர்க் கல்லல்
 ஊட்டுவதில் புலியாவார்; உண்மை தேறின்,
 அருளிற்கே இடமளிக்கா அரக்கர்; இன்னார்
 அழிந்தொழிதல் தவறாமா? அறனே யாகும்!

138

ஒட்டியதீ வயிற்றினொடு ஓயாப் போரில்
 ஒருநாளும் வெற்றியின்றி உழல்வார் கோடி!
 எட்டடிநீள் உடுக்கையுமே எட்டா தாகி
 எழுந்துயர்ந்த வயிற்றினையே எண்ணார்; இன்னும்
 கட்டிடவே மாளிகைகள் கனவு காண்பார்;
 கள்வரென உண்பொருளில் கலப்பார் மாற்றை!
 விட்டிடலாம் வணிகரிவர் வேண்டா என்று;
 வேண்டாவோ மற்றவர்க்கும் விளங்கப் பாடம்?

139

ஊரிலிவர் பெரியரென ஒன்னார் அஞ்ச
 உயர்வான ஓரிடத்தை அரசில் பெற்றும்
 யாருள்ளார் எனையொப்பார் என்று கேட்கும்
 இயல்புடையார், பெருஞ்செல்வர், இடும்பர் என்னும்
 பேருற்றார் அரசிறையைப் பெற்று மன்னர்
 பேழையினை நிரப்புதற்போல் பேயர் செய்த
 யாரொப்பார் கொடுமைகட்கும்? இவரால் செத்தார்
 எண்ணிக்கை யாரறிவார்? இவரும் சாவார்!

140

இல்லையெனில் திருடிடுவார், இயல்பே; ஆனால்
 இருந்திடும் திருடிடுவார்; இயல்போ? ஆய்வீர்.
 இல்லிருக்கு மலைபோல எழுந்து செல்வம்;
 எனினுமிவர் நிறைவுகொளார்; இன்னும் வேட்பார்!
 நல்லவர்போற் பேசுடுவார்; நாகம் ஆவார்!
 நடுவிரவில் பொருட்பறிப்பார்; நடுக்கங் கொள்ளார்!
 வில்லவரிவ் வடிவேலர் உடந்தை மேலாய்;
 வீழ்த்திடுவோம் இருவரையும் விரைவில் இங்கு.

141

இத்தகைய கொடியரிவர் இங்குக் கூடி
 இருப்பவர்முன் தூக்கிலிட இறப்பர்; காண,
 இத்திறத்த முடிவினையே எண்ணி அஞ்சி,
 இனியெவருந் தீயவற்றை ஏற்கார்; திண்ணம்!
 சித்திரத்தில் பதித்திட்ட செய்கை யொப்பச்
 சித்தத்தில் நிலைத்திடுமே தெளிவைச் சேர்த்து!
 செத்திடுவர் இவரென்றால் சீற்றங் கொள்ளச்
 சிறிதேனும் இடமுண்டா? சிரிப்பே சேரும்.’ 142

இளமணிவேள் சீர்தூக்கி எடுத்துச் சொன்ன
 இன்மொழிகள் எழுச்சியினைப் பெருக்க, மக்கள்
 உளமலர்ந்த நிலையினராய் உரக்க ஒன்றாய்,
 ஒழியட்டும் கொடியரென ஒலியைக் கூட்ட,
 உளமுணர்ந்த நெடுங்கிள்ளி ஒதுங்கி நின்ற
 உழுவலரை நோக்கிடவும் உடனே சென்று
 களமறியாக் கொடுத்தொழிலர், கடையர் தம்மைக்
 கயிற்றேற்றித் தாலாட்டிக் கடனைச் செய்தார்! 143

இயல். 13

அலைகடற்போல் ஓலமிட்ட அகத்தைச் சற்றும்
 அடக்குதற்குந் திண்மையற்ற அரிவை ஆங்கு
 மலைகடந்து புறஞ்சார்ந்த மாணை ஒப்ப
 மருண்டலையும் விழியிரண்டை வழியில் ஓட்டி
 நிலையிழந்த நெஞ்சினளாய் நிற்கப் பின்னால்
 நெருங்கிட்ட நெடுங்கிள்ளி நினைவை மாற்றச்
 சிலையுடலைத் தன்னணைப்பில் சேர்த்தான் ஆகச்
 சீறிட்டுத் தடுத்திட்டாள்; திகைத்தான் கிள்ளி! 144

‘வடித்தெடுத்த பொற்சிலையாய் வளர்ந்த மேனி
 வழிநடந்த களைப்பாலே வாடக் கண்டும்
 அடித்துவைத்த கற்சிலைபோல் அமர்ந்தி ருத்தல்
 ஆணிணத்திற் கழகில்லை, அறிவார் யாரும்.
 துடித்தெழுந்து நடந்துவந்து தோகை உன்றன்
 துடியிடையில் கைப்பிணைத்துத் தோளில் தாங்க
 இடித்ததடி இருமலைகள் எதிரில் நின்றே!
 எக்குற்றம் செய்ததனால் எய்தாய் நீயும்?’ 145

‘இணரிதழே என்றணைப்பீர்; இரக்கம் இன்றி,
 இளமேனி வாட்டிடுவீர்; இயல்போ வேந்தே?
 மணமளித்து மகிழ்விக்கும் மலரை மக்கள்
 மார்பினிலே அணிந்திடுவர்; மாற்றம் செய்தீர்!
 அணங்கென்றன் அழகில்நீர் ஆழ்ந்தீர் என்றால்
 அவையினிலே எனைமணத்தல் ஆண்மை அன்றோ?
 வணங்கிடுவேன் உமைநானும் இப்போ திங்கே;
 வஞ்சியுடல் தழுவுதலை நிறுத்தும் இன்னே.’ 146

‘தென்றலெனை வந்தணைக்கச் சீறல் இல்லை;
 தேனிலவும் எனைத்தழுவத் திகைக்க வில்லை;
 இன்றலர்ந்த முல்லைமலர் என்னைக் கண்டால்,
 இன்மணத்தால் மகிழ்விக்கும்; ஏக்கம் போக்கும்.
 அன்புடனே அந்தியெனும் அழகுப் பெண்ணாள்
 அகமகிழ இசையிசைப்பாள்; அஞ்சல் இல்லை.
 என்னுயிரை ஊக்குவிக்கும் எழிலாள் நீயோ,
 எனையணைக்க மறுக்கின்றாய்; இதுவோ நீதி? 147

‘பிறரறிந்தால் வருங்கேட்டை அறிந்தி ருந்தும்
 பெண்மயிலாள் இங்குவரப் பிசகல் இல்லை.
 உறவெண்ணி எனைநாடி ஓடி வந்தும்
 உண்மைநிலை அறியாள்போல் உரைப்பாய் நீயும்;
 நிறுத்துமென அணைப்பதை நீ வெறுத்துச் சொன்னாய்;
 நெய்யடிசில் கைக்கொடுத்தும் தடுப்பார் உண்டோ?
 பொறுத்திடவும் புலன்கட்குப் பொறுமை இல்லை;
 போதுமடி, என்னுயிரே பொறுமை போதும்!’ 148

‘காதலென்றால் உடலின்பங் காண்ப தொன்றே,
 காதலித்தாள் உங்களிடம் கற்ற தெல்லாம்!
 பேதையென்றன் உடலுணர்வைப் பெரிது செய்து
 பெண்மையினைக் கவர்ந்திட்ட பெரிய ஞானி!
 மேதையுனைச் சேர்ந்ததனால் மேன்மை இன்றி
 மெய்நடுங்கிச் சோர்வேன்நான் விளைவை எண்ணி!
 வேதனையால் நானழுதால் வெட்கம் என்பீர்;
 வேண்டுமெனக் கின்னமுமே! வேறும் என்ன? 149

எனையணைத்துச் சேர்ந்திடவே இப்போ தார்வம்
 இருந்திடுமிங் கும்மிடத்தே; இல்லை என்றால்,
 எனையடைந்த உடனேநீர் ஏற்றுச் சென்ற
 ஏவலது முடிவினைமுன் சொல்லி நிற்பீர்;
 தினையளவும் என்னிடத்தில் அன்பி ருப்பின்
 தெரிவிப்பீர் சென்றுவந்த செய்தி தன்னை.
 எனையடைய விரைவுமேன்? என்றன் வாழ்வே,
 இன்பத்தில் சரிபாதி எனக்கும் உண்டே!’ 150

தென்றலிடை ஊடவழி இன்றிச் சேர்ந்து
 தேனிதழ்கள் செழுமையுறத் திளைத்துக் கூடி
 ஒன்றெனவே கலந்திட்ட கிள்ளி, கொண்டாள்
 ஒண்ணுதலில் அரும்பிட்ட வியர்வை போக்கி,
 ‘உன்றனகம் போலனைத்தும் நடக்கும் என்றே
 உரைத்திட்டார் உன்னண்ணன்; உணர்வாய், கண்ணே!
 என்றனகம் கொண்டிட்டாய் தோழி ஆக;
 எக்கருத்தில் இக்கோலம் ஏற்றாய்?’ கேட்டான். 151

சிரித்திட்டாள்; இளவெயினி பெயரைக் கொண்ட
 சிங்காரி நெடுமார வல்லி சொல்வாள்:
 ‘உரித்தாகும் அண்ணன்கை இந்த நாடும்;
 உடனென்னை மணப்பீரேல் நமதே ஆகும்.’
 எரித்திட்ட கொடுங்காமம் இணைப்பின் பின்னர்
 இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த இயல்பால், வல்லி
 விரித்திட்ட வலையினிலே வீழான் கிள்ளி;
 வெகுண்டெழுந்த கோபத்தை விலக்கிச் சொல்வான்! 152

‘பெறுமவற்றுள் யான்பெற்ற பெரிய பேறே!
 பிறர்கொடுக்கப் பெறுபவனற் றமிழன் இல்லை!
 இறப்பினையு நானேற்கேன் இயல்பாய் என்றால்
 இந்நாட்டைப் பிறர்கொடுக்க ஏற்ப தேது?
 விறல்மிகுந்த செருகளத்தில் வீறு கொண்டு
 வெங்குருதிப் புனல்பாயத் தீரங் காட்டிப்
 பெறுவதன்றி இந்நாட்டைப் பேதை உன்னால்
 பிறிதொருவர் துணைகொண்டோ பெறுவன் நானே? 153

என்னருமை தாய்நாட்டை, என்றன் சொத்தை
 எனதுழைப்பால் நான்பெறுவேன்; இன்றேல், என்றன்
 இன்னுயிரை மகிழ்வுடனே இழப்ப தன்றி
 எனக்குரிய நெடுநாட்டைக் கொள்க என்றே
 இன்னொருவர் கையுயர்த்தி ஈயக் கொள்ளேன்;
 இகழ்ச்சிக்குப் பொருளாகும் என்றன் செய்கை!
 தென்றலலை பூஞ்சோலைச் செறிவில் பூத்த
 தேன்மலரே, மீண்டணைத்துச் சேர்ப்பாய் முத்தம்.’ 154

பூவுடலை மிகநெருக்கிப் பொன்போல் மேனிப்
 பொருந்திடவே இதழ்சுவைத்த போதில், பூவை
 ஆவலெழ இதழ்திறக்க, அமுத ஊற்றில்
 ஆழ்ந்திட்டான் நெடுங்கிள்ளி; அந்த வேளை
 பூவுலகை நொடிப்பொழுதில் கடக்க எண்ணிப்
 புறப்பட்டான் எனவொப்ப விரைந்து சேர்ந்த
 காவலனைக் கண்டிட்ட கிள்ளி, பெண்ணைக்
 காவிடத்து விட்டகன்று கடுகிச் சென்றான். 155

இயல். 14

‘எழிலரசி, இளவரசி! இங்குப் பெற்ற
 இன்தந்தை எடுத்துரைத்த எல்லாங் கேட்டீர்;
 மொழிந்திடுவீர் ஆய்ந்ததன்பின் முடிவை என்றால்
 முடித்துவைக்க மன்னருள்ளார் எண்ணம் போல.
 வழிவழியாய் நம்நாடு மாற்றார் அஞ்சும்
 வல்லமையைப் பெற்றிடவே வழியைச் சொல்வீர்.
 பழியறியா மன்னவரும் பலரும் இங்குப்
 பார்த்திருப்போம் உம்வழியை!’ அமைச்சர் சொன்னார். 156

நெஞ்செழுந்த தயக்கத்தை நீக்கித் தள்ளி
 நீள்வழியை அறையெங்கும் நீட்டி மீட்டுக்
 கொஞ்சியது குழலென்றே குளிரச் சொல்வாள்:
 ‘கொண்டிடவே எனையெண்ணிக் கூர்வாள் கொண்டு
 வெஞ்சினத்தில் களங்காண விழைவார் என்றால்
 வேட்பேனோ செங்கோடர் துணைவி ஆக?
 வஞ்சியெனக் குயிரனைய மாமன் கோவேள்
 மகனிருக்க மற்றெவரை மணப்பேன் நானே? 157

மண்மீது நான்தவழ்தல் தாளார் ஆகி
 மலையொத்த தோளிரண்டை எனதே ஆக்கிக்
 கண்போல எனையவளர்த்த மாமன் இன்றும்
 காத்திடுவார் தன்னுயிராய்; கணமும் நீங்கார்.
 பெண்ணென்னைத் தன்மகற்கும் மேலாய் என்றும்
 பேணிடுவார்; அவர்மகனை மணத்தல் அன்றி
 மண்மீது வேறெவரை மணத்தல் நன்று?
 மறப்பேனோ செய்நன்றி, மடிதல் இன்றி?’ 158

இளவரசி மொழிந்திட்ட இனிய சொல்லால்
 இருந்துவந்த ஏக்கமெலாம் இழந்தாள் ஆக,
 இளமகளைக் கோக்கோதை அணைத்துக் கொஞ்சி
 இமைக்கடையில் நீரரும்ப ஏற்றம் உற்றே,
 ‘உளந்தழைக்க உரைத்திட்டாய்; உன்றன் தந்தை,
 உடனுறைவோர் மகிழ்ந்திடவே செய்தாய்.’ என்னக்
 களத்தொழிலில் கைதேர்ந்த கோவேள் தன்னைக்
 காவலனும் நோக்கிடவும் அன்னார் சொல்வார்: 159

இதயத்தில் ஆர்த்தெழுந்த இன்பத் தேனை
 இல்லாமல் நீக்கியராய் இனித்தல் அற்றுப்
 புதையலினைக் கண்டெடுத்த வறியர் ஒப்பப்
 பூரித்த நிலையினராய் இருந்தோர் இன்பம்
 புதைந்திடவே பொருந்துசொற்கள் பொறுக்கித் தேர்ந்து
 புற்றீசல் போல்விட்டார் பொங்கத் துன்பம்!
 உதயமலர் எழிற்செல்வி உள்ளம் நோக
 ஒண்ணுதன்மேல் நீரரும்ப ஒடுங்கிச் சேர்ந்தாள். 160

‘இளவரசி என்மகனை மணக்க எண்ணின்
 எந்நாளும் நானொப்பேன்; ஏற்கேன்; திண்ணம்.
 இளவரசிக் கேற்றவனும் மணிவேள் இல்லை;
 இந்நாட்டை ஆள்வதற்கும் ஏற்றோன் இல்லை.
 களம்பலவும் நடத்துதற்கு வேண்டும் திண்மை
 கடுகளவும் கொண்டானில்; கருத்தும் இல்லான்!
 இளவரசி செய்நன்றி எண்ணி என்றன்
 இழிமகனை ஏற்றிடுதல் இயல்பும் இல்லை. 161

திருநாட்டார் செங்கோடர் உறவை ஏற்றல்
 சிறப்புடைத்துச் செல்விக்குத் தெளிவீர் மீண்டும்.
 இருநாட்டின் உறவினில்தான் இந்த நாட்டின்
 எதிர்காலம் நிறைந்துளது; காட்டில் ஒன்றாய்
 இருக்கின்ற பகைவரினை எதிர்த்து வெற்றி
 இயற்றுதற்கு முடியாத மணிவேள் மாட்டு
 விருப்பத்தைக் கொண்டிடுதல் வெல்வேல் மன்னர்
 விழைசெல்விக் கழகன்று; வேண்டா ஆசை. 162

கடவுளிலை; ஏமாற்றே! காண்பீர் என்றே
 கடிந்துரைத்து மக்களிடைக் கருத்தைச் சொல்லும்
 மடையனவன்; என்மகன்தான்! மறுக்கவில்லை;
 மாண்பற்று நடப்பவனோ மகனாம்? சொல்வீர்.
 இடமறந்த நிலையினனாய் இருந்தேன் அந்நாள்;
 இருந்திட்ட தந்நாளில் இந்த முத்தைக்
 கடையனவன் உடைமையெனக் காண ஆசை;
 காண்பேனோ அவ்வாசைக் கனவை மீண்டும்?’ 163

கருங்குவளை மலரிரண்டில் கண்ணீர் சேரக்
 கலங்கிட்ட நெஞ்சினளாய்க் கன்னி மெல்ல
 அருகிருந்த தந்தைமுகம் அன்பில் நோக்க,
 அகமுணர்ந்த மன்னவரும் அமைவாய்ப் பக்கம்
 இருந்திட்ட கோக்கோதை எண்ணம் தேறி
 இன்னகையைச் செலுத்திட்டார்; புரிந்து கொண்டோள்,
 ‘திருமணமே இத்திங்கள்! தெரிய யார்க்கும்
 திக்கெட்டும் உரைத்திடுக செய்தி.’ என்றார். 164

சிரித்திட்டார் இருங்கோவேள்; சிரிப்பைப் போக்கிச்
 சேயிழையாள் முகம் நோக்கித் தெளிவாய்ச் சொல்வார்:
 ‘ஒருநாழி முன்னர்த்தான் உங்கள் நெஞ்சம்
 ஒப்பிட்ட மணிவேளை ஒண்ணான் என்றே
 இருட்காவல் தனிலடைத்தோம் இந்த நாட்டிற்
 கெதிராகச் சூழ்ச்சிபல செய்த தாலே!’
 ஒருமித்த நெஞ்சினராய் உள்ளம் வாடி
 உணர்வற்ற நிலையினராய் யாரும் பேசார். 165

‘ஏதொன்றும் அறியாத ஏழை மக்கள்
 எழுச்சிகொள முழங்கிட்டான் என்றன் பிள்ளை.
 தீதின்றி மகிழ்ந்தெங்கும் சிரித்து மக்கள்
 திரிந்திருந்தார்; மாற்றிட்டே தீமை செய்தான்.
 போதொத்த எழிற்செல்வி பொல்லான், தீயன்,
 பொறுப்பற்ற என்மகனைப் புணர்தல் நன்றோ?
 சாதல்தான் என்மகற்கு சார்ந்த நீதி;
 தவறிழைத்த தரசெனினும் சட்டம் ஒன்றே!’ 166

அடிமனத்தில் துயர்சேர அச்சம் நீள
 அசைவற்று வீற்றிருந்த அரசர், கோதை,
 துடியிடையாள் எழிற்செல்வி சோகந் தன்னைத்
 துடைத்திடவே எண்ணியராய் அமைச்சர் மெல்லக்
 கொடியனெனத் தம்மகனைக் கோவேள் இங்குக்
 கொடுஞ்சிறையுள் அடைத்திட்டார்; கடமை செய்தார்!
 முடிவிதற்கு நாமொன்றை ஆய்வோம்.’ என்ன,
 முடிமன்னர் மெலவெழுந்து முடிவாய்ச் சொல்வார்: 167

‘உறவிலையேல் போரென்றோர் உறவை நம்மோர்
 ஒருபோதும் ஒப்பதில்லை; கோடர் தம்மை
 உறுகளத்தில் சந்திப்போம் உடனே என்ற
 ஓலையினை அமைச்சருடன் விடுப்பார்; ஏனைத்
 திறல்மறவர் ஒருங்கிணைந்து சேர்நேர் போர்க்குத்
 திறளட்டும்; அப்பணியைக் கோவேள் செய்வார்.
 சிறையிருக்கும் மணிவேளைப் போர்க்குப் பின்னர்ச்
 சீர்தூக்கி முறைகாப்போம்; செல்வீர் நீங்கி.’ 168

இயல். 15

குன்றிடையங் கொருகோயில் கூர்ந்து தேடிக்
 குறியாதார் கண்கட்குத் தெரியா தாகி
 நின்றிருந்த அவ்விடத்து நேரார் அஞ்சும்
 நெறியினர்பல் நிலையினராய் நெருங்கிச் சார்ந்து,
 குன்றனைத்தோள் நெடுங்கிள்ளி குரலைக் கேட்கக்
 குழுமியொருங் கமர்ந்திருந்தார்; குற்றம் அற்ற
 தென்றலுமுட் சேர்ந்தவர்தம் தோளில் மோதித்
 திகைத்துப்பின் திசைமாறித் தெளிந்து செல்லும். 169

‘நெடுநாட்டைத் திருநாட்டுப் படைகள் இங்கு
 நெருங்கிவிடும் நாளிரண்டில்; அதற்கும் முன்பே
 கொடுநெஞ்சர், தன்மகனைச் சிறையில் இட்ட
 கோவேளும் படைநடத்திச் செல்வார் முன்னே.
 இடுகாடாய் இந்நாடு மாற்றந் தன்னை
 எய்துவதும் என்றும்போல் இனிய நாடாய்
 நெடுநாடு நிலவுவதும் நினைக்கின் ஈங்கு
 நேரார்கை இருத்தலில்லை; நம்மோர் கையில்! 170

களத்தினிலே இருங்கோவேள் களிநே; ஆனால்
 கடல்போன்ற திருநாட்டான் படையை வெல்ல
 உளத்திடத்தோ டுயர்படையும் ஒருங்கு வேண்டும்;
 உணரார்யார் படைத்தொகுதி உயர்வு தன்னை?
 களத்தினிலே நம்படையுங் கலப்பின் ஒன்னார்
 கண்டிடுவர் பெருந்தோல்வி! காண்க; ஆயின்,
 விளைந்திடுமோ நம்மெண்ணம்? விளைவைச் சொல்க.
 மீட்டிடுதல் இவ்வரசை எளிதோ மீண்டு? 171

படையெடுத்தான் செங்கோடர் பாவை எண்ணி!
 பாரறிவ திஃதொன்றே; வேறும் உண்டு.
 பெடையனையாள், இளவெயினி, தோழி என்பாள்
 பிணைப்பினிலே திருநாட்டார் தங்கை ஆவாள்!
 மடமகளென் உறவினிலே மகிழ்ந்தா ளாக
 மண்வென்று நெடுநாட்டை எனக்கே சேர்க்கப்
 படைநடத்தி முன்வருவார் கோடர் இன்று;
 பகுத்துணர்வீர் உண்மைகளைப் பாங்காய் இங்கு. 172

எண்ணியது கைக்கூட ஏற்ற நேரம்

இயைந்ததென யாருமிவண் எண்ண வேண்டா.

எண்ணியதை எய்திடநாம் எதையும் என்றும்

இயல்பிகந்து செய்ததில்லை; ஏனோ வென்றால்,

மண்ணிலொரு நல்லாட்சி காண்ப தொன்றே

மனத்திடத்து நாம்கொண்ட மாண்பும் ஆகும்.

கண்ணனையீர், இங்கிருந்து கடிது சென்று

களங்காணக் காத்திருப்பீர் வீர ரோடும்.

173

இருங்கோவேள் ஆட்சேர்த்தே இரண்டு நாளில்

ஏகிடுவார் படையுடனே களத்தை நாடி;

இருப்பான்சீர் தமிழ்க்கூத்தன் கோட்டை காத்தே!

என்றாலும் அச்சமில்லை; எண்ணம் போல

அருநண்பன் இளமணிவேள் சிறையை நீங்கி

அடைந்திடுவர் நம்மிடத்தை! அதற்குத் தக்க

விருப்பத்தார் சிலரோடு விரைந்து சென்று

மீண்டிடுவேன் மணிவேளை மீட்டு நானே.'

174

இயல். 16

கோடையிடி இஃதென்னக் கூவி எங்கும்

குரல்கொடுத்த முரசமொடு கொல்லே றொப்பப்

பீடுடைய படைமறவர் மறுகு தோறும்

பெருகிவழிந் தொலிகூட்டப் பிறந்த ஓசை

காடடைந்து மலையசைக்கக் காட்டின் உள்ளே

கண்துயின்ற குழிமுயலும் களிறும் தத்தும்

காடைகளும் மற்றனைய உயிர்கள் யாவும்

கடிதேகிப் புறஞ்சேரத் தொடரும் ஆங்கும்.

175

வரைசூழ்ந்த பொழிலிடையே வஞ்சி, ஒன்னார்

வளைவில்லைப் புருவமென வரித்த கோதை

இரையாகக் கொண்டிடவே இதயம் வாடி

இரந்தவளைக் கூடிடவே இனிய யாவும்

உரையாட அவளுறவை ஒப்ப ஒட்டி

உடற்றழுவி கலந்திட்டு மகிழும் போதில்

முரசார்த்த ஒலிகேட்டு முறுவல் கொண்டு

மொய்குழலை விரைந்தகன்று வேலைக் கொண்டான். 176

செவ்விளநீர் போற்செழித்துச் சீறிக் கண்ணைச்
 சிறைசெய்த மனையாளின் திரட்சி தன்னை
 எவ்விதநான் பிரிந்திடுவேன் என்று நெஞ்சில்
 ஏங்கிட்ட நிலையினனாய் இருக்கக் கண்டு
 செவ்விதழால் அமுதளித்துச் சேர்ந்து பின்னர்ச்
 செறுவாளைக் கைகொடுத்துச் செல்வீர் என்னத்
 தெவ்வலறத் திறன்காட்டிச் சேர்வேன் என்றான்;
 தேனிதழாள் முகமலர்ந்து சிரித்து நின்றாள். 177

நீரிறங்கி அப்போதே நீந்தல் உற்ற
 நீட்பணைத்தோள் இளங்குமரர் முரசம் நீண்டு
 போரெழுந்த செயலுரைப்பப் பொறுத்தல் அற்று
 பொருசிலையைத் தோளேந்திப் புயலாய் வந்தார்;
 வாரணிந்த எழில்மார்பர் மாடம் நின்று
 வாழ்த்துரைத்தார், மலர்த்தூவி வெல்க என்று!
 தேரணைய இணைமுலையர் திலக மிட்டுத்
 தேர்மறவர் தமையணைத்துச் செலுத்தி வைத்தார். 178

கண்ணனையான் கடைநாளில் பிறந்த பிள்ளை
 கழற்புனைந்த எழிற்கண்டு களித்து விம்மி
 மண்ணிலெனக் கென்வேண்டும் மைந்தன் இன்று
 மறங்காட்டிப் பகைவென்று மீள்வான் ஆனால்!
 எண்ணியளாய் இருந்திட்டாள் இதயம் மேலும்
 இறும்புது கொண்டிடவே எழுந்தான், அங்குப்
 பெண்ணவளின் முதுகிழவன், பேசா வாயன்
 பெருவாளைத் தோளேந்திப் பேணார் அஞ்ச! 179

இயல். 17

பழுமரத்தைக் காணாத பறவை போன்றும்
 பாலையிடை வழிமறந்த பயணம் போன்றும்
 விழுமியநற் றுணையிறக்க விழிகள் சோர்ந்து
 வேதனையால் அசைவற்ற மேலாள் போன்றும்
 எழிலிழந்த பூமலராய் இதயம் வாடி
 இருந்திட்ட எழிற்செல்வி எதிரே தாழ்ந்து
 தொழுதபடி சேர்ந்திட்டான் தொல்லை எல்லாம்
 தொலைகவெனத் தமிழ்க்கூத்தன் சொல்லை ஏந்தி. 180

‘இந்நாட்டார்க் கியைந்திட்ட இனிய முத்தே,
 இளவரசி, எம்தலைவி, என்றும் வாழ்க.
 இந்நேரம் இளமணிவேள் இந்த நாட்டின்
 எல்லையினைக் கடந்திருப்பார்; ஏக்கம் தீர்க,
 சொன்னீர்நீர் என்றிட்டால் முடிப்பேன்,’ என்னச்
 சுழல்விழியாள் எழிற்செல்வி துயரம் நீங்கி,
 நன்றென்று மகிழ்ந்தவளும் நலத்தைக் கொள்ள
 நகைத்திட்ட நெஞ்சினனாய்க் கூத்தன் சென்றான். 181

இயல். 18

படையணிகள் உடல்மறைக்கப் பார்த்த கண்கள்
 பகைவருடை நிலையெண்ணிப் பரிவு கொள்ளும்;
 இடையணிந்த உடைவாளும் எட்டி ஆடி
 இருங்கோவேள் தாட்பணிய இன்பங் கொள்ளும்;
 தடைகளையப் புறப்பட்ட தன்னேர் இல்லாத்
 தமிழ்க்குலத்தின் படைமறவர் தலைமை கண்டு
 கிடைத்ததடா வெற்றியெனக் கிளர்ந்த ஓசை
 கேளார்தம் செவியடைத்துக் கேடு செய்யும். 182

கோடற்ற நீள்வாட்கள், கொஞ்சம் பெண்டிர்
 கொடுவிழிக்கு நேர்நிற்கும் கூர்த்த வேல்கள்
 கூடிட்டே எழுப்பிட்ட ஒளியால் நெஞ்சம்
 குமைந்திட்டான் எழுகதிரோன்; குறுகிச் சோர்வான்!
 ஈடற்ற வலிமையுடை யானை மற்றும்
 ஏனையமுப் படைவிரைய எழுந்த சூழல்
 கூடிட்ட புழுதியினைக் கொண்டல் என்று
 குளிர்தோகை விரித்தாடி மயில்கள் கூவும். 183

நேரிலரிங் கெமக்கென்ற நிலையில் கண்கள்
 நெருப்புமிழ்ச் சினத்துடனே நேரார் துஞ்சத்
 தாரணிந்த கொடுவிழியர் சாரக் காற்றும்
 தண்மையினை இழந்ததன்றோ வெம்மை கொண்டு!
 சீரியநல் உணவுண்டாம்; செல்வோம் என்றே
 செவ்வானம் முழுதடைத்துத் திசைகள் எங்கும்
 கூரியவல் அலகுடைய கழுகுக் கூட்டம்
 குழுமிப்பின் தொடர்ந்துடுமே நிழலைக் கூட்டி. 184

இடிகோடி ஒருமித்தங் கெழுந்த தொப்ப
 எழுந்திட்ட ஓசையினை யாருங் கேளார்;
 வடிவேலை முன்னீட்டி வாய்த்த போரில்
 வல்லமையைக் காட்டிடவே முனைவார் யாரும்.
 கொடுவாளை மின்னலெனக் கொண்டு சுற்றிக்
 குவித்திட்டான் பகைவரினை; கூர்வேல் ஒன்று
 நெடுமார்பைப் பிளந்திடவும் நிலையில் தாழான்
 நெருங்கிட்ட களிற்றொன்றை நீத்தான்; நீத்தான்! 185

இன்னொருவன் புலியொப்பான் ஏதும் இன்றி
 எதிர்த்திட்டான் மதக்களிற்றை? இயைந்த போரில்
 தன்னுடலில் புதைந்திருந்த குறுவாள் மீட்டுத்
 தாழ்கையைப் போக்கிட்டான்! தறுகண் யானை
 உன்னுடனே மடிவதுதான் உயர்வாம் என்றே
 உரைப்பதொப்பப் பிளிறிட்டு வீரன் அஞ்சான்
 பொன்னுடலை மண்ணுடனே புதையத் தேய்த்துப்
 புரண்டிட்ட போதுமவன் சிரிப்பைப் போக்கான். 186

இருங்கோவேள் பொருகளத்தில் எங்கும் சுற்றி
 எழுப்பிட்டார் பிணக்குவியல் இங்கும் அங்கும்!
 இருகையும் வாளேந்தி இன்னார் அஞ்ச
 இயற்றிட்டார் போராற்றல் யாரும் போற்ற!
 ஒருநாளில் முடித்திடுவேன் போரை என்ற
 உளத்தினராய்ப் பொருதிட்ட கோவேள் வீரம்
 திருநாடன் செங்கோடன் நெஞ்சுள் தங்கித்
 திகைப்பளித்து மகிழ்வூட்டி சிரிப்பைச் சேர்க்கும். 187

கோடையிடி போல்முழங்கிக் கொடுவாள் கொண்டு
 கூற்றுவனின் மாற்றுருவாய்க் கோவேள் ஆற்றும்
 ஆடலினைக் கண்டவராய் மகிழ்ந்து நின்றோர்
 அச்சுறவே விரைந்திட்ட அயில்வேல் கோவேள்
 ஏடவிழ்தார் திண்தோளில் தங்க ஆற்றா
 இயல்மறவர் களமறந்தார்; நின்றார் ஏங்கி!
 கூடியது வெற்றியெனக் கண்ட மாற்றார்
 குரலெழுப்பி மீண்டெழுந்தார்; தடுப்பார் இல்லை! 188

போருருவில் சார்ந்திருந்த பூவை, செல்வி
 பொலன்மார்பில் கொண்டிட்டாள் கோவேள் தன்னை.
 யாரினிந் படைத்தலைமை ஏற்பார் என்றே
 இன்னலுற்ற நெஞ்சினராய் நிலைமை எண்ணி
 மேருவென உடல்கிடப்ப மிக்குச் செந்நீர்
 வீழ்ருவி எனப்பெருக விழிகள் சோரச்
 சீருயிர்க்குப் போராடும் அந்த வேளை
 சேர்ந்திட்ட காட்சிகண்டு திகைப்புங் கொண்டார். 189

வெண்புரவி காற்றெனவே விரைந்து சூழ,
 வேற்றாங்கிச் சேர்த்திட்ட வீரர் வெள்ளம்
 கண்ணிமைக்கு நேரத்தில் கடிது முன்பு
 களத்தினிலே கலந்திடவும் கண்டார் ஏற்றம்!
 எண்ணியது வாய்த்ததென இனித்த கோடன்
 எழுந்திட்ட கிள்ளியினை எதிரே கண்டு
 கண்சிவக்க முகமாறக் கனன்று நெஞ்சங்
 கருதானங் கெதுவொன்றும் கலக்கஞ் சேர. 190

வாழ்கநெடுங் கிள்ளியென வாழ்த்தி ஆர்த்து
 மடுத்தனைவர் பொருதிட்ட மாண்பால் நெஞ்சத்
 தாழ்வகல அமைவுற்ற தலைவர் கோவேள்
 தளிர்கொடியாம் எழிற்செல்வி தளிரைப் பார்த்து,
 ‘வாழ்ந்திடநம் நெடுநாடு வாய்த்தான் கிள்ளி!
 வலியார்யார் அவன்முன்னே? மாற்றார் தோற்றார்.
 காழ்மறந்து கிள்ளியினை மணப்பாய்; ஆனால்
 கண்டிடுவர் நல்லாட்சி மக்கள்,’ என்றார். 191

விரைந்தங்குச் சேர்ந்திட்ட வெண்மா மீது
 வீற்றிருந்த நெடுங்கிள்ளி மகிழ்ந்து சொல்வான்:
 ‘நரைத்திட்டும் படைத்தலைமை ஏற்க அஞ்சா
 நல்லவரே, இனித்தலைமை நானே ஏற்பேன்.
 உரையொன்றும் நானொப்பேன்; உம்மை இன்னே
 உயர்மணியேள் அரண்சேர்ப்பார்; ஓய்வு கொள்வீர்.’
 உரையுணர்ந்த இளவெயினி கிள்ளி உள்ளம்
 உணர்ந்திடவே விரைந்திட்டாள் அண்ணன் பக்கம். 192

“உயிரணைய அன்பரென்றன் உள்ளத் தேட்டில்
 ஒன்றிட்ட நெடுங்கிள்ளி உணர்ந்தும் உன்றன்
 செயலினையே ஒப்பாது சீறி இங்குச்
 சேர்ந்திட்டார் எதிரணியில்; என்ன செய்வேன்?
 மயிலணையாள் எழிற்செல்வி மனமோ,மின்னும்
 மருங்கெனவே அசைந்தாடும் வன்மை அற்று!
 உயர்வுடைய நீயனைத்தும் ஆய்ந்து பின்னர்
 உற்றதனைச் செய்க“வென ஒப்பிச் சென்றான். 193

இயல். 19

இனியில்லை போரென்ற முரசம் எங்கும்
 எழுப்பிட்ட பேரொலியால் இதயம் விம்ம
 இனித்திட்டார் பெண்களெல்லாம் இரவு கொண்டான்
 எழில்மார்பில் களம்விளைக்க இயைந்த தெண்ணி.
 கனியொத்த திரள்மார்பைக் கண்டு நாணிக்
 கலுக்கென்று சிரித்திடுவார்; காண்பார் இன்பம்!
 எனினன்னார் உயிர்த்துணைவர் ஏங்கு நெஞ்சம்
 எழுபுழுதி பின்னிறுத்தி ஏகும் முன்னே! 194

வெங்கொடுமைப் போர்க்களத்தில் விளைந்த புண்ணால்
 வெள்ளமெனச் செங்குருதி நீங்கச் சோர்ந்து
 பொங்குகடல் கொண்டிட்ட பொறுமை என்னப்
 பொய்யுடம்பு மெய்யெனவே கிடக்கக் கோவேள்
 தங்கையொடு சார்ந்திருந்த மன்னர் மற்றுத்
 தமிழ்க்கூத்தன் மதியமைச்சர் தளிரைப் பார்த்துச்
 'சிங்கமென நெடுங்கிள்ளி சீறிப் பாய்ந்து
 சிதைத்திட்டான் பகையினையும்; சிறப்பும் என்னே! 195

கண்ணிமைக்கு முன்பாகக் கடுகிச் சார்ந்து
 கணப்பொழுதில் மின்வேலென் தோளைத் தாக்க,
 மண்ணகத்தை நானடைந்த போதே வாழ்வில்
 மனிதவுடல் நிலையாமை தெளிந்தேன்! அந்த
 எண்ணமதில் ஆழ்ந்திருந்த என்னை ஒன்னார்
 எழுப்பிட்ட முழக்கொலியும் ஈர்க்க, எங்கும்
 கண்ணெதிரே நம்மறவர் கலங்கிச் சோர்ந்த
 கதியற்ற நிலைமையினைக் கண்டேன்; சோர்ந்தேன். 196

கூற்றுவநீ விரையாயோ? மாற்றார் வெற்றி
 கொண்டிடுமுன் என்னுயிரைக் கொள்வாய்; அன்றேல்
 மாற்றறியா என்புகழில் மாசு தோன்றும்;
 மதிப்பார்யார் என்னாளில் தோல்வி என்றால்?
 வேற்றுவரித் திருநாட்டை வெல்லு முன்பு
 விரைந்தடைக என்னுயிரை என்றேன் ஆகக்
 காற்றெனவே சேர்ந்திட்டான் கிள்ளி; கண்டோர்
 காலென அஞ்சிடவே கைவாள் ஏந்தி! 197

எப்படியும் இந்நாட்டைத் தன்ன தாக்க
 எண்ணியனாய் முயற்சிகளை எடுத்த கிள்ளி
 ஒப்பரிய வீரருடன் சூழ்தல் நோக்கி,
 உளந்தளர்ந்தேன் நம்நாட்டை இழந்தோம் என்றே!
 முப்பதுநாள் முன்னர்த்தான் கோடர் கிள்ளி
 முதன்முதலாய் இணைந்ததையே அறிந்த என்னால்
 எப்படிப்பின் கிள்ளிமனம் தெளியக் கூடும்?
 எண்ணிட்டேன் ஏதேதோ; இன்னல் கொண்டேன். 198

நினைத்தவெல்லாம் தவறென்ற உண்மை தன்னை
 நிமையத்தில் உணர்ந்திட்டேன் நிகழ்ந்த வற்றால்.
 முனையடைந்த கிள்ளியினைக் கண்ட வீரர்
 முகமலர்ந்தார்; சோர்விகழ்ந்தார்; முனைந்து நின்றார்!
 தினையளவும் மாற்றமின்றிச் சிறிப் பாய்ந்து
 திறல்மறவர் படைத்தலைமை ஏற்ற கிள்ளி
 வினைமுதல்வன் சார்ந்ததென விளைத்த போரில்
 வேழங்கள் பலவீழ்ந்த விரைவாய் எங்கும். 199

எனையிங்குக் கொண்டுவந்தார் அந்த வேளை;
 ஏதுப்பின் நடந்தனவோ? அறியேன் யானே.
 எனைகோடர் போர்நிறுத்தம் செய்தார்? மேலும்
 ஏன்கிள்ளி அவருடனே நின்றார் அங்கு?
 நினைத்தார்யார் இச்செயல்கள் நிகழும் என்றே?
 நிச்சயமாய் நானெதுவும் நினைத்தேன் இல்லை.
 இனிச்செய்ய என்னுண்டு? யானோ சின்னாள்
 இருப்பேனோ? யாரறிவார்?' என்றார்; சோர்ந்தார். 200

பணிவாக அவ்வேளை சார்ந்த வீரன்
 பட்டயங்கள் பலகூறி வாழ்த்திப் போற்றி,
 அணிநூறு தாளடியில் அடுக்கி நோக்கி,
 அத்தனையும் செங்கோடர் அனுப்பி வைத்த
 இணையற்ற பரிசிலென இயம்பிப் பின்னர்
 ஏற்றுவந்த செய்தியினை இயல்பாய்ச் சொல்வான்:
 'பணைத்தோட்சீர் நெடுநாடர் பகைமை விட்டுப்
 படைமறவர் துணையின்றி வாயில் உள்ளார்.' 201

கமழ்தாரார் மாவளவர் கனிந்த நெஞ்சம்
 களித்திடவும் அருகிருந்தோர் களிக்கச் சொல்வார்:
 'தமிழ்க்கூத்தா, உடனகன்று தக்க சீர்கள்
 தந்தவரைச் சிறப்பித்துத் தகமை செய்து,
 நமதாட்கள் முன்பின்னும் காக்க முற்றும்
 நலமுடனே அழைத்தவரைக் கொணர்க ஈங்கு.
 தமரோடு நாமெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து
 தமிழ்க்குலத்தின் விருந்தோம்புஞ் சிறப்பைச் செய்வோம்.' 202

இயல். 20

வெங்கொடுமை பகலெல்லாம் விளைந்த காட்டில்
 வேழங்கள் மலையொப்ப விளங்கித் தோன்ற
 எங்குமிருள் செறிந்திருந்த இரவு வேளை
 எண்மருங்கும் வேல்மறவர் காவல் நிற்கத்
 திங்களிலாப் பாசறையில் திங்கள் என்னத்
 தேனிதழாள் இளவெயினி மஞ்சம் தன்னில்
 தெங்கனைய இளமார்பால் கிள்ளி நெஞ்சைச்
 சேர்ந்தணைத்து மகிழ்வளித்துத் திளைப்பில் ஆழ்ந்தாள். 203

‘இந்நேரம் அரண்மனையில் அண்ணன் மன்னர்
 இசைவினையே பெற்றிருப்பார்; எண்ணம் போல
 இந்நாடும் இளவரசி செல்வி வாழ்வும்
 எழில்மார்பர் உமையடையும்; யானோர் பக்கம்
 எந்நாளும் உமைப்பிரியா இயல்பால் கொஞ்சம்
 எழிற்செல்விக் குறுதுணையாய் இணையாய் நிற்பேன்.
 அந்நாளில் நம்வாழ்வில் இன்பம் தங்கும்;
 அதுகாண நம்முறவோர் அகமும் பொங்கும். 204

அரசியென உரிமைக்கங் கொருத்தி வாழ
 அணிசெய்வர் எழில்மாதர் பலரும் ஒன்றாய்!
 அரசருடை இரவொழுக்கம் அறியார் யாரே?
 ஆனாலிங் கெமையன்றி அயலார் உம்மை
 இரவடைய ஒருபோதும் ஏற்கோம் என்றால்
 ஏனமைதி கொண்டிருவீர் இப்போ திங்கு?
 விரைநறுந்தார் எழில்வேந்தே, வெட்கம் அற்றாள்
 வீணுரையும் குற்றமெனில் பொறுப்பீர்,’ என்றாள். 205

முகநிலவைத் துயர்முகிலும் சூழ ஆங்கு
 முன்னிருந்த தோள்வரையைச் சேர்ந்த தொப்பப்
 புகழுடையான் திகழ்தோளில் பொருது சேர்ந்த
 பொன்னுடலாள் இன்முகத்தைப் பூப்போல் ஏந்தித்
 ‘தகவிகழ்ந்த என்மாட்டும் தளிரே, முத்தே,
 தாழ்வில்லாத் தேனமுதம் தந்ந தன்றி
 நகுவதற்கும் வழிவகுத்தாய்; நல்லோய்; நீயே
 நாட்டினிலும் உயர்ந்தவளே! நாடின, காண்பாய். 206

உளமொத்த இருபாலர் ஒன்றிக் கூடின
 உயர்ந்தோங்கும் இல்வாழ்க்கை; உணரார் யாரே?
 களஞ்சேர்ந்த பகைவனெனக் கன்னி என்னைக்
 கருதிடுவாள்; துணைகொண்டால் காடே மேலாம்!
 நளிர்பூந்தேன் நாறுமெழில் குழலே, என்றும்
 நாடாள்நல் எழிற்செல்வி; நம்பு கண்ணே!
 கொளவில்லை நாடெனினும் கொள்வேன் உன்னை;
 கோமளமே, மகிழ்ந்திடுவாய்,' என்றான்; கொண்டான். 207

இணையெனவே உயர்ந்தோங்கி எழுந்து நின்ற
 இருபெருங்கூர் குன்றுகள்நேர் இடையே பக்கம்
 அணையெனவே துணைநிற்க அருவி நீரும்
 அழகாக அசைந்திட்ட தொக்கும் மார்பைப்
 புணையெனவே கொண்டிட்ட கிள்ளி காமப்
 புனல்குடையப் பெருகிட்ட நீரும் ஓடிப்
 புணையலையப் புனற்சேர மகிழ்ந்தா ளாகப்
 பொன்னுடலாள் இளவெயினி உண்மை தேர்ந்தாள். 208

இயல். 21

'பெண்புத்தி பின்புத்தி என்பார் மக்கள்;
 பேதைமையாம் அஃதெனவே இதுநாள் எண்ணிப்
 பெண்மானென் எழிற்செல்வி வேட்ட யாவும்
 பிழையின்றிப் பெற்றிடவிங் கியாவும் செய்தேன்.
 கண்ணொத்தார், களிற்செய்யார் கோவேள் பெற்ற
 காளையினை, யாம்விழைந்த மணிவேள் தன்னை
 எண்ணெனென் றன்ருரைத்தார்; இன்றோ மாறி
 இல்லையுயிர் அவனன்றி என்பார்; என்னே! 209

திருநாட்டுத் தேர்வேந்தே, தேவை அற்றுச்
 செருகளத்தில் சந்தித்தோம்; நண்பர் ஆனோம்.
 இருநாட்டு நல்லுறவுக் கேற்ற வண்ணம்
 என்மகளை உங்களுண்ணம் இயைந்த கிள்ளி
 அருளாளர் பெற்றிடவே அட்டி இல்லை;
 ஆனாலும் எழிற்செல்வி, அரசி, மற்றும்
 ஒருசாரர் இக்கருத்தை ஒப்பார்; நானோ
 உந்துசுழித் துரும்பெனவே உன்னென் ஒன்றும். 210

நெஞ்சிணைந்தார் இன்னுறவை நீக்க யாரும்
 நினைப்பாரோ? நானுமிங்கு நினைப்பேன் இல்லை.
 வஞ்சியியல் எழிற்செல்வி, வாடா வல்லி
 வலிமையிலை சொற்றிறத்தில்; மாற்றம் உண்டு.
 வெஞ்சிறையின் மணிவேளை வெளியே போக்க
 விடுத்திட்டார் கூத்தனையே என்றால் நெஞ்சைக்
 கொஞ்சிடுமாம் காதலெனக் கொள்ளேன்; கொண்டார்
 குழப்பமெனக் கொண்டிடுவேன்; கூர்ந்து காண்பீர். 211

இந்நிலையில் யானெடுக்கும் முடிவும் ஒன்றே!
 எண்ணிடினிங் கனைவருமே ஏற்பீர் நன்றே!
 குன்றனையான், கொல்களிற்றின் வலிவு டையான்,
 கூற்றுவனும் மாற்றமுறும் தோற்றங் கொண்டோன்,
 இன்றுவரைத் தோல்வியினை எதிரே காணான்,
 இலக்கணத்தை மற்போர்க்கு வகுத்தான், என்றும்
 நின்றுலவும் புகழ்மிக்கோன், நிகரில் லாதான்
 நெடுநாட்டான் ஒருமறவன் படையில் உள்ளான்.212

யாரேனும் மற்போரில் இமயம் அன்னான்
 இருளாளன் தனைவெல்வோர் உளரேல், வெற்றிச்
 சீராக இந்நாட்டைச் செல்வி யோடும்
 சேர்ந்தடைவர்; உறுதியிது; பிறழ்தல் இல்லை.
 பாரேற்றும் மன்னரன்று; பணிசெய் வீரர்,
 பார்ப்பதற்கு மிகவெளியர் எனினும் வென்றால்
 காரேந்து நிலவொப்பார் கன்னி தன்னைக்
 கட்டாயம் பெற்றிடுவார்' என்றார் மன்னர். 213

இயல். 22

முச்சந்தி நாற்சந்தி முடுக்கும் எங்கும்
 முரசறைவார் ஒலிகூட்டி முழக்கம் இட்ட
 அச்செய்தி அலரொப்ப நாட்டார் யாரும்
 அறிந்தொருங்கு சேர்ந்தாய ஆசை தள்ளக்
 கச்சிட்ட எழில்மார்பர் கனியை அன்றிக்
 கருதார்சீர் நாட்டாட்சி! கணமே! பின்னர்
 அச்சங்கூட் டிருளாளன் ஆற்றல் எண்ணி
 ஆகாது வெலலவனை என்றே சோர்வார். 214

உண்டுறங்கும் நேரமன்றி ஒழிந்த நேரம்
 ஓயாமல் மற்றொழிலில் ஊக்கம் நெஞ்சில்
 கொண்டவனாய்ப் பயின்றதனாற் குற்றம் நீங்கக்
 கொல்லேற்றின் வலியடனே கூற்றும் நேரில்
 கண்டலறும் உருக்கொண்டோன் கனன்றால் யாரே
 காலூன்றி முன்நிற்பர்? கற்றுத் தேர்ந்த
 தண்டமிழ்ச்சீர் வாணரையும் வெல்லற் கூடும்;
 தறுகண்ணன் இவனைவெலல் அரிதே என்பார். 215

இளவரிசிக் கில்லைமணம்! இனிமேல் அன்றோ
 இருளாளன் எதிர்நிற்பார் பிறக்க வேண்டும்!
 களிறனையார் நெடுங்கிள்ளி முயன்றால் ஆங்குக்
 கண்டிடலாம் வெற்றியுமே; கருதின் ஐயம்!
 எளிததுவே? ஒப்புவன்யான்; எப்போ தென்றால்,
 எலிபுவியை வென்றதென ஏதும் உண்டேல்!
 குளிர் புனல்நீர் இருந்தென்ன? கொல்லும் வேங்கை
 குடியிருக்கும் அதன்சாரல் சேர்வார் யாரே? 216

இயல். 23

ஏடுகளைக் கையேந்த இடையில் வாளோ
 இயல்மறந்து கிடந்தசைய ஏறு போன்றப்
 பீடுடைய நடையினையும் பிரிந்தா னாகிப்
 பிரிவுற்றோர் நிலையினனாய்த் தனிமை தன்னில்
 ஓடுகயல் பாடுகையில் உணரா தங்கோர்
 ஓவியமாய் அமர்ந்திருந்தோன் அருகே அன்னப்
 பேடுமெல அசைந்தசைந்து சேர்ந்த தென்னப்
 பெண்ணரசி எழிற்செல்வி பெண்மான் சேர்ந்தாள். 217

எதிர்வந்து நின்றதையும் காணான்; பூவை
 எழிற்கூந்தல் நறுமணமுந் தேரான்; மென்கால்
 அதிர்ந்தாடும் சிலம்பொலியும் கேளான்; ஆற்றாள்
 அகம்வாடி விடுமுச்சும் அத்தான் என்றே
 குதித்தாடும் ஆசையினால் கொஞ்சம் கெஞ்சும்
 குழலொத்த தமிழொலியும் உணரா னாகிப்
 புதிரொன்றை விடுக்கவெனப் புந்தி முற்றும்
 பூவுலகைப் பிரிந்தெங்கோ போன தொப்ப. 218

இருந்திட்ட இளமணிவேள் நெஞ்சில் ஆர்த்த
எண்ணத்தை இறையளவும் அறியாச் செல்வி
திருத்திட்டாள் ஆடையினை முறையாய் முன்பே
திகழ்ந்திட்ட தெனினும்;பின் என்ன செய்வாள்?
கருத்தொன்றிக் கலந்திட்ட மணிவேள் எண்ணம்
கனவுலகே உலகமெனக் களிக்க ஆற்றாள்
விருப்புந்த தோள்களையே அசைக்க, மீண்டோன்
வியந்திட்டான் செல்வியினை எதிரே கண்டு. 219

‘ஈதென்ன பதுமையென இங்குத் தாங்கள்
இடமறந்து தனிமையிலே இருப்பீர்? அங்கு
மாதென்னை நாட்டோடும் மணக்க என்று
மனவுறுதி கொண்டோராய்ப் பயிற்சி பல்லோர்
யாதொன்றும் நோக்காராய்ச் செய்வர்; உங்கள்
எண்ணத்திற் கியைந்தகிள்ளி இந்த நாட்டை
மோதிப்பின் கொள்வதென்ற முடிவில் ஏற்ற
முயற்சிகளைச் செய்திடுவார்; அறிவீர் அன்றோ? 220

தெளிவாக என்னெஞ்சைத் தெரிந்தும் தந்தை
தீதினையே தோற்றுவித்தார்; யாது செய்வேன்?
அளிக்கூட்டம் உண்டுசெலும் மலரோ பெண்ணும்?
அணைவேனோ உமையன்றி மற்றோர் ஆணை?
நளிராற்றுச் சுழல்பட்ட தளிராம் என்னை
நயந்தேநீர் கரைசேர்க்க நாட்டங் கொண்டால்
களிக்காதோ பெண்ணுணர்வு? காதல் கொண்டோள்
கழியுவகை கொள்ளாளோ? கருதிச் செய்வீர்.’ 221

மண்மீது விண்மாது வந்தா என்ன
மதிமுகத்தாள் உரைத்தமொழி மனதைத் தாக்க
மண்நோக்கிக் கண்போக்கிப் பலவும் எண்ணி
மாற்றமெதும் தெளியானாய் விழியைத் தூக்கிக்
‘கண்ணேயுன் பெண்ணியல்பை அறிவேன்; ஆனால்
காண்பேனில் வழியேதும்! கண்டோர் அஞ்சும்
திண்டோளன் இருளாளன் தன்னை மன்றில்
திறனில்நான் நேரில்லான் மோதல் நன்றோ? 222

ஏன்பிறந்தோம்? ஏன்வாழ்வோம்? யாரே சொல்வார்?
எல்லாமே பெருங்குழப்பம்! என்னே வாழ்க்கை!
நாண்டிரிந்து காணாத நாடும் இல்லை;
நல்லதொரு முடிபுரைக்கு நூலு மில்லை!
ஊன்கலந்த உருக்கொண்டே உலவு கின்றோம்;
உள்ளதெனக் கொண்டுசெல உண்டு கொல்லோ?
தேன்றவமும் இதழாளே, உன்னை நானே
சேர்ந்தணைய நினைத்தாலும் நெஞ்சம் அஞ்சும். 223

நிலைப்பதிங்குப் புகழொன்றே; அதுவும் யாரும்
 நிச்சயமாய்ப் பெறலரிது! நீலம் தோய்ந்த
 கலைபயிலும் கண்ணினளே, காலம் எல்லாம்
 காத்திடவும் வல்லார்யார் கன்னிப் பெண்ணின்
 முலைதழுவும் எழிலினையும் முல்லைப் பற்கள்
 மூட்டுகின்ற உணர்வினையும்? என்றும் இல்லை!
 அலைபடர்ந்த குழலினளே, ஆயின் நீயும்
 அடைவதெதும் இவ்வாழ்வில்? ஆசை கொள்ளாய். 224

கீழ்நோக்கிப் பாய்கின்ற வெள்ளம் ஒப்பக்
 கேடுவழிப் படர்கின்ற நெஞ்சக் கேற்ப
 வாழ்விற்கோர் வழித்துணையாய் என்னைப் பெற்றால்
 வாய்த்திடப்போம் பெரும்பயனென்? வாழ்நாள் முற்றும்
 தாழ்வற்று வாழ்வார்யார்? தையல் உன்றன்
 தளிர்மேனி முதுமையினில் தளரக் கேட்பின்
 ஊழ்வென்ற தென்பரல்லால் உரைக்கார் உண்மை;
 உணர்ந்திடுவாய் இவவுலகிங் எல்லாம் பொய்மை! 225

பிறந்திடுவோம்; வாழ்ந்திடுவோம்; பின்னர் ஏதும்
 பேதமின்றிப் பிரிந்திடுவோம்! பின்னேன் இங்குக்
 குறித்திடுவோம் பொருளனைத்தும்? கொஞ்சம் பெண்ணைக்
 கூட்டவும் நினைத்திடுவோம்? குற்றம் செய்வோம்.
 வெறிதிரைநீர்ச் சூழலிலுறு வேரல் மீண்டும்
 விரைந்துகரை ஏறலதன் விருப்பில் உண்டா?
 நெறியனைத்தும் நீயாயின், உள்ளங் கையின்
 நெல்லியென தெளிந்திடுவாய் நிலைமை முற்றும். 226

எதிர்நிற்கும் எனைத்தழவி இன்பங் கொள்ள
 எண்ணிடுவாய், இயல்பதுதான்; ஆனால், இன்பம்
 புதிரென்பார் அதைத்தேடி அலைந்துங் காணார்.
 புணர்ச்சியிலே உடலுணர்ச்சி அடங்கல் அன்றி
 அதிலொன்றும் இன்பமில்லை என்பார் ஆய்ந்தார்;
 அறியேன்நான்; மேலுமதில் வெறுப்பும் உண்டாம்.
 இதுசிறிதும் எண்ணாது காதல் கொண்டால்
 இருள்படரும் வாழ்விலன்றி இன்பம் ஏது? 227

நாமொன்று நினைக்கப்பின் நடப்ப தொன்றாம்!
 நல்லதில்லை இவ்வாழ்க்கை; அறிந்தார் சொல்வார்.
 காமத்தால் கனலும்தீத் தீயின் தன்மை
 கடந்திடுதல் அறிவினன்றி எதிலும் இல்லை.
 வாமஞ்சேர் எழில்மார்பாய், வரித்த உன்னை
 வாரியெடுத்த தணைத்திடவே உணர்வும் துள்ளும்;
 நாமொன்று சேர்ந்திடுதல் நன்றில் என்றே
 நகைத்தென்றன் மனஞ்சொல்லி உணர்வைக் கொல்லும். 228

இருளாளன் தனைவெல்ல ஏற்றோன் யானோ?
 என்வலிமை நீயறிவாய்; இருந்தும் என்னைப்
 பொருளாகக் கருதியின்று போற்று கின்றாய்;
 பொருந்துவதோ உன்செயலும்? அதுவும் போகக்
 கருதேனித் திருநாட்டை; காதல் உன்மேல்
 கருத்தற்றுக் கொண்டிட்டேன்? கலங்கு கின்றேன்.
 இருளார்ந்த இவ்வாழ்வில் என்மேல் கொண்ட
 எண்ணத்தைப் போக்கிடுக!' மணிவேள் சொன்னான். 229

எண்ணத்தைப் போக்கிடுக! என்றே சொல்லி
 இதயத்தில் எரிவேலைப் பாய்ச்சி நின்ற
 கண்ணன்னான் மணிவேளைக் கருத்தால் அன்றிக்
 கண்ணாலும் எரித்திட்ட செல்வி சீறி,
 'மண்ணாசை, பொன்னாசை, மயக்கும் பெண்டிர்
 மார்பாசைத் துறந்தவரோ நீரும்? இங்குப்
 பெண்ணென்னை ஏய்க்கவெனப் பெரிதாய் ஏதோ
 பிதற்றிடுவீர்; நானறிவேன் உண்மை தன்னை. 230

ஆணாகப் பிறந்திட்டும் ஆண்மை இன்றி
 அஞ்சிடுவீர்; பெண்ணொப்ப அமைதி கொள்வீர்.
 பூணாக உம்மிடையில் வாஸ்தான் ஏனோ?
 போக்கிடுவீர் மீசையையும்; பொருத்தம் இல்லை!
 வீணாக நீரெதற்கு வெளியே எங்கும்
 வெட்கமற்றுச் சுற்றிடுவீர்? மேலாம் போரைக்
 காணாத கையிரண்டும் வளையல் கொள்ளக்
 கண்ணுக்கு மையணிவீர்!' என்றாள்; சென்றாள். 231

இயல். 24

ஆண்டுபல கடந்திட்டும் அஞ்சா நெஞ்சம்
 அமைந்திட்ட வாணரொடு யாரும் அண்டி
 வேண்டுபொருள் அருட்செல்வர் வெல்வேல் நம்பி,
 வேளாளர் தனித்தலைவர் வேலர், யாண்டும்
 மூண்டெரியும் தீவிழியர் துணைவர் சூழ
 முதல்வனென வீற்றிருந்த கிள்ளி நெஞ்சம்
 கூண்டிலடை சிங்கமெனக் குமுற, வாணர்
 குறிப்புணர்ந்து மெலவெழுந்தார்; அமைவாய்ச் சொல்வார்:

‘எப்பொருளை யார்யார்வாய்க் கேட்பி னும்பின்
 இன்பொருளை ஆய்ந்துணர்வர் அறிஞர் அன்றோ?
 எப்படியோ இக்குழப்பம் இன்று நம்முள்
 எழுந்திட்ட தெனினுமிங்குக் கவலை வேண்டா.
 ஒப்பரிய நம்தலைவர் கிள்ளி ஒப்பார்
 உயர்மணிவேள் கருத்தினையே; ஒப்போம் நாமும்;
 தப்புமிலை இளமணிவேள் கருத்தை மீண்டும்
 தலைவரவர் கேட்பதிலே; நாமும் கேட்போம்.’ 233

ஒருங்கிணைந்து சேர்ந்திருந்தார் கண்கள் தன்னை
 உற்றுற்று நோக்குதலை உணரான், கொண்ட
 கருத்தினையே வெளிக்காட்டாக் கண்கள் சற்றும்
 கலக்கமின்றி விளங்கிடவும் மணிவேள் மெல்ல
 ‘அருளுடைய என்னருமை அன்பு நண்ப,
 அறிவுடைய நல்லோரே, அமைதி கொள்க.
 துருபெருகும் வாளேந்தும் தொழிலே வாழ்வாய்த்
 தொடங்கிட்ட உங்களுக்கென் கருத்தோ ஒக்கும்? 234

எப்படியும் இந்நாட்டைக் கிள்ளி கொள்ள
 ஏற்றிட்ட உறுதியினைப் போற்றி வாழ்வீர்,
 எப்படிப்பின் பொதுஉடைமை எங்கும் தோன்ற
 என்வழியைச் சிறந்ததென ஏற்பீர் நீங்கள்?
 ஒப்பிடுவீர் என்றெதையும் உரைக்கேன்; உற்ற
 உங்களுக்குத் தக்கதையே செய்க; நீவிர்
 தெப்பமென நீர்ப்போக்கில் செல்வோம் என்றால்
 சென்றிடுக, என்வழியோ வேறாம்.’ என்றான். 235

உரைத்திட்டு வெளியேறக் கண்டோர் நெஞ்சம்
 உணர்ந்திட்ட வேதனையை உணர்ந்த கிள்ளி,
 ‘திரையோடுங் கலன்கூட திறனின் மிக்குத்
 திண்சுமையைத் தாங்கலற்று மூழ்கிப் போகும்;
 கரையற்ற நூல்களையே கற்ற தாலே
 கலங்கிட்ட கருத்தினனாய் மணிவேள் ஆனான்!
 தரைபட்ட கலத்தினையும் மீட்டல் கூடும்;
 தனிப்பட்ட கருத்தினனை மீட்டல் ஆமோ? 236

அரசரிமை ஒருவர்க்கோ? இந்த நாட்டை
 ஆள்வதற்கும் ஓரினமோ? அப்பன் பிள்ளை
 வரன்முறையோ ஆட்சியுமே? மணிவேள் கேட்பான்!
 மாற்றிடுவோம் பழமையினை வாரீர் என்றோர்
 இரவினிலே அனைத்தையுமே மாற்ற எண்ணும்
 இரும்பொத்த இதயமதை ஏற்றோன் ஆக
 உரமுடனே பேசுகின்றான்; உண்மை ஆயின்
 உலகநெறிக் கொவ்வாதே; எல்லாம் துன்பம். 237

நாடாளும் பொறுப்பனைத்தும் நாட்டு மக்கள்
 நலனுணர்ந்தார் ஏற்றிடுதல் நன்றாம் என்பான்
 நாடாளும் பொறுப்பேற்றோர் நாட்டு மக்கள்
 நலனிகழ்ந்து பிறவழியில் நாட்டங் காட்டின்
 கூடாதே இவன்நினைப்பும்! கொண்ட கொள்கை
 குறிதவறித் திசைமாறின் கொடியோர் அன்றோ
 ஈடாக மக்களுயிர் இங்குக் கொள்வார்!
 எடுத்துரைத்தும் மணிவேளோ ஏற்போன் இல்லை. 238

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்ற
 இளமணிவேள் எண்ணத்தை யானும் ஒப்பிச்
 சொல்லாட உணர்ந்திட்டேன் மணிவேள் நெஞ்சை;
 சூதாட நினைக்கின்றான் தூயோர் வாழ்வை!
 இல்லாமை ஒருநாளில் ஏகும் ஒன்றா?
 இருந்தன்றோ வருவிருந்து புரத்தல் நன்றாம்!
 இல்லாதார்க் கிவன்சொல்லோ இனிமை சேர்க்கும்;
 இன்சொல்லோ எங்குமுள இன்மை போக்கும்? 239

இப்போதே ஒருசாரார் இயக்கம் தோற்றி
 இயங்கிடுவர்; ஆள்சேர்ப்பர்! அன்னார் இன்று
 தப்பேதும் கொண்டிலரே எனினும் பின்னர்த்
 தலைமையினைப் பெறுமரிய தகுதி பெற்றால்
 கொப்பீந்த கனியென்ன கொள்கை நீங்கிக்
 குணனற்று நடவாரென் றுரைப்பார் யாரே?
 இப்போதே நாமதையும் எண்ணி முன்னால்
 ஏற்றிடுவம் நல்வழியை என்பேன்; கேளான்! 240

மக்களது வாக்கடைந்து மக்க ளாலே
 மன்னரெனப் பொறுப்பேற்றோர் மாற்றங் கொண்டால்
 மக்களுள்ளார் முடிவெடுக்க; மக்கள் முன்னர்
 மலையொப்ப நிலைப்பார்யார்? என்றே சீறித்
 தக்கதெல்லாம் தெளிந்தவன்போல் மணிவேள் மீண்டும்
 தவறறியாச் சிறுகுழந்தை ஒப்பக் கேட்பான்;
 மிக்கபெருஞ் சிறப்படைந்தார் என்றும் எங்கும்
 வேட்பதில்லை கீழிறங்க; அறியார் உண்டோ? 241

ஆசையில்லா உயிரொன்றை அவனி முற்றும்
 அலைந்தாய்ந்து தேடினும் அரிது காணல்!
 ஆசையில்லா மாந்தனிலை நானும்; நெஞ்சுள்
 அடக்கியுள ஆசைக்கோர் அளவே இல்லை!
 காசினியில் இந்நாட்டின் சிறந்த தொன்றைக்
 காண்போமா என்றெவரும் கருத ஆற்றும்
 ஆசையிலே நாட்டாட்சி வேட்கும் என்றன்
 அகமுரைத்தேன்; அறிந்திடுவீர், மேலும் சொல்வேன். 242

முற்போக்குக் கொள்கையினன், முன்னம் யாவும்
முழுதாய்ந்த பிறகேதன் முடிவைக் கொள்வோன்,
கற்றோரும் மற்றோரும் களிக்கக் கொண்ட
கடமையினை எதுவரினும் முடிக்குந் தீரன்
உற்றானோர் உயிர்த்துணைவன் என்றே இந்நாள்
உவந்திருந்தேன் உயராட்சி காண; இன்றோ
அற்றானாய் எனைநிறுத்தி அகன்றான் நண்பன்!
ஆயினுமென்? அவன்வழியில் ஆள்வேன் நானே. 243

ஏழையென இங்கெவரும் இல்லை என்ற
இனியநிலை உருவாக எதுவுஞ் செய்வேன்
வாழையடி வாழையென வாடும் மக்கள்
வளம்பெறவே உளங்கொண்ட மணிவேட் கேற்ற
தோழனென அவன்கருத்தைச் செயலில் நாட்டித்
தோற்றிடுவேன் புத்துலகம்! தொன்னூற் காட்டும்
காழறியா இனமொன்றைக் காண்பேன்; அன்று
கண்மூடி வழக்கமெலாம் மண்ணாம்; காண்பீர். 244

பொருளுற்றோர் பெரியரென வறிதே அன்று
புன்னகையர் மென்னிடையே பொழுது போக்காய்த்
தருக்குற்று வாழ்ந்திடுதல் இல்லை; அன்னோர்
தாவுடைய செல்வமெலாம் அரசைச் சாரும்!
திருட்டெண்ணம் உடையவராய் உழைப்போர் செல்வம்
தேனிரையைக் கவர்வர்போல் கொள்வார் உண்டேல்
இருட்டறையில் அடைபடுவர்; முயன்று வாழ்வோர்
என்னரசின் நன்மதிப்பைப் பெறுவர்; வாழ்வார். 245

கொடியரென எனையிகழ்வர் உண்டேல், அன்னோர்
கொலைகளவு வஞ்சனையைக் கொண்டோர் ஆவர்
கொடியரென நடந்திடுவார் திருந்தார் ஆகில்
கூண்டோடும் சிறைப்படுவர்; பொறுத்தல் இல்லை.
முடியுடைய மூவேந்தர் வழியோன், என்றும்
முப்பாலின் முறைதெளிந்த நெறியோன் என்ன
முடிவிலெதும் பேதமின்றி நீதி காப்பேன்;
முனிந்தகன்றோன் மனமுவக்க அனைத்தும் செய்வேன் 246

மதியமைச்சர் எண்மரோடு மக்கள் தங்கள்
வாக்கடைந்த எண்பதின்மர் வாய்மை நாடி
விதிமுறையை வகுத்தமைக்க மேலாம் யாரும்
வியந்திடவே ஆண்டிடுவேன்! அந்த நாளில்
பொதுவுடமை நாடெங்கும் புத்துக் காணும்;
புகழுடையோன் இளமணிவேள் அகமும் தேறும்!
உதவியென உயிரணைய நீங்கள் உள்ளீர்;
ஒன்றிற்கும் நானஞ்சேன்; உணர்வீர்! என்றான். 247

இயல். 25

மானினங்கள் குயிலினங்கள் மணிப்பு றாக்கள்
 மலருறையும் எகினங்கள் மயிலின் கூட்டம்
 தேனிகர்த்த மொழியினவாம் சிரிக்குங் கிள்ளை
 திரண்டெழுந்தங் கெழிலாள சேர்ந்த சூழல்
 வானுயர்த்த வெறிக்களிறும் வரிகள் உற்ற
 வல்லெயிற்றுக் கொல்புலியும் வல்லோன் தம்முள்
 யானெனவே காட்டவென எழுந்த போரோ
 இருளாளன் உடனியைந்த போரை ஒக்கும்? 248

கல்லினையே தெய்வமெனக் காட்டி மக்கள்
 கருத்தழிக்கும் வன்கயவர் மனம்போல் இல்லா
 மெல்லிடையே செல்வமென மின்னி ஆண்கள்
 மேன்மைகொளும் எழில்மாதர் அளகம் தோன்றச்
 சொல்லரிய விழியினர்தம் துணைவ ரோடு
 சூழ்ந்திருந்த பொதுவரங்கின் தோற்றங் கண்டோ
 எல்லையிலாத் தண்மையினை ஏற்று நாடி
 இளந்தென்றல் தவழ்ந்ததுமவ் வினிய வேளை. 249

பிறந்திடுவார் இறந்திடுவார் பேதம் இன்றி;
 பின்னெதற்குப் போராட்டம் பயனும் இன்றி?
 இறந்திடுதல் உண்மையென ஏற்பேன்; ஆனால்
 இனித்திடுமீவ் வெழிலமுதை எங்கே காண்பேன்?
 திறந்திதழ்கள் எனில்சேரில் தேனும் பாலும்
 சேர்ந்தமைவாய்த் தருசுவையும் திகட்டும் அன்றோ!
 இறந்திடவும் நானஞ்சேன் என்றால் இந்த
 எழிலூற்றைப் பெற எதைத்தான் செய்யேன் என்றே. 250

இருளாளன் தனையெதிர்க்க எழுந்தார்; எண்ணின்
 எண்ணிக்கை எத்தனைத்தோ? யாரே சொல்வார்?
 திருநாட்டை வேட்டவராய்ச் சேர்ந்தோர் அங்குத்
 தேடினும் ஒருவரில்லை; சேலாம் கண்ணாள்
 உருவேட்டுச் சேர்ந்தவரின் ஊக்கம் நீங்க
 உயர்கிள்ளி சேர்ந்திட்டான்; உணர்ந்தோர் பெண்ணைக்
 கருதாராய் அகன்றிட்டார்! களத்தில் ஆங்கே
 களிறனையான் நெடுங்கிள்ளி தனித்தே நின்றான். 251

நெடுங்கிள்ளி தோளுயர்த்தி நின்ற தோற்றம்
 நிலைகலங்கச் செய்திடவே நில்லார் யாரும்.
 கொடுங்கண்ணன் இருளாளன் கண்டே அஞ்சிக்
 குழம்பிட்டான் நெஞ்சுளென்றால் மற்றார் எங்கே!
 வடுக்கண்ணாள் இளவெயினி மார வல்லி
 வாழ்த்திமகிழ் வெய்திட்டாள் மனதில் விம்மி!
 திடமுற்றும் இழந்திட்டே செல்வி தேர்ந்தாள்;
 சேர்ந்ததென முடிவுமென்றே வேர்த்துச் சோர்ந்தாள்.252

கிள்ளியன்றி வேறொருவர் இல்லை என்று,
 கிசுகிசுத்த மக்களுடை பேச்சை மாற்றப்
 பள்ளிவிட்டுத் துயில்நீங்கி எழுந்தான் ஒப்பப்
 பற்றற்ற முகத்தினனாய்ப் பண்பே முற்றும்
 பள்ளிகொண்ட உறுவினனாய்ச் சேர்ந்த வேளைப்
 பார்த்தனைவர் வியந்திட்டார்; ஆனால் கிள்ளி
 உள்ளமெலாஞ் சினம்படர மணிவேள் தன்னை
 ஒருநொடியே நோக்கிட்டான்; உணர்ந்தான் உள்ளம்.253

இளமணிவேள் கிள்ளியிடை நேர்ந்த தென்ன?
 ஏன்மணிவேள் நண்பனையே எதிர்க்க வேண்டும்?
 இளமயிலாள் எழிற்செல்வி ஆசை யாலோ
 இருநண்பர் அருவுறவை மறந்தார் இங்கு?
 களமறியா மணிவேளா கண்டார் அஞ்சும்
 களிற்றையை கிள்ளியினை எதிர்க்கக் கூடும்?
 உளங்குலைந்தான் மணிவேளே! உண்மை தானே?
 ஒண்டொடியின் அழகுமிகக் கொடிய தாமே! 254

கொல்களிறும் வரிப்புலியும் குறியார் ஆகிக்
 குறித்தவிடம் உயிரிணையைக் கூடச் செல்வோர்
 இல்லையன்றோ சிறுநரிக்கு மஞ்சி நிறறல்?
 இளமணிவேள் கிள்ளிமுன்னர் நரியே ஆவன்!
 முல்லைமலர் எழிற்செல்வி நாட்டை வேட்டால்
 முயற்சியுடன் தோள்வலிமை அலவோ வேண்டும்?
 சொல்லுவன் நான்; இளமணிவேள் கிள்ளி முன்னர்ச்
 சொல்வார்தம் குறிப்பளவும் நில்லான்; காண்பீர். 255

நினைப்பவற்றை அடுத்தவர்க்குச் சொல்லித் தம்முள்
 நிகழப்போம் விளைவுகளை நுணுகி நின்றோர்
 நினைவிற்கும் எட்டானாய் மணிவேள் தன்னை
 நிறுத்திப்போர் செய்கவென நீங்கிக் கோடன்
 தனையடைந்து நெடுமார வல்லி பக்கம்
 தளர்வுற்ற மனத்தினனாய்க் கிள்ளி சேர்ந்தான்.
 எனையிவன்றன் செயலென்றே எண்ணி ஆய்ந்தும்
 எம்முடிவும் காணாராய் வியந்தார் யாரும். 256

இளவெயினி பெயரேற்ற மார வல்லி
 எழில்முகத்தைத் துயராளக் கிள்ளி நோக்கி,
 ‘உளதெதுவோ உள்ளத்தில்? உங்கள் செய்கை
 உயர்வினையே நானுணரேன்; உயர்ந்த நண்பர்
 இளமணிவேள் எதிர்த்திடவோ சோர்வு கொண்டீர்?
 எக்கருத்தில் போரொழிந்தீர்?’ என்றாள் ஆக,
 ‘விளம்பழத்தின் நட்பல்ல எங்கள் நட்பு;
 விளங்காது, நானெடுத்துச் சொலவும் வல்லேன்! 257

உயிருறையும் உடம்பிற்கும் உறவு உன்னில்
 ஒருநாளும் நிலைப்பதில்லை! உணர்ந்தே நாங்கள்
 உயிரிற்கு மேலாக நட்புக் கொண்டோம்;
 உற்றதனால் இந்நாளும் உவகைக் கொள்வோம்.
 எயிறேற்காப் பருவமுதல் கொண்ட நட்பை
 எதுவரினும் நானிழக்கேன் என்றால், நாடாம்
 துயரத்தை ஏற்றிடவோ இழப்பேன்? இல்லை!
 தூயவளே அறிந்திடுவாய்; அதுவும் போக. 258

தன்னைத்தான் அறியாதான் நானும் இல்லை;
 தவறிழைக்கும் சிறுமதியும் கொண்டோன் இல்லை.
 என்றைக்கும் மணிவேளை எதிர்த்து வெற்றி
 என்வரையில் கண்டதில்லை; யாரும் காணார்.
 வென்றான்தான் புலனைந்தும் எனினும் அன்னோன்
 வெறிகொண்டால் வெற்றியன்றி வேறு கொள்ளான்.
 குன்றேய்க்கும் இருளாளன் மன்றில் தோல்வி
 கொண்டிடுவான் இமைப்பொழுதில்; காண்பாய்? என்றான். 259

போட்டியினில் உயிருறைவான் புகுந்த கண்ட
 பொழில்நிலவாள் எழிற்செல்வி பூத்த முல்லை
 நாட்டமெலாம் எழில்வீச நாணம் அற்று
 நகைத்திட்டாள் எனிலதிலும் வியப்பும் உண்டோ?
 காட்டெருதின் வலியமைந்தோன் கனன்றால் நிற்கக்
 காதலனால் கூடிடுமா? கருதாள் கன்னி.
 ஏட்டெழுதி வைத்ததுபோல் இதயக் கூட்டில்
 இருந்தவனை அடைந்தமென இனித்தாள் உன்னி. 260

கத்துகடல் திரையிரண்டைக் கடிந்து போக்கிக்
 கரையமைந்த மணலரங்கைக் கலைக்க ஆர்த்த
 தொத்திருந்த திருளாளன் செய்கை என்றால்
 உயர்மணிவேள் செய்கைக்கோ மின்னல் ஒக்கும்!
 எத்திறத்தான் இளமணிவேள் என்றே யாரும்
 எந்தவொரு முடிவினையும் எடுக்கும் முன்பே
 வித்தகனாய் எறிந்திட்டான் குன்றைத் தூக்கி;
 வீழ்ந்திட்ட இருளாளன் விழித்தான் இல்லை! 261

நடந்ததைநீ கண்டதுண்டோ? கண்டதுண்டேல்
 நானறிய உரைத்திடுவாய், என்றே யாரும்
 அடுத்திருந்தார் தமைக்கேட்பார்! ஆனால் யாரும்
 அடைந்தநிலை உரைத்திடவும் அறிந்தார் இல்லை.
 இடமுழுதும் நிறைந்திட்ட எழிலார் மார்பள்
 இடையறிய வல்லாரே இங்கு முன்னர்
 நடந்ததையும் அறியவல்லார் என்று சொல்லி
 நங்கையிடை பார்த்தொருவன் நைந்து சோர்வான். 262

ஊர்க்குருவி குன்றொன்றை அலகால் பற்றி
 உயர்வானில் சுழற்றிப்பின் எறிந்த தொப்ப
 மூர்க்கனெனப் பாய்ந்திட்டோன் உடலை விண்ணில்
 மூச்சடங்கச் சுழற்றியவண் எறிந்த செய்கை
 யார்க்கமையும் என்றனைவர் வியந்து நிற்க,
 இளவெயினி நெடுங்கிள்ளி காதில் மெல்லப்
 'போர்த்தொழிலில் வல்லவரோ மணியேள்? அன்றிப்
 புரட்டேதும் இதிலுண்டோ?' என்றாள் ஆக. 263

'நம்புவதுங் கடினந்தான்; உன்னைப் போன்றே
 நடிப்பென்று பலரிங்குக் கருதக் கூடும்.
 கொம்பனையாய், நீகொண்ட ஐயம் நீங்கக்
 குறித்திட்டேன் ஒருவழியை; காண்பாய்' என்றே
 வம்பணிந்த திரண்முலைசேர் கொம்பை நீங்கி
 வந்தரங்கின் நடுநின்று கிள்ளி சொல்வான்:
 'வெம்புலிநேர் மணியேளை வெல்ல யாரும்
 விழைந்திட்டால் எதிர்வருக; விளைவைக் காண்க.' 264

தன்வலியும் பிறர்வலியும் தேர்ந்து பின்னர்த்
 தகுமெனில்போர் ஏற்றலன்றோ சான்றோர் காட்டும்
 நன்னெறியாம்; நாமதையிங் கறிந்தும் காண்போர்
 நகைக்கப்போர் ஏற்பதுண்டோ? இல்லை என்று,
 தொன்னெறியை உணர்ந்தபலர் அமைதி கொள்ளத்
 துடித்தெழுந்தார் இருவரங்கே தோள்கள் தட்டி.
 என்வருவ தென்றறியா அன்னோர் நெஞ்சம்
 இழிகுணத்தார் உளமெனவே இருண்ட போலும்! 265

தண்டமிழின் மொழிவளத்தில் ஆழ்ந்தோர் நெஞ்சில்
 தவழ்ந்திடுமோர் ஒப்பற்ற அமைதி போல
 விண்டுரைக்க ஏலாத அமைதி கொண்டு
 விளங்கிட்ட மணியேளின் எதிரே நின்று
 கொண்டிடலாம் வாட்போரை என்றார், நின்றான்
 கூற்றுவனின் மாற்றருவம் என்று தேர்ந்து
 கண்டறியுந் திறனியையா வீரர்! அன்னார்
 கண்களிலே எழுச்சியன்றித் தேர்ச்சி இல்லை. 266

‘ஈதென்ன புதுக்குழப்பம்? இனிய நெஞ்சில்
 ஏதேனும் குறித்ததுண்டோ? இந்த நாட்டைத்
 தீதின்றிப் பின்பெறவே திட்டம் வேறு
 தேர்ந்தறிந்தோ வைத்துள்ளீர்?’ என்று கேட்ட,
 சூதற்ற இளவெயினி மானை நோக்கிச்
 ‘சுடரொளியே, அரசினையே மணிவேள் கொண்டு
 கோதின்றிக் காத்திடுவான் என்றால் நானேன்
 குறித்திடலென் வேறெதையும்?’ கேட்டான் கிள்ளி. 267

திறனுடையார் இருமருங்கும் கையில் கொண்ட
 தீயுமிழும் ஒளிகூட்டும் வாள்கள் அன்றி
 நறவொழுகும் மலர்க்குழலாள் செல்வி பெற்ற
 நகைகூட்டும் ஒளிசிந்தும் கண்ணாம் வேல்கள்
 கறங்கனெவே சுழன்றொருங்கு காதி மோதக்
 கடும்பகையே வாய்த்ததெனக் களித்தான் வேளே!
 திறந்தொரு மடையெனவே மணிவேள் அங்குச்
 சீறித்தன் வாள்சுழற்ற நிற்பர் யாரே. 268

மின்னலொரு மூன்றொருங்கு மின்னிக் காண்போர்
 விழிபறிக்கும் செயலெனவே விளங்கித் தங்கள்
 வன்மையினைக் காட்டவென வாள்கள் எங்கும்
 வட்டமிட்டுச் சுழன்றிட்ட மாண்பும் என்னே!
 என்னரிய திறமையினை இன்று காண்பீர்!
 எனவார்த்துப் போரிட்ட இனியோன் வேட்குத்
 தன்னிகரும் தாமில்லை என்று கண்ட
 தறுகண்ணர் மிகவிரைவில் தோல்வி கொண்டார். 269

பண்பட்டுச் சிறந்திருந்த தமிழர் மாண்பும்
 பகுத்தறிவும் கெட்டொழிய நேரம் பார்த்துப்
 பண்பற்ற கருத்தனைத்தும் படரச் செய்தோர்
 பழக்கிட்ட திருமணத்தில் பணித்த வேளை
 எண்ணற்ற இயங்களொன்றி எழுப்பும் ஓசை
 இளமணிவேள் வெற்றியினால் இனித்த மக்கள்
 விண்ணஞ்சக் கைதட்டி மிகுத்த தொக்கும்!
 வேறெதைநாம் ஒப்பென்று விளக்கக் கூடும்! 270

ஒட்டிட்ட வயிற்றுடனே காத தூரம்
 ஓய்வின்றிப் பாலையிடை உழன்று வந்தோன்
 மட்டற்று மகிழ்வனன்றோ நீரும் சோறும்
 மரநிழலும் ஒருசேரப் பெறுவன் ஆனால்!
 கிட்டிற்று நினைத்ததெனச் சிரித்த செல்வி,
 கிறுகிறுத்தாள் உளங்கொண்டோன் திறமை எண்ணி.
 முட்டின்றி இனிமுடியும் மணமே என்று
 முறுவலித்தாள்; உணர்ந்தறியாள் மணிவேள் எண்ணம்! 271

அறிந்தார்யார் இளமணிவேள் அகத்தை முன்பே?
 அதிர்ந்திட்டார் அவன்செயலால் அங்கே யாரும்!
 வெறிதார்மார் எழிற்செல்வி நெஞ்சம் அஞ்ச,
 வெற்றிகொண்ட தன்வாளைக் கிள்ளி காலில்
 இறையோன்முன் மெய்யடியார் மலரைத் தூவி
 இனிதுநிற்கும் செயலொப்ப இட்டு நின்றோன்
 நெறியாய்ந்தே இறும்புது கொண்ட கிள்ளி,
 நெகிழ்ந்தானாய் மணிவேளை அணைத்துக் கொண்டான்.272

‘நெடுங்கிள்ளி, என்னினிய நண்ப, வாழ்க.
 நெடுநாட்டின் அரசரிமை உனதே இன்று.
 நெடுநாளாய் நாமெண்ணி ஆய்ந்த கொள்கை
 நிலைத்திட்ட திந்நாளே; அரசை ஏற்பாய்.
 தடுமாற்றம் ஏன்மனதில்? என்றன் வெற்றி
 சார்வதுவும் உன்னையன்றோ? தயக்கம் தன்னை
 விடுத்தேகி அடுத்ததனைச் செய்வாய்.’ என்ற
 மேலாளன் சொற்கேட்டு மகிழ்ந்தான் கிள்ளி. 273

இயல். 26

‘அண்ணாநம் மணிவேளின் செயலில் ஏதும்
 அமைந்திட்ட உண்ணோக்கம் இருத்தல் உண்டோ?
 கண்ணைய்க்கும் எழிற்செல்வி கரும்பாம் தேனும்
 கசந்திடவோ இந்நாட்டை அரிதில் பெற்றும்
 எண்ணானாய் நெடுங்கிள்ளி இடத்துச் சேர்த்தான்?
 என்னாசை அழிந்திடவோ எண்ணங் கொண்டான்?
 பெண்புத்தி பின்புத்தி என்பார் மக்கள்;
 பேதைமகள் அமுதயர்வாள்; என்ன செய்வேன்?’ 274

துடித்திட்ட கோக்கோதை சொல்லைக் கேட்டுத்
 தூயவரசீர் இருங்கோவேள் மெல்லச் சொல்வார்:
 ‘பிடித்திட்ட தென்னையொரு பேயே என்னப்
 பேராசை கொண்டிதுநாள் வாழ்ந்து வந்தேன்.
 உடுத்திட்ட ஆடையடா உலகில் ஆசை!
 உணர்ந்திடடா என்றவன்தான் உணர்த்தி வைத்தான்.
 கடந்திட்ட செயலனைத்தும் கருதின், காண்பாய்
 காற்றினிடை துரும்பன்ன இழிந்த வாழ்க்கை! 275

ஏனெனக்கு மகனாகப் பிறந்தான் என்றே
 எண்ணியெண்ணி நானயர்ந்த நாளும் உண்டு.
 வானுயர்ந்த வாழைக்குக் குலையே கூற்றாய்
 வாய்ப்பதுபோல் வாய்த்ததென வருத்தங் கொண்டு
 நானினைந்து மனந்தளர்ந்த செய்கை இங்கு
 நல்லதில்லை எனவுணர்த்த மாற்றம் செய்தான்.
 நானிவனின் தந்தையெனச் சொல்லிச் சொல்லி
 நலம்பெறவே தனதாற்றல் நாட்டி நின்றான். 276

யார்நினைத்தார் இவனாற்றல்? நினைத்தேன் இல்லை;
 என்புகழும் நிலைத்ததன்றோ இவனால் இன்று.
 பார்புகழும் செல்வியொடு நாட்டைப் பெற்றும்
 பதைத்தானா அருஞ்செல்வம் கிடைத்த தென்று?
 தேர்ந்தறிவால் நெடுங்கிள்ளிக் கனைத்தும் ஈந்தான்;
 செந்தமிழர் கொடைவலியில் தனித்து நின்றான்!
 நேர்ந்தவெலாம் அறிந்திருந்தும் செல்வி தன்னை
 நீமணப்பாய் எனச்சொல்லல் நெறியோ அம்மா?' 277

இயல். 27

'இசைபாடுங் குயிலினையே இட்டுக் கூண்டில்
 இன்னமுதும் தீம்பாலும் யாவும் ஈந்தே,
 இசைபாட வேண்டினதும் பாடல் உண்டோ?
 இசைத்திடினும் அதனொலியிங் கினிமை யாமோ?
 இசைத்திட்ட இளவெயினி, என்றன் மூச்சே,
 எடுத்துரைப்பாய் செல்விக்கும் சொல்லும் சொல்லை.
 வசையென்றும் கொள்ளானிக் கிள்ளி; அந்த
 வஞ்சிமனம் போலவெலாம் நடக்கும், என்பாய். 278

திங்கட்குத் தங்கையெனத் தேனும் பாலும்
 திரட்டிவைத்த இதழினளாய்ச் சிறப்பைச் சேர்க்க
 இங்கொருத்தி அருகிருக்க யாரே வேறோர்
 இணையினையே எண்ணிடுவார்? இனிய நாட்டை
 மங்கையர்தம் பொருட்டாகத் துறந்தோர் பல்லோர்
 வையகத்தில் மதிப்புற்றார் என்றால் உன்றன்
 கொங்கையிடை மகிழ்ந்திருந்தும் மற்றோர் மானைக்
 குறிப்பேனோ? என்றுமில்லை! சென்று சொல்வாய்.' 279

இயல். 28

வெண்புரவி இரண்டொன்றி வேகம் இன்றி
 மிடுக்குடனே அடியெடுத்து நடந்த காணில்
 கண்ணிரண்டு பெண்ணெழிலின் காட்சி கண்டு
 களிக்கின்ற சிறப்பினையே எளிதில் நல்கும்.
 விண்ணிழிந்து மின்னலிணை மண்ணில் வந்து
 வீற்றிருந்த புரவியிலே விளங்க என்னத்
 தண்ணிலவாம் இளவெயினி, தளிராம் செல்வி
 தவழ்தென்றல் மகிழ்வெய்த சென்றார் ஊர்ந்து. 280

விரைவன்றி வேறறியாக் குதிரை தம்மை
 வெகுமுயன்று நடத்தியராய், மின்னும் வாட்கள்
 அரையொன்றி அசைந்தாட, அயில்வேல் கையில்
 அணியெனவே ஒளிகூட்ட அரணாய் வீரர்
 உரையொன்றா எல்லையிலே சூழச் சென்றார்;
 உயர்கூத்தன் தலைமையெனில் உவக்கார் யாரே?
 இரையெண்ணி எண்டிசையும் சென்ற புட்கள்
 இசைகூட்டித் திரும்பிடுநல் லெழிலும் என்னே! 281

‘உங்களத்தான் இவ்வழிதான் சென்ற தாக
 உரைத்திட்டார் தமிழ்க்கூத்தர்; உன்னின் முன்னே,
 அங்கொருபூங் குளமுண்டு; கரையைச் சுற்றி
 அழகியதோர் எழிற்சோலை! அதனின் கண்ணே
 எங்குமுள பறவையெலாம் இணைந்து கூடி
 இசையிசைத்து மகிழ்ந்திருக்கும்; இடப்பக் கத்தே,
 மங்கையரின் கொங்கையென இளைஞர் போற்றும்
 மலையிரண்டு தலைநிமிர்ந்து நிலைத்துப் பார்க்கும். 282

இடைபுரளுந் தரளமென அருவி நீரும்;
 இன்னமுதம் உயிர்க்கெல்லாம் அஃதே ஆகும்!
 பெடையகலா துறைகின்ற அன்னப் புள்ளும்
 பிடிதழுவும் ஆண்யானை அன்பில் தாமும்.
 நடைபயிலும் மான்றொகுதி ஆங்கோர் பக்கம்;
 நகைப்பினவாய்க் குரங்கினமங் கேக்கம் போக்கும்.
 உடையதந்த இடமேலுஞ் சிறந்த வெல்லாம்;
 உற்றவர்க்கோ நேரில்லா உவகை சேர்க்கும்! 283

அங்குமுனந் தெரிகிறதே அஃதே அந்த
 அழகுமலர்ப் பொழிலினிதாய் அமைந்த சூழல்.
 இங்கிருந்து நீர்தனித்துப் பிரிந்து செல்க;
 ஏனெனில்நம் மணியேளங் கிருக்கக் கூடும்.
 தங்குதடை அற்றவராய்த் தணிந்து பேசித்
 தஞ்சமென அவர்மார்பைத் தழுவிக் கொள்க.
 உங்கட்கு மறித்தெதனை உரைப்பேன்? மேலும்,
 உரைத்தவற்றை மறவாதீர்; உறவு வெல்லும். 284

பேச்சாற்றல் மிக்குடையர் மணியேள்; நீரும்
 பேசாமல் இருப்பீரேல் பிழைதான் மிஞ்சும்.
 கூச்சத்தைப் போக்கிட்டுக் கொஞ்சிக் கண்ணார்
 குழவியென அவர்நெஞ்சைக் கொள்க; கண்ணின்
 வீச்சொன்றே அஃதாற்றும்! எனினு மேலாம்
 வெட்கத்தை புறம்போக விடுத்தே, அன்பர்
 மூச்சென்றே உமையெண்ணி முயங்க ஓட்டி
 முயக்குகநீர்.' என்றானே மார வல்லி. 285

உயரொருமாங் கிளையிருந்து குயிலின் கூட்டம்
 ஒத்திருந்து பாட்டிசைக்கப் பாட்டிற் கேற்ப
 நயமமைய மரங்கொத்தி தாளம் போடும்;
 நாண்மலர்தோய் அளிக்கூட்டம் ஒத்தி சைக்கும்!
 இயமிசைப்பேன் யானெனவே குரங்கு தாவி
 இளந்தெங்கின் காய்பறித்துக் குளத்திற் போடும்!
 அயலிருந்து மயிலிரண்டு தோகை காட்டி
 அழகுநடம் புரிகின்ற எழிலும் விந்தை! 286

அணிலொன்று கனிபறித்துச் சுவைத்த வேளை
 அருகுவந்து நெருங்கிட்ட துணையைக் கண்டு,
 தணியாத பசியினையு மறந்த தாகத்
 தழுவுதற்கு விழைந்திடவும் தரையில் வீழ்ந்த
 மணியான கனியொலியால் மருண்டு நோக்கும்;
 மானியல்பைக் கண்டுமிக மகிழுங் காக்கை!
 அணியாரம் மார்பசைய அருகே சார்ந்த
 அழகுமலர் விழிபார்க்கும்; மாணைப் பார்க்கும். 287

செந்தமிழின் மொழிவளத்தில் ஆழ்ந்து, செய்யுஞ்
 செயலனைத்து மறந்தவராய்ச் சுவையில் சிக்கிச்
 சிந்தனையே அனைத்துமெனத் திளைக்கக் கற்றோர்
 செயலொப்ப இளமணியேள் அந்தச் சூழல்
 விந்தையிலும் விந்தையென வியப்பில் மூழ்கி
 வீற்றிருந்தான் பூம்பொழிலில் வேற்றாள் ஒப்ப!
 அந்தவெழில் கண்டபொழில் அல்லிப் பெண்ணும்
 அகவிதழ்கள் விரிந்தலர மகிழ்வு கொண்டாள். 288

இடையசைவைக் கண்டகொடி வாட்டம் ஓங்கும்;
 இதழசைவைக் கண்டமயில் ஆட்ட நீங்கும்;
 உடையொதுங்கக் கண்டகனி யுள்ளம் ஏங்கும்;
 ஒளிமுகத்தைக் கண்டமதி கள்ளந் தாங்கும்;
 புடைவிழியைக் கண்டகயல் புனலில் தேங்கும்;
 புரிசூழலைக் கண்டரவு பொந்துள் வாங்கும்;
 தொடையணிந்த இன்குரலாள் சேரச் சோலைத்
 தொடர்புடைய பொருளனைத்துஞ் சோரக் கண்டான்! 289

மாற்றமவண் உற்றததன் வழியை ஆய்ந்து
 மயங்கிட்ட இளமணியேள் விழியைச் சுற்ற,
 ஆற்றலுடன் இழந்திட்டான் அந்த வேளை
 அரிவையவள் உறுபசிக்கோர் அமுதாய்ச் சேர!
 தூற்றுமியல் ஊர்விரையும் அலரே யொப்பத்
 துடியடையாள் அருகடைந்து தொல்லைக் கெல்லாம்
 கூற்றுவனும் தானெனவே கொண்டான் பெண்ணை;
 கொழுகொடியுந் தோட்டமுவிக்க குழைந்தாள்; என்னே! 290

அறிவுமிகக் கொண்டவனே; எனினும் அந்த
 அழகுபொழி சூழலிலே எதுவும் எண்ணான்.
 வெறிமிகவும் பாயுமியல் வேங்கை யொப்ப
 விளைவறியா நீர்மையனாய் விரைந்து, பொல்லாப்
 பொறியனைத்தும் ஒருங்காளப் போக்கிப் போற்றும்
 பொலன்மார்பள் உடற்றமுவிப் புணர்ச்சி வேட்டு,
 வெறிபயக்கும் இதழிரண்டை இதழில் கொண்டான்;
 வெட்கத்தைத் துறந்தவனும் விழைந்து தந்தாள்! 292

தென்னையதன் கீற்றதனில் வீற்றி ருந்த
 செங்குரங்கு தனைமறந்த செயலாற் கீழே
 அன்னமுறை குளத்தகத்தில் அலறி வீழ,
 அதிர்ச்சியிலே எழுந்தவொலி விண்ணை எட்டும்!
 கன்னலுறை தேனூற்றில் அமுதம் உண்டு
 களித்திருந்த இளமணியேள் கருத்தை மீண்டும்
 தன்னுணர்வு கொண்டதனால் தளிரை நீங்கித்
 தண்ணிலவைத் தேடியதும் அப்போ தன்றோ! 293

‘எனக்கெனவோர் இதயத்தை ஏன்நான் பெற்றேன்?
 எனக்கெதிரும் அஃதன்றோ! என்னே வாழ்க்கை!
 கனவெனவே இவ்வாழ்வைக் கண்டு தேர்ந்தும்
 கணத்தினிலே இழந்தேனே கற்ற தெல்லாம்.
 மனத்திலுனை நினைத்ததுமென்? மாதே, உன்றன்
 வடிவழகும் நெடுங்கிள்ளி வைப்பும் ஆமே!’
 எனவுரைத்து நின்றிருந்தோன் ஏக்க நீங்க,
 எடுத்துரைப்பாள் எழிற்செல்வி; யாமும் பாழே! 294

‘உள்ளத்தைக் கொள்பவரே உடம்பைக் கொள்ளும்
 உரிமையையும் பெற்றிடுவர்; உலக நீதி!
 கள்ளத்தைக் கொள்வாரோ தமிழ்ப் பெண்கள்?
 கருதுவரோ வேற்றவரைக் கலந்தார் நீங்கி?
 பள்ளத்தில் புனற்பாயும் பாங்காய்க் காதல்
 பற்றுவழிப் பாய்ந்திடவே எனையும் மீறி
 உள்ளத்தை இழந்ததுவும் உங்கள் ஆற்றல்
 உணர்தற்கு முன்னரன்றோ? உண்மை காண்பீர். 295

உயர்புலிக்குப் பிறக்காது பூனை என்றும்;
 உரைத்திட்டாள் இளவெயினி; மறுத்தேன், உங்கள்
 உயர்வினையே முன்னுணராத் தவறால்; இன்றோ,
 உன்னியுன்னி உமதாற்றல் உவகை கொள்வேன்!
 துயரறியா இயல்பினளாய் வாழ்ந்தேன்; இந்நாள்
 தூயவரே, அதற்குமினித் துணைவர் நீரே!
 எயிலுயர்ந்த இந்நாட்டைக் கிள்ளி உன்றன்
 எண்ணம்போற் கொள்கவென்றார்; ஏற்றேன் இல்லை! 296

நெடுநாட்டோ டென்னையுநீர் நேரில் பெற்றும்
 நின்றிட்டீர் உயர்ந்தவராய்க் கிள்ளிக் கீந்தே!
 நெடுமார வல்லியுளம் நின்ற கிள்ளி
 நிறுத்திட்டார் என்விருப்பில் அனைத்தும்; ஆனால்,
 நெடுநாட்டை அவர்கொளட்டும்; என்றும் உங்கள்
 நிகரில்சீர் இல்வாழ்விற் கிணையாய் இந்த
 அடியாளைக் கொண்டிடுக; ஆகா தென்றால்,
 அழகுடலை இவணிறுத்தி அகல்வேன் நீங்கி!’ 297

இளநகையை அவனிதழ்கள் காட்டக் கண்ட
 எழிற்செல்வி நெருங்கியவன் தோளிற் சாய்ந்தாள்;
 உளதிடையே வழியெனவே உணர்ந்த தென்றல்
 ஊடுருவ உணர்ந்திட்டோன் ஒன்றிச் செல்வி
 உளமகிழ்த் தழுவிட்டான்; உவந்து கன்னி
 உய்த்துணர இயல்வதல்லால் உரைக்க ஒண்ணாக்
 களிப்பினிலே கழறுமொழி தேனும் பாலுங்
 கற்கண்டுங் கலந்தமைந்த கனியே யாகும்! 298

‘இந்நாடோ, பிற்பொருளோ எதுவும் வேண்டேன்;
 எனக்கெனவே நீங்கொன்றும் இருந்தால் போதும்.
 முந்நீராழ்ந்த தடைந்திட்ட முத்தும் பொன்னும்
 முடியணியும் எழிலுடையும் எதுவும் எண்ணேன்.
 என்னெஞ்சின் எண்ணமெலாம் இருப்பீர் நீரே;
 எதுவரினும் உமைப்பிரியேன்; இணைந்தே நிற்பேன்.
 கன்னல்முன் நில்லாதென் கனிவாய் முன்பு!
 கண்டிட்டால் சுவையெதையுங் கருதீர் பின்பு!’ 299

வருவிருந்தை முகமலர்ந்து முன்னே சென்று,
வருகவென இனிதழைத்து வாழ்த்துஞ் சொல்லிப்
பருகுதற்குப் பழத்தெளிவுஞ் சோறு நல்கிப்
படுக்கையினை விரித்துப்பின் பாரோர் ஏற்றும்
அருந்தமிழ்நூல் அமுதடைக என்போர் ஏங்க
அகமலர, இதழ்விரிய, ஆசை சிந்தும்
பொருளமையா ஒலியெழுப்பிப் பூவாய் ஊட்டிப்
பொன்னுடலைத் தரையமைத்துப் பூரிப் பீந்தாள்! 300

(முற்றும்)

முதற் பதிப்பு :— திசம்பர் 1993

இது திருந்திய மின்வலைப் பதிப்பு : நவம்பர் 2009

நூலாசிரியர் :

புலவர்—பொறிஞர்
சி. செந்தமிழ்ச்சேய்., பி.இ., பி.லிட் .,
'சேயகம்'
25/49, துரைசாமி நகர்,
கடலூர் — 607 001, தமிழ்நாடு.
தொ.பே : 04142—221970. 98408 44600.

ஆசிரியரின் ச்ஞட க லெரு :

சோலைமலர் — சிறு காவியம்
செம்பியன் தமிழவேள்—வரலாற்றுப் பாவியம்.
செம்பியன் தமிழவேள் — வரலாற்றுப் புதினம்
பூம்பொழில்—காவியம்.
பூக்காடு — கவிதைத் தொகுப்பு
உயிரே உனக்காக — நாடகம்
காதற் களிவெண்பா — பாவியம்

வாழ்த்துப் பா

முனைவர் இரா. செல்வ கணபதி,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

தருமபுரம் ஆதீனம் கலைக்கல்லூரி,

தருமபுரம், மயிலாடுதுறை — 6009 001.

பொதுவுடைமைக் கருத்துக்கள் இந்நாள் மட்டும்
பூக்காத கொடுமைக்கு வாட்டங் கொண்டே
எதுவரினும் ஏழைகளின் உழைப்பின் மேலே
எழிற்கோட்டை கட்டிடுவார்வீழ்ச்சி காணப்
புதுத்தமிழில் வரலாற்றின் புதுமை பொங்கப்
புத்தார்வ இளமையினால் இன்பம் ஓங்க
மதுசேரப் படைத்திட்டார் கவிதைக் காடு!
புதுச்சேரி வழியினிலே! பொலிக நண்பர்!

முதற் பதிப்பின் முன்னுரை

என்னுடைய இரண்டாவது கவிதை நூல் இது. இருபத்து மூன்று ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பிறகு! இந்நூல் இயற்றப்பட்டதும் இருபத்து மூன்று ஆண்டுகட்கு முன்னர்த்தான்.

1970 ஆம் ஆண்டு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் வித்துவான் முதனிலைத் தேர்விற்குப் பாரதிதாசனின் 'பாண்டியன் பரிசு' பாட நூலாக அமைந்திருந்தது. அதைப் பாடமாகப் படித்ததன் விளைவே இந்நூல்.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தங்கள் முந்நூற்றைக் கொண்ட மரபுவழிக் கவிதை ஓவியம் இஃதாகும்.

முப்பஃது அகவையில் எழுதிய இந்நூல் அப்படியே வெளியிடப் படுகிறது. ஓசை நோக்கி ஒருசில நொற்களை இன்று மாற்றி இருக்கிறேன்; ஆனால், ஒவ்வாத கருத்தென்று ஒரெழுத்தும் மாற்றியதில்லை. காரணம், அன்று நான் கொண்டிருந்த கருத்துக்களுங் கோட்பாடுகளும் இன்றும் எனக்கு ஏற்புடையனவாகவே உள்ளன.

இளமை எண்ணங்கள் என்றும் இளமையாகவே இருக்கின்றன. நரை, திரை, மூப்பு இப்புற உடற்கேயன்றி உள்ளத்திற்கில்லை என்பது என் பட்டறிவு.

இன்றும் என் மனம் அழகிற்கு நெகிழ்கிறது; அன்பிற்குத் தாழ்கிறது; அழிவிற்கு அழுகிறது; கொடுமைக்கு எழுகின்றது.

என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியரும் கெழுதகை நண்பருமாகிய முனைவர் இரா. செல்வ கணபதி, எம்.ஏ., பி.எட்., பி.எச்.டி., அவரிடம் பத்தாண்டுகட்கு முன்னர் இந்நூலைக் கொடுத்துப் பிழை களைந்து தருமாறு கேட்டிருந்தேன். திருத்தம் செய்தளித்த அவர், நூலின் இறுதியில் ஒரு வாழ்த்துப் பாவைத் தானாகவே எழுதி வைத்திருந்தார். அதன் அமைப்பு, இந்நூற்குச் சிறந்த முன்னுரையாக அமைந்திருந்ததனால், அதனையே முன்னர்க் கொண்டுள்ளேன். அவர்க்கு என் நன்றி.

இந்நூல் இறுதியாக வெளிவரக் காரணமானவர் மூவர். முதலூலைப் பதிப்பித்துப் பெற்ற பட்டறிவு என்னை முடக்கி வைத்திருந்தது. அந்த முடக்கத்தை நீக்கி, நூலை வெளியிட அடிக்கடி நினைவூட்டி ஊக்கப் படுத்தியவர் பொறிஞர் சா. வேல்முருகன், பி.இ., என்றால் எப்படியும் வெளியிட்டே ஆக வேண்டும் என்று தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட அனந்தபுரம் திரு கோ. கிருட்டின மூர்த்தி, பதிப்பாளர் வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் ஆகிய இருவரும் ஆவர். இம்மூவர்க்கும் என் உளமார்ந்த நன்றி.

என் தொழில் கவிதை அன்று. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் எனக்குள்ள ஈடுபாட்டின் எதிரொலிப்பே இந்நூல்.

தாய்மொழிப் பற்று வெகுவாகக் குறைந்துவரும் இந்நாளில், இந்நூலை முழுமையாகப் படித்துவிட்டு, குறைநிறைகளை ஒருவர் சுட்டிக் காட்டினால் போதும்; நான் நிறைவடைந்தவன் ஆவேன்.

'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.'

— குறள்

அன்பன்,

சி.செந்தமிழ்ச்சேய்,

'சேயகம்'

25/49, துரைசாமி நகர்,

கடலூர் — 607 001.

கதைச் சுருக்கம்

மாவளவர் நெடுநாட்டு மன்னர். உரிமைப்படி நாடு நெடுங்கிள்ளிக்குச் சொந்தமாகும். நாட்டை மீட்கக் காலம் நோக்கிக் காட்டிலே கரந்துறையும் அவற்குத் துணை நிற்பவன் இளமணிவேள்— முற்போக்குச் சிந்தனையாளன்.

எழிற்செல்வி மன்னரின் ஒரே மகள், இளவரசி. தன்னுடைய அண்ணன் இருங்கோவேளின் மகன் இளமணிவேளை எழிற்செல்வி மணந்து நாட்டை இனிதாள வேண்டுமென்பது அரசியின் ஆவல். அதற்கு உடன்படாத எழிற்செல்வி, திருநாட்டு மன்னன் செங்கோடனை மணப்பதே ஏற்றது என்கிறான்.

நெடுநாட்டு இளைஞரிடம் நெடுங்கிள்ளி எழுச்சியைத் தோற்றுவிக்கிறான். ஆங்காங்கே கொள்ளைகள் நடைபெறுகின்றன. பாதிக்கப் பட்டவர் தீயவர் என்பதால் மக்களிடை மகிழ்ச்சி மலர்கிறது. இளமணிவேள் பின்னிருந்து நெடுங்கிள்ளியை இயக்கி வைக்கிறான்.

எழிற்செல்வி இளமணிவேளைத் தனியே சந்திக்கிறான். சந்திப்பு இருவரிடையே மறைந்திருந்த காதலை வெளிப்படுத்துகிறது.

இதற்கிடையே, திருநாட்டு மன்னன் செங்கோடனுக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் இடையே நட்பு மிளர்கிறது. எனினும் தன்னாட்டை மீட்க மற்றொரு நாட்டின் உதவியை ஏற்க மறுக்கிறான் நெடுங்கிள்ளி.

செங்கோடன் பெண்கேட்டு நெடுநாட்டு மன்னர்க்கு ஓலை அனுப்புகிறான். பெண்ணின்றேல் போரென்று அறிவிக்கின்றான். மனம் மாறிய எழிற்செல்வியோ, தன் மாமன் மகனையன்றி வேறொருவரையும் மணக்கேன் என மாறுபடுகிறான். ஆனால், அமைதியான மக்களிடைப் புரட்சியைத் தூண்டிய குற்றத்திற்காகப் படைத்தலைவராகிய இருங்கோவேளால் சிறைப்படுத்தப் படுகிறான் இளமணிவேள்.

இரு நாடுகட்கும் இடையே போர் ஏற்படுகிறது. கடுப் போரிலே, நெடுநாட்டுப் படைத்தலைவர் இருங்கோவேள் விழுப்புண் பட்டு வீழ், விரைந்து வந்து நெடுங்கிள்ளி படைத்தலைமை ஏற்கிறான். நெடுங்கிள்ளியின் மனமறிந்து, செங்கோடன் போரை நிறுத்தி, நெடுநாட்டோடு நட்புப் பாராட்டுகிறான்.

சிறையிருந்த இளமணிவேளை எழிற்செல்வி விடுவிக்கின்றான்.

மகளின் மாறுமனங் கண்ட மாவளவர், மற்றோரில் தன்னேர் இல்லாக் குன்றனையான் இருளாளன் என்பானை யார் வெற்றி கொண்டாலும் நாட்டோடு எழிற்செல்வியையும் அடையலாம் என அறிவிக்கின்றான். இளமணிவேள், நெடுங்கிள்ளி இருவரிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டாகிறது.

மற்போர்க் காளத்தில் நெடுங்கிள்ளி இருளாளனை எதிர்கொள்ள முன் வருகிறான். அந்நிலையில் இளமணிவேளுங் களத்தில் நுழைய, நெடுங்கிள்ளி ஒதுங்கிக் கொள்கிறான்.

மற்போரில் இளமணிவேள் எளிதாக வெற்றி கொள்கிறான் வீரன் தான் என்பதை எதிர்நின்ற யாவரையும் வென்று நிலைநாட்டுகிறான்.

வெற்றி பெற்ற இளமணிவேள், அரசரிமையை நெடுங்கிள்ளிக்குச் சொந்தமாக்கி, எழிற்செல்வியைத் தானேற்கிறான்.

இந்நூற் கதை மாந்தர்

மாவளவர்	:	நெடுநாட்டரசர்
கோக்கோதை	:	நெடுநாட்டரசி
எழிற்செல்வி	:	நெடுநாட்டிளவரசி
இருங்கோவேள்	:	கோக்கோதை அண்ணன் — நெடுநாட்டுத் முதன்மைப் படைத்தலைவர்
இளமணியேள்	:	இருங்கோவேளின் மகன்
நெடுங்கிள்ளி	:	நெடுநாட்டிற்குரிமை உடையவன்
பெருந்தேவர்	:	நெடுநாட்டமைச்சர்
தமிழ்க்கூத்தன்	:	படைத்தலைவருள் ஒருவன்
செங்கோடன்	:	திருநாட்டரசர்
இளவெயினி	:	செங்கோடனின் சிற்றன்னை மகள் நெடுமார வல்லி என்னும் இயற் பெயரினள்

பதிப்புரை

சீ. செந்தில்

செந்திற் பதிப்பகம் , கடலூர்.

கற்றும் இலக்கணத்தைக் காண்பொருளைப் பாடற்குச்
சற்றும் அறியாரே சாற்றிடுவார் — முற்றத்
தெளியார்க் குரைநடையும் செய்யவரு மைத்தாம்
புளுகோர்க்கே வெண்பாப் புலி.

எல்லாந் தமிழென்பார் எங்குந் தமிழென்பார்
சொல்லால் நமையேய்க்கச் சூழ்ந்திடுவார் — பொல்லார்
வினைவே றுரைவேறார் வெட்கநள வெண்பா
இனையகளி வெண்பா இனிது.

ஏதோ ஒருநோக் கெவர்க்கும் இவணுண்டு
தீதார்க்கும் இல்லையெனில் தேவையதே — காதோரம்
வெள்ளை முடியார்க்கும் உள்ளங் கிளர்ந்திடுமே
துள்ளு களிவெண்பாத் தோய்வு.

கற்பனை ஊட்டின்பம் காணற் கருவின்பம்
சொற்றுணை யாகச் சுவைபெருக்கும் — பற்றிகந்தார்
சற்றுக் களிவெண்பாச் சாரின் களியுறுவர்
பற்றலில்பின் பற்றுவிடு பற்று.

நல்ல தமிழ்ச்சொற்கள் நாடின்கிடைத்திடுவ
இல்லை அயற்சொற்கள் எண்ணிடுக — நல்லார்
படைத்தகளி வெண்பாப் பதிப்பிதனால் இல்லை
அடுத்த மகிழ்விற் களவு.

பாயிரம்

தாய்தமிழ் வாழ்த்து

ஈன்று புறந்தந்த என்றாய்க்கு மேலாக
ஊன்றி யுறைகின்ற ஒண்டமிழே — தோன்றி
மறைந்திட்ட வன்றியிங்கு வாழ்பவற்றும் நீயே
நிறைந்திட்டாய் நெஞ்சில் நிலைத்து.

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வென்பதொப்ப
ஆன்ற வளஞ்செழிக்க வாளுகின்றாய் — மூன்றுருவே
கற்றவர்க்கு மற்றவர்க்கும் கானி லொருநிலவாய்
உற்றதெதும் வேறெங்கே உண்டு.

எண்ணில் மொழியூடே ஏற்றமுடை யுன்னையன்றி
மண்ணில் எமக்கமைந்த மாண்பேது — கண்மணியே
கூற்றுவனே நேரிலெதிர் கொள்ளவுயிர் நின்றாலும்
போற்றிடுவேன் உன்றன் புகழ்.

தாய் வாழ்த்து

பிறப்பு வளர்ப்பெதிலும் பேயன்நான் என்றும்
சிறப்பேதுஞ் செய்தறியேன் தீயன் — பொறுப்பற்ற
கன்னெஞ்சன் உன்னெஞ்சக் காதலினை வாழ்த்தலன்றி
என்செய்யக் கூடு மிவண்.

ஆசிரியர் வாழ்த்து

செந்தமிழின் சொல்வளத்தில் சிந்தை பறிகொடுத்த
தந்தைக் குறுமகனாய்த் தான்தோன்றித் — தந்தையின்
சாலத் தமிழ்வளர்க்கும் சம்பந்தா உன்னருளைப்
போலவே றுண்டோ புகல்.

நண்பர் வாழ்த்து

வெள்ளை யுளமுடையார் வெல்லும் நடையுடையார்
கொள்ளைச் சிரிப்புடையார் கொள்ளு மெழிலுடையார்
செல்வ கணபதியார் செந்தமிழார் நட்பினுக்
கில்லை யுலகி லெதிர்.

அவையடக்கம்

கல்லாத மூடன் கவிபாட எண்ணியனாய்ச்
சொல்லாற் றொடுத்திட்ட இக்கவிதை — வல்லாரும்
செல்லா உலகத்துச் சென்றே யொருமுடவன்
இல்லாத கொண்ட இயல்பு.

இயல். 1

தமிழென்னு மின்னமுதந் தாங்கி நேரில்
 தனிச்சுவையை நனிபயக்குந் தளிராம் கோவை
 எமக்கொப்பு மிங்குண்டேல் இவையே யன்றி
 ஏதுமிலை வேறெனவே இயைந்த தன்றிக்
 கமலங்கள் பலகோடி கண்டு தேர்ந்து
 களிவண்டு சேர்த்ததுளி மதுவின் நீர்த்தாய்த்
 தமக்கன்றே தொழில்வல்லார் செய்த தொப்பத்
 தளிரிதழ்கள் ஒளிகாட்டி எழிலை யூட்ட. 1

கருங்குவளை மலர்வீழ்த்துக் கண்கள் ஓடிக்
 காதுவரை போர்தொடுத்துக் களைத்து மீளும்;
 பொருவிலெனும் நீட்புருவம் பிறைநு தன்மேல்
 பூவிழியாள் மனமாடும் ஆட்டங் காட்டும்;
 வெருவருவி மலைகளிடை வீழ்த லொப்ப,
 வெண்ணாரம் மார்பிடையே விளங்கும்; ஆடும்;
 மருவினிய மலர்ச்சோலை யன்னாள், அந்த
 மாதுபெயர் எழிற்செல்வி; பொருத்தந் தானே! 2

நெடுநாட்டுப் பொய்கையிடை நின்ற அன்னம்
 நிலவுலகில் இன்றெங்கு மில்லை என்றால்
 வடுநோக்கி, நடைகாணும் வன்மை யற்று,
 வரலாற்றில் ஒளிந்திட்டு வாழும் பாட்டில்;
 எடுத்திட்டாள் ஓரடியை என்றால் வண்டோ,
 எங்கிருந்தோ இசைத்துவரும் இணரோ வென்று;
 தடுத்திட்டாள் மலர்க்கையால் என்றால் அங்கும்
 தாவியெழும் தாமரையாய்க் கையை எண்ணி. 3

சீர்மிக்க நெடுநாட்டு மன்னன், எந்தச்
 செயலெனினும் பின்வாங்காத் தீரன், போரில்
 மார்காட்டி முனைவென்ற மாரன், வெற்றி
 மாவளவன் பெற்றுகொடி மக்கள் நெஞ்சில்
 போர்க்கோலங் கொண்டவரைப் பொன்போற் காத்துப்
 புவியாளப் பிறந்திட்ட செல்வி போற்றுங்
 கார்நின்ற கூந்தலினாள் அன்று மாலை
 கவினழகை யுண்டபடி களித்தி ருந்தாள். 4

அழகுமலர்த் தோட்டமங்கே ஆடி யோடி
 அகமலர்ந்து மகிழ்ந்திருந்த புள்ளி மானும்
 எழுந்துயர்ந்த மார்பகங்கள் அமைப்பி னாலும்
 இயல்பான மதமிகுந்த நடையி னாலும்
 மழக்களிறோ வெனவஞ்சி மயங்கி நிற்கும்;
 மருட்சியினைக் கண்டதனால் இனமாய் ஏற்கும்;
 செழுங்கரிய விழியிரண்டைக் கண்டு வண்டு
 தேர்ந்துவரும் தன்னினமாய்த் தெரிந்து கொண்டு. 5

வீழ்கதிரோன் மேற்றிசையில் சென்று தேய,
 வெள்ளிநிலா கீழ்க்கடலில் எழுந்து மெள்ள
 ஆழ்பளிங்காய்த் தோளிரண்டும் அழகு கூட்ட
 அடர்ந்திட்ட கார்க்கூந்தல் எழிலைச் சேர்க்க
 வாழ்மகளின் வான்முகத்தைக் கண்டு நாணி
 வாய்விட்டுத் தன்குறையைக் கூறா தேகிச்
 சூழ்முகிலின் இடையூடே சென்று தங்கிச்
 சோர்வுற்ற நிலையினதாய் எட்டிப் பார்க்கும். 6

ஒளிமுகத்தில் சுடர்விட்ட சேலாம் கண்கள்
 ஒண்டொடியின் சிந்தனையைத் தேடி வந்த
 இளவெயினி எனுந்தோழி கண்டே வாடி,
 இதயத்தில் எழுதுயரை அடக்கி நாடி,
 'இளவரசி எம்தலைவி எம்மை நீங்கி
 இங்குற்றுத் தனித்திருக்கும் எண்ணம் யாதோ?
 உளதெதுவோ நெஞ்சத்தில்? உரைப்பீர் என்றால்,
 உற்றவழி பற்றிடலாம்; உரைக்க.' என்றாள். 7

'என்னடிநீ! யாதொன்று மறியாள் போல,
 என்னிடத்துக் கேட்கின்றாய்? என்றன் பெற்றோர்,
 என்மணத்தை இவ்வாண்டு முடிப்ப தற்கே
 எண்ணமிட்ட மனத்தினராய் இயல்பாய் மாமன்
 தன்மகனைக் கொள்கவெனச் சொல்வர்; யானோ
 தடுத்திடுவேன் அவர்கருத்தை ஏனோ, அந்த
 இன்முகத்தர் இளமணிவேள் என்றால் கொஞ்சம்
 எதிர்ப்பினையே ஊக்கிவரும் நெஞ்சம்! காண்பாய். 8

என்னன்னை கோக்கோதை இந்த நாட்டின்
 எழிலரசு கட்டிலிலே இணையாய் ஒன்றி
 எந்தந்தை யுடனமர்ந்த நன்னாள் தொட்டே
 இனியவராய்ப் படைத்தலைமை ஏற்று நாட்டில்
 இன்னார்க்குக் கூற்றுவராய், இனிய வர்க்கோ
 இருளகற்றும் நற்குடராய், யாரும் போற்ற
 இன்னாட்டைக் காத்துவரு இருங்கோ வேட்டான்
 என்னன்னைக் கண்ணனடி; அறிவாய் அன்றோ? 9

மாமற்கு நானென்றால் கொள்ளை ஆசை;
 மறுத்தென்சொல் எதையுமவர் செய்தார் இல்லை.
 கோமகளாய் என்னையவர் வளர்க்கக் கொண்ட
 குறிக்கோள்கள் அனைத்திலுமே வெற்றி கொண்டார்.
 ஆமடிநான் அறிந்தவெலாம் அவரால் பெற்ற
 அருஞ்செல்வம்; மறுப்பில்லை, உண்மை; ஆனால்,
 கோமளமே! என்மகனைக் கொள்வாய், என்றே
 கூறுமொரு சொல்லிற்குக் குலைவேன்; சோர்வேன். 10

அத்தானை மணந்திடற்கு மறுக்கும் நெஞ்சம்;
 அன்னைமுகம் எதிர்வந்தங் கன்பாய்க் கெஞ்சும்!
 முத்தார மார்பினராம் மூடர் அத்தான்;
 மூதறிவின் திறப்பாடு சிறிதும் இல்லார்!
 சொத்தாக எனைமணப்பார் என்றால் நாட்டுள்
 தோள்வலிமை என்னாகும்? முறையோ? சொல்வாய்.
 முத்தாத வித்தெங்கே பயனை நல்கும்?
 முதிராத மனமெங்கே நாட்டைக் காக்கும்? 11

மாமற்கு மகனாகப் பிறந்தும் சற்றும்
 மதிநுட்பம் இளமணிவேள் பெற்றார் இல்லை.
 காமருஞ்சீர் இளமார்பை அணைந்தே இன்பம்
 கண்டிடற்கு நாளெல்லாங் கனவு கொள்வார்!
 வாமநெடும் பணைத்தோள்கள் வாய்க்கப் பெற்றும்
 வருந்தியவர் போர்ப்பயிற்சி செய்த துண்டா?
 மாமற்கு மகனென்ற மாண்பு மட்டே!
 மாவீரன் எனப்போற்ற வழியும் உண்டோ? 12

அழகரவர்! அறிந்தவட்டான்; ஆனால், பெண்மை
 ஆற்றலினைப் போற்றுமென அறியார் போலும்.
 கழலணிந்து படைநடத்தி மாற்றார் அஞ்சக்
 காலனென உலகேற்றக் கண்முன் நிற்பின்
 குழலசையும் எழிற்றோளை, வெற்றித் தோளைக்
 கூடற்கு மறுக்கின்ற பெண்றான் உண்டா?
 வழுவறியா என்மனத்தை வளைத்தல் அற்று,
 வையமெலாம் சுற்றிடுவார் !' என்றாள் செல்வி. 13

‘ஒப்பிட்டேன் உரைத்தவற்றை; இருந்தும் யானே,
 உரமற்றார் இளமணிவேள் என்ற கூற்றை
 ஒப்பிற்கு நானேற்கேன்; ஏனோ வென்றால்,
 உயர்புலிக்குப் பிறக்காது பூனை என்றும்!
 எப்பக்கம் கேட்டிடினும் இருங்கோ வேளை
 எமனெனவே எதிர்ப்பாரும் எண்ணிச் சோர்வர்!
 அப்பெயரார் அருமகனோ அச்சங் கொள்வார்?
 அடுக்காதிஓ திளவரசி!’ என்றாள் தோழி. 14

‘மணியேளை நீயறியாய்; அறிந்தி ருந்தால்,
 மறுத்தென்சொல் எதிர்பேச எண்ணாய் இங்கு!
 துணிவுண்டு; யார்மாட்டும் பகையே கொண்டு,
 சூளுரைத்தும் வாளெடுக்கத் தயக்கங் கொள்வார்.
 பணிவற்று நடந்திடுவார்; பண்பும் இல்லார்!
 பழகுதற்கும் இனியரல்லர்; தந்தை மாட்டுப்
 பிணக்குற்று மூன்றாண்டு முன்னர் நாட்டைப்
 பிரிந்தவர்தான்; மீண்டாரில்!’ என்றாள் செல்வி. 15

‘எமதுயிரே, இளவரசி! இந்தத் தோழி
 எடுத்துவந்த சேதியினை இனிது கேட்க!
 உமதுமனம் மிகவாட உற்ற அன்பர்
 உயர்மணியேள் மீள்கின்றார் நாளைக் காலை!
 நமதரண்கண் எங்குமிதே பேச்சு; யாவும்
 நல்லபடி நடந்திட்டால் நாடு வாழும்!
 உமதுமுறை மாப்பிள்ளை உள்ளந் தேறி
 உயர்ந்தவராய்த் திரும்பிடுவார்; காண்பீர்.’ என்றாள். 16

இயல். 2

பத்தொன்றாண் டுமுன்நடந்த போரில், ஒன்னார்
 படைக்கலன்கள் பொடியாகச் செய்த போதில்,
 எத்திக்கும் செங்குருதி பாயக் கண்டங்
 கிறுமாந்து மாவளவர் நின்றா ராகத்
 தித்திக்குஞ் சுவையூடு நஞ்சங் கூட்டும்
 தீரனொரு பகைமறவன் எறிந்த வாளும்
 கொத்திட்ட திடதுகையை! அன்று தொட்டுக்
 குறைகையர் மாவளவர் ஓய்வு கொண்டான். 17

போரென்றால் படைத்தலைமை தாங்கி வெற்றிப்
 புகழினையே அளித்தற்கும் போற்று தற்கும்
 தேரொப்பார், நிலைகலங்காத் தீரர், தேறார்
 செருகளத்துச் சிங்கமென இருங்கோ வேளும்
 யாருள்ளார் இவரொப்பார்? எவரும் ஏற்ற
 இருந்ததனால் உடன்துணையாய் நெடுநாட் டாட்சி,
 பாருக்குள் நல்லரசாய்ப் பாங்காய் எங்கும்
 பாவல்லார் படர்ந்தேற்ற நிலைத்த துண்மை! 18

தந்தையோ டன்னைமற் றமைச்சர் மாமன்
 தனித்திருந்த கரணியத்தை உணர்ந்தா ளாகச்
 சிந்தைமகிழ் தென்றலெனச் சென்று செல்வி
 சீர்புலமை அமைச்சர்க்கு வணக்கம் செப்பித்
 தந்தையோ டொப்பவுயர் மாமன் பக்கம்
 சார்ந்தருகே அமர்ந்திடவும் கோவேள் உள்ளம்
 முந்தைத்தான் இழந்தபொருள் பெற்றார் போல
 மொய்குழலாள் முகம்பார்த்து மகிழ்வு கொள்ளும்! 19

மதிநலமு நாநலமும் வாய்க்கப் பெற்ற
 வல்லாளர் பெருந்தேவர் மலரைப் பார்த்து,
 'மதுமலர்த்தார் மாமன்னர் அரசி மற்றும்
 மக்களெலாம் இளவரசி மணத்தை வேண்டி,
 எதுவரினும் இவ்வாண்டு முடித்தற் கேதாய்
 எழிலரசி இன்கருத்தை விழைவார் இன்னே!
 முதுமறவர் உன்மாமன் மகனார் நாளை
 முன்பொழுது திரும்புகிறார்; அறிவீர் அன்றோ? 20

இளவரசி மணிவேளோ டிணைந்து நாட்டை
 இணையாக ஆண்டிடுதல் வேண்டு மென்ற
 உளமுடையர் அன்னைதந்தை மாமன் மற்றும்
 உணையறிந்த என்னொப்பார் மக்கள் எல்லாம்.
 இளமணிவேள் உளக்கருத்தை இங்கு நாங்கள்
 எல்லாரும் அறிந்துள்ளோம்; இனியர் நீரும்
 உளந்திறந்து நன்முடிபை உரைப்பின், மேலே
 உற்றதனை முற்றிடலாம்; சொல்வீர்.' என்றார். 21

தளிருடலாள் ஒளிமுகத்தில் தயக்கம் சற்றுத்
 தளிர்ந்திட்ட தாயினும்பின் துணிந்து சொல்வாள்:
 'நளிர்புனற்சூழ் காட்டிடையே நண்ணார் இன்றும்
 நமதரசைக் கவர்ந்திடவே நாட்டங் கொண்ட
 உளத்தினராய் உறைவதைநாம் உணர்ந்தே இந்நாள்
 உரமிக்க பெரும்படையைப் பெருக்கி வாழ்வோம்;
 களத்தினிலே அப்படையை நடத்தி வெற்றி
 காண்பதற்கும் வலியவரோ மணிவேள்? இல்லை.' 22

'உடல்வலிமை ஒன்றுமட்டே என்றும் நாட்டை
 ஒருபோதுங் காப்பதில்லை; உண்மை ஆயின்,
 உடல்வலிமை, மதிநுட்பம், ஒருங்கே மக்கள்
 உளத்திண்மை ஒன்றிடத்தாம் ஒங்கும் ஆட்சி!
 திடமிகுந்த உன்மாமன், தெளிந்த ஞானத்
 தெளிவிற்கு நல்லமைச்சர் மற்று நானும்
 உடனிருக்க அச்சமென்ன? உன்றன் அத்தான்
 உள்ளாற்றல் நீயுணராய்.' என்றார் மன்னர். 23

‘எத்தனைபேர் உடனிருந்தும் எல்லாம் வீணே!
 எழுச்சிக்கு மன்னன்தன் பேச்சே மூச்சு!
 வித்தகமும் மிகுவலியுங் கொண்ட மன்னன்
 வெல்புலியும் அரியேறும் போல்வான்; அன்னோன்
 கத்துகடல் போலன்றிக் கலக்க மில்லாக்
 கனிவுபொழி அருளுள்ளங் கொண்ட தன்றி
 எத்துறையும் வல்லவனாய் இருத்தல் வேண்டும்!
 என்கருத்துமிங் கிஃதாகும்; இன்னும் சொன்னால்: 24

திருநாட்டை ஆண்டுவரு செங்கோட் டையர்
 திறமிகுந்த நல்லரசர்; தெரிந்தோர் போற்றும்
 அருணெஞ்சர்; முக்கண்ணர் அன்பர்க் கன்பர்!
 ஆர்மாட்டும் பணிவுடையர்; இன்சொல் லாளர்!
 இருநாட்டு நல்லுறவை எண்ணி முன்பே
 எனைமணக்கத் தன்விருப்பைத் தெரிவித் துள்ளார்.
 ஒருநாளும் நாட்டாசை அவர்க்கிங் கில்லை;
 ஒப்பிடுவீர் அவருறவை.’ என்றாள் செல்வி. 25

‘அண்ணாநீர் பேசாமல் அமைதி யாக
 அமர்ந்திருத்தல் என்ன?’வெனக் கோதை கேட்க,
 என்நானே சொல்வதற்கும் இருக்கும் இங்கே?
 இளவரசி எழிற்செல்வி என்றும் முன்னர்
 எண்ணாமற் பேசாதார் இப்போ திங்கே
 எனக்காசை ஆட்சியிடம் என்றே நெஞ்சம்
 புண்ணாக உரைத்திட்ட பின்னும் என்றன்
 பொறுப்புணராப் பிள்ளைக்குப் பெண்ணோ கேட்பேன்?

அரசியென நீயான அந்நாள் தொடடே
 அடிமையெனப் படைத்தலைமை தாங்கி இந்நாள்
 இருபதுக்கு மேலான களங்கள் தம்முள்
 என்னுயிரைப் பணயமிட்டுப் பெற்ற புண்கள்
 அரியவன்றோ எண்ணற்கும்? அவையே என்றன்
 ஆசைக்குப் பட்டயங்கள்! அவற்றும் மேலாய்
 இருந்திடுமிவ் வுயிரினையும் இனிய தங்கை
 இந்நாட்டை நிலைத்தாள ஈவேன் அன்றோ? 27

எழிலமுதை, எந்தங்கை நீயிங் கீன்ற
 இன்னுயிரை, நன்மருந்தை, இனிக்குந் தேனை,
 விழிகளென நான்போற்றிக் காத்து வந்தும்
 வேற்றாள்போல் நடத்திடுவார்; விந்தை! விந்தை!
 தொழுதிடுவேன் உன்மகளை; அன்பு கொண்டென்
 தோள்கட்குப் பழிசேர்க்க வேண்டா! என்றும்,
 பழியறியான் இருங்கோவேள் என்ற பேரே
 பாரிலுறும் பெருஞ்செல்வம்! வேறும் உண்டோ? 28

எனக்கெனவே ஏன்பிறந்தான் இந்தப் பிள்ளை?
 எதற்காக உருவெடுத்தான்? என்றன் வாழ்வில்
 எனக்கெனயான் சேர்த்தபுகழ் யாவும் நானிங்
 கிருக்கையிலே அழித்திடவோ இயைந்தான்? என்னே!
 எனதுயிரே! இளவரசி, எண்ணம் போல
 இனியவரை மணந்திடுக; என்றும் ஒப்ப,
 எனதுடலில் உயிருறையு மிறுதி மட்டும்
 இருப்பேன்நான், உன்னடிமை! என்றார்; சென்றார். 29

இயல். 3

தெங்குபலா கமுகுபுளி வேங்கை புன்னை
 தெரிவையர்தம் மென்றொடைபோற் செழித்த வாழை
 நுங்குபனை அடர்ந்துயர்ந்த நொச்சி தேமா
 நுண்ணிடையர் இடைபோல வளர்ந்த வல்லி
 தங்குதடை இன்றியெங்கும் நெருக்க முற்றுத்
 தழைத்திருந்த காட்டிடையே தணலைக் கக்கும்
 வெங்கதிரோன் நுழைதற்கு முடியா னாகி
 விடுகின்ற கண்ணீரோ மேலே தங்கும்! 30

காற்றாடா வண்ணமங்குச் செறிந்த காட்டில்
 காலரென நூற்றுவர்முன் போற்றி நிற்க,
 ஆற்றோட்டம் போன்றுவரு அழகுப் பேச்சால்
 அருகிருப்போர் ஏற்றுவரு வாற்றல் மிக்கான்!
 போற்றாதார் கண்கட்குப் புலியே; இந்தப்
 புவியாளப் பிறந்தனெனப் பொலிவு கொண்டான்!
 தோற்றத்தால் மதக்களிறு; தூயோர் ஏற்றுந்
 தொல்குடியோன் நெடுங்கிள்ளி தொகுத்துச் சொல்வான்: 31

‘இந்நாட்டின் தலைமையினை மீட்ப தொன்றே
 என்வாழ்வின் குறிக்கோளாம்; என்றன் மூச்சு
 சின்னாளில் முடிந்தாலும் அச்சம் இல்லை;
 சிறப்பிழந்தும் நிலைதாழ்ந்தும் வாழ்வார் யாரே?
 என்னன்பிற் குரியோரே, இனியீர், நாளும்
 ஏதேதோ எண்ணிடுவேன்; இன்னல் கொள்வேன்!
 என்னாசை ஈடேற என்ன செய்தல்
 இப்போது பயனளிக்கும்? எண்ணிச் சொல்க. 32

மன்னரென மாவளவர் மக்கள் போற்ற
 மறைவழியிங் காங்கின்றார் என்றன் நாட்டை.
 மன்னர்க்குத் துணையாக மாற்றார் அஞ்சும்
 மதக்களிறும் எதிர்நில்லாக் கோவேள் மற்றும்
 நன்னெறியை ஆய்ந்துரைக்கும் அமைச்ச ராக
 நற்புலமை பெருந்தேவர் இருக்கின் றாரே!
 என்னினிய உயிரனையீர், என்ன செய்தல்
 இப்போது பயனளிக்கும்? எண்ணிச் சொல்வீர்.' 33

வாழ்வேட்டின் இறுதிக்கு வந்தும் அஞ்சும்
 வாட்போர்க்குப் பின்னிற்கா வாணர் கேட்பார்:
 'தாழ்வேட வந்துதித்த தன்னேர் இல்லாத்
 தமிழ்க்குலத்தின் தனிவீர, தாவில் நீவிர்
 காழ்கொண்டு படைமேவின் கலங்கார் யாவர்?
 காலுண்ட கதலியெனக் காணார் ஆவார்!
 பாழ்பட்ட நிலனாகும் பகைஞர் நாடே!
 பதைத்திடுவாய் இப்பொழுதோ; பாரேன் உள்ளம்.' 34

'போரென்றால் பின்வாங்கும் போக்கு மேலாம்
 பொன்னாட்டின் வரலாற்றில் என்றும் இல்லை.
 போரென்று புறப்பட்டால் சிந்தும் செந்நீர்
 புணையணையார் நம்முறவோர் புண்ணீர் அன்றோ?
 யாரென்று பின்வருவோர் என்னைக் கேட்பின்
 எழிலார்ந்த மக்களையே கொன்று தீர்த்துப்
 பாருற்றுப் பழியடுத்த மன்னன் என்பர்!
 பழியெதற்கு? வேறுரைப்பீர்.' என்றான் கிள்ளி. 35

'இளவரசர் கருத்தினையான் இனிய தென்பேன்;
 என்றாலும் நடைமுறையில் இழிவைச் சேர்க்கும்.
 களமடைந்தார் உறவெண்ணிக் கலக்க முற்றால்
 கட்டாயம் வெற்றியினைக் காண மாட்டார்.
 உளமதிற்றம் உறவினர்க்கிங் கிரக்கங் காட்டி
 உயர்பொறுப்பில் நிலைபெற்றார் உண்டோ? இல்லை.
 இளவரசர் அறியாத தெதுவ மில்லை!
 எனவுரைத்து முகம்பார்த்து தொடர்வார் வாணர்: 36

'நெறிபிறழா நெஞ்சினனே, யானும் என்றன்
 நிழற்போன்ற வீரருமுள் வந்த ஞான்று,
 பொறிவிழுந்த மரையொன்றை விடுத்த வாறு
 பூவைநிகர் எழிற்செல்வி பொன்னேர் ஒப்பாள்
 சிறுநுதல்மேல் முத்தரும்பச் சிரிக்கக் கண்டு
 செலுத்திட்டேன் என்னவரைச் செல்வி மாட்டு.
 மறவரவர் பெண்ணவட்கு வருத்தம் இன்றி
 மடுதிடுவர் வெகுவிரைவில்; மகிழ்க நன்று.' 37

உரைத்தமொழி செவியடைய உள்ளந் துள்ள,
 ஒருங்கிணைந்து சூழ்ந்தரெல்லாம் ஓகோ வென்று
 கரையுடைய மடைநீரும் பாய்தல் ஒப்பக்
 கைதட்டிப் பெருமகிழ்வைக் காட்டக் கண்ட
 வரையனையான் நெடுங்கிள்ளி வாட்டம் உற்று
 வாய்திறவா திருந்திடவும் கிள்ளி நெஞ்சில்
 விரைந்தெழுந்து பின்னடங்கும் வெறுப்பை யுன்னி,
 மேலாளர் வாணருமே வெட்கிச் சோர்ந்தார். 38

இயல். 4

‘உங்கட்கு மண்ணாசை என்றா சொன்னாள்?
 ஒருபோதும் ஒவ்வாதே; உண்மை அன்றே?
 மங்கையவள் மேலன்றோ உங்கள் அன்பை
 மகற்குமிங் களிக்காமல் கொட்டித் தீர்த்தீர்!
 தங்கைமகள் உங்கட்குத் தகுந்த பாடம்
 தள்ளாத இவ்வகவை தந்திட் டாளே!
 உங்கட்குச் செய்ததுயர் ஒன்றும் என்னை;
 ஒருநாளும் நானேற்கேன்; விளைவைக் காண்பீர். 39

அவளகந்தை நானகற்றி ஆளா விட்டால்,
 அவளென்னை அணையவழி தேரா விட்டால்,
 அவளுயிர்போல் எனையெண்ணி அன்பு பொங்க
 அத்தானென் றழைத்தென்றன் மார்பில் ஒன்றிப்
 புவியெதற்கு? பொன்னெதற்கு? போற்று முங்கள்
 பொலன்மார்பை நானணைதல் போதும் என்றே
 அவளுரைக்கச் செய்கின்ற ஆற்றல் இன்றேல்
 அருந்திறத்தார் இருங்கோவேள் பிள்ளை இல்லை!’ 40

நெடுநாட்டு மக்களுடை நெஞ்ச மெல்லாம்
 நீட்டோளின் வன்மையினால் நீக்கம் இன்றி
 இடமேற்ற படைத்தலைவர் இருங்கோ வேளின்
 இளமகனும் இளவரசிக் கானோன் என்று
 முடிவேந்தர் அன்றெடுத்த முடிவிற் கேற்ப
 முன்பிருந்தே உரியவனாய் வளர்ந்த தோன்றல்
 அடலேறான் இளமணிவேள் அருகில் சார்ந்த
 அரசரையும் அரசியையும் பணிந்து சொல்வான்: 41

‘எழிற்செல்வி எனக்கெனவே பிறந்த தாக,
 இத்தனைநாள் நினைத்திருந்தேன்; உண்மை என்றால்,
 பொழிற்பூவைப் பொற்சிலையைப் போற்று மாணைப்
 பொன்னாட்டின் திருமகளை உங்கட் பெண்ணை
 இழப்பேனோ நானெதற்கும்? இல்லை, இல்லை;
 இன்னுயிரைத் தொடர்ந்துவரு வாழ்க்கைப் போரில்
 இழந்தாலும் இழப்பதன்றி என்னுள் வாழும்
 எழிலுருவை நறுநுதலை இழக்கேன்; திண்ணம். 42

ஏனிவண்நான் பிறந்ததுவும்? என்னே வாழ்க்கை?
 என்றனையம் நீக்கிடற்கும் இயன்றார் இல்லை!
 நானலைந்து நாடியநன் மக்கள் முற்றும்
 நான்கொண்ட ஐயமதைக் கொண்டே வாழ்வர்.
 ஊனுடலை உயிர்பிரிந்தால் மதிப்பார் யாரே?
 ஒன்றிற்கும் ஆகாபின் உலக வாழ்வு!
 தேனிணைந்த பணிமொழியார் இதழே சற்றுத்
 தெளிவளித்து மகிழ்வூட்டி இன்பங் கூட்டும். 43

வாளெடுத்துப் போரிட்டால் வையம் முன்னர்
 மண்டியிட்டுத் தலைவணக்கும் வன்மை என்றன்
 தோளிணைக்குத் தொடர்பில்லை என்று தானே,
 தூயவுள எழிற்செல்வி சொந்தங் கண்டும்
 தோளணைக்க மறுத்திட்டாள்; அந்தத் தூய
 தோகையளை வாழ்க்கையிலே வெற்றி கொள்ளும்
 வேளைவரும்; அப்போது வீரன் என்றன்
 விழுப்பமெலாம் விளங்கவரும்; அறிக அன்று.’ 44

இளமணிவேள் திறந்துரைத்த மொழியால் நெஞ்சம்
 இறும்பூது கொண்டிடவும் மறந்தா ராக
 உளமயங்கி இருங்கோவேள் சிலையாய் நிற்க,
 உவகையுடன் அரசியவண் சுற்றி நோக்கி,
 ‘உளப்படியே நடக்கட்டும்; உன்றன் வெற்றி
 உண்மையிலோ எங்கட்கே உயர்வைச் சேர்க்கும்!
 இளவரசி உனைமணந்தால் எங்கள் உள்ளம்
 இனிக்காதோ?’ எனவரசர் ‘இனிக்கும்!’ உ என்றார். 45

இயல். 5

காரிருளில் மின்னலெனக் கண்கள் மின்னக்
 கருமுகிலின் வண்ணமெனக் கூந்தற் சூழ
 ஓரிரவில் இரண்டுநிலா உலகை யாள
 ஒளியுருவாய் அருகருகே உற்ற தொப்பப்
 போரிடுவார் கைவில்லே புருவ மாகப்
 பொல்லாத ஆணினத்தை அழிக்க வென்று
 தேரிரண்டை மார்பகத்துத் தாங்கி அங்குச்
 சேர்ந்திட்ட நுண்ணிடையர் திகைப்பைச் சேர்ப்பர். 46

இருளடர்ந்த காட்டிடையே ஒளியை ஏற்ற
 எழுந்திட்ட மின்னகையர் வருகை கண்டு
 பொருகளிற்றின் வலியுடையோன் கிள்ளி மெல்லப்
 பூவிழியர் ஊர்ந்துவந்த புரவிப் பக்கம்
 அருளுடைய விழியினனாய் அடைந்து நோக்க
 அக்கணமே இழந்திட்டான் அமைதி தன்னை!
 கருவிழியாள் இளவெயினி கருத்தைக் கொள்ளக்
 காவலரைப் பார்த்திட்டான்; அவரும் சொல்வார்: 47

எம்முதல்வர் இட்டிட்ட ஆணைக் கேற்ப
 எழிலரசி நற்செல்வி தோழி சேர,
 உம்மெதிரில் நிற்கின்றார்; உங்கள் எண்ணம்
 உணர்வமதால் இடரின்றிக் கொண்டு சேர்த்தோம்.
 எம்முயிரே, தனித்தலைவ, எங்கள் வாழ்வின்
 எரிவிளக்கே, இளவரசே, எழிலார் மார்ப!
 உம்முடைய கழற்பணிந்திங் கொதுங்கி நிற்போம்;
 உரைத்திட்டால் உயிரீவோம், வெல்லம் இல்லை! 48

இளவெயினி வீரருரை கேட்டுப் பக்கம்
 இருந்திட்ட நெடுங்கிள்ளி ஏற்றை நோக்கி,
 'இளவரசா? எந்நாட்டிற் குரியர் நீவீர்?
 என்றணையம் போக்கிடுக!' என்ற கூற்றில்,
 உளமயங்கி உணர்விழந்த ஒன்னார் கூற்றன்
 'ஒண்ணுதலே, உன்றன்சீர் உள்ளத் திற்கே
 இளவரசன் நானாவேன்!' என்றே கையால்
 இடையணைத்துக் கீழிறக்க இழந்தாள் எண்ணம். 49

புயற்காற்றுப் பிறந்ததென அச்சம் சேர்க்கப்
 புழுதியினை இறைத்தபடி பொறுமிச் சீறி,
 வெயிற்கால இடியெனவே ஒலியை நீட்டி
 விரைந்துவந்த புரவியிலே வியர்வை சிந்த
 அயிற்றாங்கி அமர்ந்திருந்த உருவம் நோக்கி,
 அதிர்வுற்றார் அனைவருமே; ஆனால், கிள்ளி
 இயல்மாறா முகத்தினனாய் முகத்தைத் துண்டால்
 இடமறைத்து வந்தானைப் பார்த்துச் சொல்வான்: 50

‘எதிர்பாரா வகையினிலே இங்குச் சேர்ந்த
 என்னினிய நன்னண்பா, வருக; வாழ்க!
 எதுநோக்கி இவ்வண்ணம் முகத்தை மூடி
 எழுந்தனைநீ என்பதையும் அறிவேன் யானே.
 அதுதானான் எண்ணமெனின் ஆரும் உன்றன்
 அழகுபெயர் தனைச்சொல்லார்; ஆக நீயும்
 இதுபோழ்து வந்ததற்கு மகிழ்ச்சி; என்றன்
 இருகைகள் ஆனவனே, இனிய, நிற்க.’ 51

‘நானொருவன் இந்நாட்டில் இருக்கும் போதே,
 நடப்பனவோ இந்நெயல்கள்? இந்த நாட்டிற்
 கூனொடுநல் லுயிரினையும் ஈவோ மென்ற
 உறுதிமொழி மேற்கொண்டு வாழ்தல் தன்னை
 ஏனிதுநாள் மறந்தனையோ? எண்ணம் யாதோ?
 எத்துன்பம் எனினுநமக் கொன்றே யன்றோ?
 தேனிதழார் செல்விக்குத் தீங்கு செய்யுஞ்
 சிந்தனையு முனக்கெதற்கு? தெளிவு கொள்க. 52

தீயனன்று நீயென்ற தெளிவு உன்னைத்
 தெரிந்தவரிங் கறிந்துள்ளார்; சிறப்புஞ் செய்வார்!
 நாயகராய் உன்றந்தை இந்த நாட்டை
 நடுநிலைமை பிறழாது காப்ப தற்றுத்
 தீயவராய் ஆளவன்றோ சீறி மக்கள்
 சீர்மிக்க நெடுநாட்டுச் செங்கோற் றன்னை
 ஆயிடையார் தந்தையிடம் அளித்தார்; நல்ல
 அறிவுடையாய், நீயறிவாய் நிகழ்ந்த யாவும். 53

அரசுரிமை முறைப்படியிங் குனதே ஆகும்;
 ஆனாலும் என்னபயன்? மக்கள் நெஞ்சில்
 இரண்டறவே கலந்திட்டே யாரும் போற்ற
 இன்முகத்தார் மாவளவர் ஆள்வார்; நீயோ,
 உரமிகுந்த நெஞ்சினனாய் ஒளிந்து வாடி
 உன்னரசை மீட்டிடவே உழல்வாய்; நண்ப,
 இரவுபகல் போன்றவைதாம் இன்ப துன்பம்!
 எதற்குனக்கிங் காட்சியெனும் இம்மைத் துன்பம்? 54

இன்னாட்டை உன்னாடாய் எண்ணின் நீயும்
யாராண்டால் உனக்கென்ன? விழைப எல்லாம்
நன்னாடாய் உன்னாடு செழிப்புக் கொண்டு
நாட்டுமக்கள் அமைதியுடன் மகிழ்தல் அன்றோ?
உன்னத்தை மகனார்தான் உன்றன் நாட்டை
உயர்வாக ஆள்கின்றார் உலகம் ஏற்ற!
இன்னாத செய்திட்டால் இங்குப் பல்லோர்
இருக்கின்றார் உன்பக்கம்; பின்னர்ப் பார்ப்போம்.

55

எழிற்செல்வி, இளவரசி, நாட்டு மக்கள்
ஏற்றிமகிழ் இன்னமுதை, எழிலார் முத்தை
வழித்துணையாய், வாழ்விணையாய் நீயே கொண்டால்
வாய்த்துமே உனதெண்ணம்' என்றா னாக,
எழிற்செல்வி முகந்துயரைக் காட்டக் கண்ட
இயல்புணர்ந்த நெடுங்கிள்ளி சிரிப்பைச் சிந்தி,
'விழற்கென்றும் நீர்பாய்ச்சும் வீணன் அன்று;
வீணாக அஞ்சாதே; அறிவேன் நன்று.

பகைமையுடன் நாமிருவர் இளமைத் தொட்டுப்
பழகியதால் நம்மிடையே பற்றும் பற்றா.
தகைவுடைய உணையானும் தழுவு தற்குத்
தகுதிபல உளவெனினும் ஆட்சிக் காகப்
பகைமறந்து பற்றின்றிப் படர்வ தென்றால்
பாரிலுள்ளார் தூற்றுபழி சேரும்; மேலும்,
நகைமிகற்கே இடமாகும்; அதனால் என்றும்
நம்மிடையே எம்மணமும் நடக்கா தஞ்சாய்.

57

முகமறைத்து நிற்கின்ற நண்ப, உன்னை
முன்பார்த்த தெந்நாளோ? இன்று நேரில்
அகமலரக் காண்கின்றேன்; அன்பா, நீயென்
அருகிருந்து சிலவற்றை ஆய்தல் வேண்டும்.
மிகுபெருஞ்சீர் மார்பினளே, தோழி, பெண்ணே,
வேல்விழியைத் தொடர்ந்தேகிக் கோட்டை சேர்க.
முகடுவரை என்வீரர் முன்னும் பின்னும்
மொய்குழலே, காவலென வருவார்.' என்றான்.

58

வெண்புரவி அடிகளையே விரைவாய் நீட்டி
விரைந்திட்ட காட்சியினை விரும்பிக் கண்ட
கண்களையே மிகவருந்தி நீக்கிப் பக்கம்
காத்திருந்த நண்பனையே நோக்கிக் கிள்ளி,
மண்ணிலெனக் கமைந்திட்ட உண்மை நண்ப,
மறைத்திருக்கு முகத்திரைதான் இனியும் ஏனோ?
எண்ணமெலாம் இனிப்பூட்டி அந்தக் கள்ளி
ஏகிட்டாள்; யாரந்த எழிலி?' கேட்டான்.

59

‘இளவரசி எழிற்செல்வி தோழி யாக
 இரண்டாண்டாய் அரண்மனையில் இருக்கின் றாளாம்;
 இளவெயினி என்பதவட் பெயராம்; நல்ல
 இசைப்பயிற்சி மிக்கவளாம்; யாரும் ஏற்கும்
 உளமுடையள்; இளவரசிக் குயிராம்; இன்னும்
 உடையவளாம் போர்ப்பயிற்சி; புலமை யுண்டாம்;
 வளர்மதியம் போன்றவளாம்!’ என்ற நண்பன்
 வாய்மொழிக்கு மகிழ்வெய்தி மலர்ந்தான் கிள்ளி. 60

இயல். 6

‘முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னன் யானோ?
 மூத்தவனோ நான்குடிக்கு? நன்று, நன்று!
 கறைபட்ட தென்னாட்சி! கற்றோர் என்னைக்
 காவலனாய்க் கொள்வாரோ? கல்லும் முள்ளும்
 நிறையவிரு காடாக என்றன் நாடு
 நிலைமையினைப் பெறுமாயின் நானேன் இங்கு?
 மறைமுறையே இந்நாட்டைக் காத்து வந்தும்
 மக்களிடை விளைந்திருக்கு மாற்றம் என்னாம்? 61

எண்ணிடற்கு மின்னலினை ஈட்டு மிந்த
 இழிசெயல்கள் இனிமேலுந் தொடரு மானால்
 மண்ணிலெனக் கமைந்திட்ட மதிப்பு மாறி
 மக்களுடை மனத்துள்ள இடமு நீங்கும்.
 எண்ணியெழு நாட்கட்குள் ஏழு கொள்ளை!
 எச்சரிக்கை பல்லோர்க்கு! வெட்கம்; வெட்கம்!
 கண்ணிருந்துங் குருடரென இனியும் நாமே
 காத்திருந்தால் மக்கட்குக் காடே மேலாம். 62

படைமுதல்வர் இருங்கோவேள் என்றே தீயோர்
 பதுங்கியுறைந் தோய்ந்திருந்த பாங்கும் எங்கே?
 நடைதளரு நிலையடைந்தார் என்றோ அன்னார்
 நடுக்கத்தை விட்டொழித்துத் தெருவில் வந்தார்?
 விடையனைய தமிழ்க்கூத்தா!, வீங்கு தோளாய்!
 வீரமும்போய் ஒளிந்ததுவோ? மேலோர் போற்றத்
 தடைகளைந்து மக்களிடை அமைதி காத்த
 தமிழ்மறவர் வீரமுமின் றெங்கே? எங்கே? 63

தலைநகரில் அச்சமின்றிக் குடிகள் வாழத்
 தகுதியிலை என்றானால் சுற்றி யுள்ள
 மலைபடர்ந்த சிற்றூர்தம் நிலைமை? ஐயோ!
 மாற்றாரும் நகைப்பாரே அறிய நேர்ந்தால்!
 நிலைமையிதை உடனடியாய் நிறுத்தல் இல்லேல்,
 நீங்களில்லை காவலர்தாம்; மன்னன் நானும்
 சிலையறிக!' என்றுரைத்துச் சினந்த மன்னர்
 சீற்றத்தைத் தணித்தற்கங் கமைச்சர் சொல்வார்: 64

'அரசருரை அத்தனையுஞ் சரியே; ஆனால்,
 அமைச்சர்நான் உரைப்பதையும் ஆய்தல் வேண்டும்.
 அரசிலிரு படைத்தலைவர், மறவர், ஏனை
 அரண்காப்போர் செயலற்று நிற்பார் என்றால்,
 உரமொழிந்து போனதன்று; கொள்ளை கொள்வோர்
 ஒருங்கிணைந்த உளத்தனராய்த் திட்ட மிட்டுக்
 கருதுசெயல் முடித்தகல்வர் கணத்திற் குள்ளே;
 காவலர்தாம் என்செய்வர் தடயம் இன்றி? 65

கொள்ளைக்கிங் குள்ளானோர் யாவர் என்று
 கோவேந்தே நீயுணரின் கொதிப்புங் கொள்ளீர்.
 புள்ளொப்ப உடலுழைப்பர் போற்றிச் சேர்த்த
 பொருட்களைத்தம் வஞ்சகத்தால் கவர்ந்து கொண்ட
 கள்வர்தாம் எழுநாளில் கட்டிக் காத்த
 கைப்பொருளை இழந்திட்டார்; கொள்ளை கொண்டார்
 வள்ளற்போற் கொண்டவற்றை வாரி, இல்லார்
 வளம்பெற்றகே வழங்கிட்டார்! மகிழ்வார் மக்கள். 66

இறப்பினையே எதிர்பார்த்து நாளும் நாளை
 எண்ணியெண்ணி வாடுமுது குரவர் கூட
 துறப்பதற்குந் துணியார்தம் சொத்தை என்றால்
 துறப்பாரோ கள்வருமே கொண்ட ஒன்றை?
 சிறப்புறுவர் கவர்ந்தவற்றை வறியர்க் கீந்து;
 சிறுமதியர்க் குண்டாமோ இந்தச் சிந்தை?
 இறப்பதற்கும் அஞ்சாதார் என்றே தோன்றும்;
 இன்னவர்க்கு மக்களெலாம் உடந்தை போலும்! 67

மக்களிடம் அச்சமிலை; மாறாய் எங்கும்
 மலர்ந்திருப்ப துளநிறைவே! மகிழ்வே தங்கும்!
 மக்களுளும் இளைஞரிடம் எழுச்சி ஓங்கும்;
 மாற்றமிவண் விழைந்திடுவார்; மலைபோல் நிற்பார்!
 கொக்கெனவே கொழுத்திருந்த கொடியர் மட்டே
 குலைநடுங்கிச் செய்தவற்றால் குலைந்து சோர்வர்!
 இக்கணநாம் செய்தக்க எவையும் இல்லை;
 இழிசெயலை யார்தடுத்தால் என்ன? ஏற்பே! 68

அமைச்சருரை கேட்டதனால் அமைதி கொஞ்சம்
 அகத்திடத்துக் கொண்டவுயர் அரசர் மெல்ல,
 இமையலர்ந்து சிரித்தாலும் இதழ்கள் சீற
 எழுந்தவையை எதிர்நோக்கி, 'ஏத மில்லா
 அமைச்சருடை பேச்சினையான் ஏற்பேன் இல்லை;
 அறங்காக்க வேண்டியவன் அரசன் மட்டே!
 எமைத்தவிர நீதியினைக் கட்டிக் காக்க
 எவர்க்குமிவண் உரிமையிலை; இவர்தாம் யாரே? 69

தவறிழைப்பார் யாரென்று தெளிந்து தேர்ந்து
 தண்டிக்கச் சட்டமுண்டு தயக்கம் இன்றி.
 அவரவரிங் கறநெறியை அவர்க்குள் எண்ணி
 அறிந்தபடி நடப்பதெனில் ஆட்சி ஏனோ?
 எவரெனினுங் கவலையிலை; இந்தக் கொள்ளை
 இயற்றியவர் தமரோடும் விரைவில் நான்கு
 சுவரிடையே இருந்திடுதல் வேண்டும்; வேறு
 சொல்லேது நான்வேண்டேன்; செய்வீர்!' என்றான். 70

இயல். 7

கண்ணைத்தன் இனமென்று கண்டு வண்டு
 களிப்புற்றுத் தொடர்ந்திடவுங் கலங்கிச் செங்கை
 கொண்டோட்டி அடிபெயர்த்துக் குவளை பூத்த
 குளக்கரையின் பூம்பொழிலைக் கூட ஆங்கே
 மண்மீது விண்ணிருந்து வந்தான் என்ன
 மகிழ்வோடு நெருங்கிட்ட கிள்ளி தன்னைக்
 கண்டிட்ட இளவெயினி காணாள் அச்சம்;
 காத்திருந்தாள் உள்ளமெலாங் களிப்புத் துள்ள. 71

'மென்மையினைத் தளிரென்பேன்; மின்னாம் பல்லின்
 வெண்மையினை முத்தென்பேன்; மிரளுங் கண்ணின்
 தன்மையினை மானென்பேன்; தன்னேர் இல்லாத்
 தாளிரண்டை மலரென்பேன்; தங்கம் ஒப்ப
 முன்னமைந்த மார்பகத்தை முகடாம் என்பேன்;
 மூங்கிலிங்குத் தோளென்பேன்; முடிவாய் ஒன்றாய்
 உன்னுருவில் எழுந்திட்ட உடலுக் கெங்கே
 உவமையினை நான்தேடி உரைக்கக் கூடும்! 72

தண்ணிலவு பகல்வந்த தென்னை என்று
 தவித்திட்டேன் கண்ணேயன் றுன்னைக் கண்டு!
 விண்ணுலவு மீன்களெனக் கண்கள் மின்ன
 வெகுண்டலையுங் காரெனவே கூந்தல் சூழ
 எண்ணரிய மின்னலென இடையுந் தோன்ற
 எழுந்திட்ட ஒளிமுகத்தைக் கண்ட ஞானே
 மண்ணிலொரு பெண்ணிலவும் உள்ள உண்மை
 மங்கையுனால் அறிந்திட்டேன்; மயக்கந் தீர்ந்தேன். 73

உழைப்பவர்தம் பொருளனைத்தும் ஒருவன் வெளவும்
 உயர்வற்ற செயலொப்ப துன்றன் தோற்றம்!
 பிழைத்தனவோ காட்டிலுறை பிடியும் வண்டும்?
 பின்னெதற்குக் கவர்ந்தனைநீ நடையும் பண்ணும்?
 இழைத்தனையே கூங்குயிற்கும் இங்குத் துன்பம்;
 இல்லையெனில் பூங்குயிலேன் இசையை நீங்கும்?
 குழைந்தறியா நானுமிவண் குழலி உன்னைக்
 கொஞ்சிட்டும் அணைத்தலின்றிக் கொடுமை செய்வாய்.74

அடிபெருத்தும் மிகவுயர்ந்தும் அகண்டும் ஊடே
 அணியாரம் நுழைதற்கும் இடமும் இன்றி
 இடமுமுதும் நிறைத்திட்ட எழிலார் மார்பம்
 ஈழத்துத் தெங்கெனவே எடுப்பாய் நிற்ப.
 கொடியனைய எழிலுருவாய், கொங்கைப் பாரம்
 கொண்டிடுமோ மெல்லிடையும்? அதனால் என்றன்
 நெடுவுடலில் அச்சமையை ஏற்றிச் சோலை
 நீழலிடை எனைச்சேர்வாய்; இன்பங் கொள்வாய். 75

பற்றுத்த முனிவரையும் பற்றுக் கொள்ளப்
 பளிங்கினிலே செய்தவெனப் பலரும் விள்ளப்
 பெற்றிருக்கும் பெருமுலைகள் மேலுங் கீழும்
 பிழையின்றி மூச்சிழுக்கப் பிறழ்வ தாலே
 இற்றிடுவேன் நானென்றே இங்கு மங்கும்
 இன்னலுற்று மெலிந்தசையும் இடையால் நெஞ்சைப்
 பற்றிடுந்தீ அச்சமுமே; அதனால் நானே
 பற்றிடுவேன் இன்னிடையை! படர்வாய் தேனே? 76

நெடுங்கிள்ளி மெல்லிடையைக் கையால் பற்றி
 நெஞ்சிழந்து தழுவிடவும் நாணம் உற்றுத்
 தடுத்திட்டாள் இளவெயினி சொல்லால்; நெஞ்சம்
 தடுக்காதே, தடுக்காதே என்று சொல்ல!
 ‘அடுக்காதிஃ திளவரசே, யானோ தோழி;
 அடிமையிலுங் கீழடிமை! அதனால் என்னை
 விடுத்தேகி இளவரசர் மேன்மைக் கேற்ப
 வேந்தர்தம் மகளிரைநீர் விழைவீர்.’ என்றாள். 77

‘என்னுயிரே, இளவெயினி, என்றன் வாழ்வே,
என்னிலைமை உணராத தேனோ நீயும்?
கன்னலினும் நின்னிதழ்கள் கள்ளாம்; எண்ணிக்
காற்றினிலும் விரைவாகக் கடுகிச் சேர்ந்தேன்!
என்னவளே, இஃதென்ன பேச்சு? நானும்
என்னபிழை செய்திட்டேன்? என்றும் தேர்ந்த
அன்பினளே, அடிமைக்கும் அடிமை யாக
அடியனெனை ஏற்றிடுக; அல்லல் தீர்க்க.

78

உனையன்று கண்டமுதல் உள்ளங் கெட்டே
உலவிட்டேன் நடைப்பிணமாய் உற்றோர் தூற்ற.
நினைத்தேனில் பிறபெண்ணை இதற்கு முன்பு;
நீயறியாய் எனக்கெனநீ பிறந்தாய் என்று!
சுனையொத்த உனைச்சேரல் கிட்டா தாயின்
சொத்தெதற்கு? சுவையெதற்கு? வேண்டா ஆட்சி!
என்ச்சேர ஒப்பாய்நீ என்றால் உன்றன்
எதிரிங்குச் செத்திடுவேன்; காண்பாய்.’ என்றான்.

79

செத்திடுவேன் என்றுரைத்த செல்வன் மார்பில்
சேலனையாள் கூர்முலைகள் சேர்ந்து மோத,
‘இத்தனைநாள் பழியின்றி இருந்து விட்டேன்;
இனியெதற்கிங் குமைக்கொன்ற பழியும்? என்றன்
முத்தமவை முன்பெறுவீர்!’ என்றே சொல்லி,
மூட்டிட்டாள் உணர்வுதனை; மூண்ட தாலே
பித்தனென நெடுங்கிள்ளி பெண்ணின் இன்பப்
பெட்டகத்தின் உள்ளகத்தில் மூழ்கிப் போனான்.

80

உடுத்திருந்த ஆடையணி ஒன்றாய் யாவும்
ஒண்டொடியின் உடலினின்று நீங்கி ஆங்கே
அடுத்திருந்த புதரினையும் அடைந்த தாலே
அடைந்திட்டாள் நாணமிக; அதனால் ஊடி,
உடுக்கையெனக் கொண்டிட்டாள் கிள்ளி தன்னை;
உவந்தவனும் இணைந்துடலில் ஒன்றிப் போனான்.
படுக்கையெனப் படர்ந்திருந்த மலர்கள் யாவும்
பாவைக்குத் துணைபுரிய பகிர்ந்தாள் இன்பம்!

81

விண்ணோக்கிச் சீறிட்ட முலைகள் தம்மை
விரும்பியவன் முயங்கிடவும் வெட்கம் உற்று
மண்ணோக்க வழியற்று மாரன் மார்பில்
மாற்றமிலாக் காதலினால் ஆசை ஊறும்
கண்ணோட்டி இடையசைத்தே இன்பம் எண்ணிக்
கலந்திட்ட இன்னுறவால் களிப்புப் பொங்கப்
பெண்மைக்கே இயல்பான நான்கும் நீங்கிப்
பெருகுணர்வால் இமைமூடி, அரசே என்றாள்.

82

‘அரசனிலை நானுனக்கும்; பேதை யுன்றன்
ஆணைக்குத் தாட்படியும் அடிமை என்பேன்.
இரவிற்கே உரித்தென்பர் கொண்ட இன்பம்;
இனிக்குதடி நெஞ்சமெலாம் எங்குந் தங்கி.
அருளுதவி எனையேற்ற இனிய ஊற்றே,
ஆயுட்கும் துணையெனவே ஆனாய் சொந்தம்!
பொருகளிற்றைப் பன்முறையும் வென்ற என்னைப்
புறமுதுகு வான்காட்டப் பொருதிட் டாயே.

83

கண்காது நாமுக்கு மெய்யும் இன்று
கண்டுங்கேட் டுண்டுகிர்த்துற் றொருங்கே பெற்ற
விண்டோதல் இயலாநல் விருந்தைக் கூடி
விழைந்தளித்தாய்; என்னென்பேன் பெண்மைத் தன்மை!
செண்டொத்த மார்பினளே, செங்கண் மானே,
சேர்ந்தொன்றி நாமிங்குச் சிறிது முன்னர்க்
கொண்டிட்ட உறவினையே மீண்டுங் கொள்ளக்
குறித்திடுமே உடலெழுச்சி! கொள்வாய் பெண்ணே. 84

இயல். 8

தனித்தமர்ந்து காத்திருந்த தளிரைக் கண்டு
தமிழ்க்கூத்தன் பணிவோடு தலையைத் தாழ்த்தி,
‘இனித்திடுநற் சொல்லுடையீர், இங்கு நானும்
இருந்திட்டேன் வருதற்கே; ஏவ லாளர்
எனையுடனே இளவரசி அழைப்ப தாக
இயம்பிட்டார்; இங்குற்றேன்! இன்று நாட்டில்
நின்த்திடற்கும் வியப்புதரும் நிலைமை எங்கும்
நிலவியிரும் கரணியத்தை சொல்வேன் நேரே.

85

இளவரசி எண்ணியவை யாவும் உண்மை.
எனக்கெதுவும் விளங்கவில்லை; உங்கள் அத்தான்
இளமணிவேள் நெடுங்கிள்ளி கூட்டே ஆவார்!
இதுபொழுதும் அவர்காட்டில் இருப்ப தாக
உளவறிவோர் செய்தியினை உரைத்துச் சென்றார்;
உணராரிங் கவருறவை வேறு யாரும்.
இளவரசி நினைத்ததொப்ப முகத்தை மூடி
இருட்காட்டில் காத்தவரும் வேளே ஆவார்.

86

நடந்திட்ட செயல்கட்கு நாட்டில் இங்கு
 நம்மணிவேள் கரணியமாம்; ஒற்றர் சொல்வார்.
 நெடுங்கிள்ளி இளமணிவேள் சொல்லைக் கேட்டு
 நிகழ்த்தியதிக் கொள்ளைகளாம்; ஆனால், நம்மை
 மடுத்திங்குக் கரிகூற மறுப்பர் சொல்வோர்;
 மன்னரிடம் யாருரைப்பர் உண்மை தம்மை?
 அடுக்காத செய்கின்றார் உங்கள் அத்தான்;
 அடுத்தென்ன நான்செய்தல் வேண்டும் அம்மா? 87

எதுவொன்றும் முன்னறியா எளிய மக்கள்
 எழுப்பிடுவார் தம்குரலை மீட்சி என்று!
 பொதுவென்பார் செல்வரிடை சேர்ந்த சொத்தை;
 பொங்கியெழும் அவரிடத்து நம்சொல் சொத்தை!
 மதுவாழ்ந்து சிலர்மட்டும் உழைத்தல் அற்று
 மங்கையரோ டணைவதுவோ மாண்பாம்? என்றே
 புதிராகக் கேட்கின்றார் புரிந்து கொண்டு;
 புரட்சிக்கு நம்மணிவேள் பொறுப்பாம்; காண்க. 88

வியர்வையினை ஆறாக விட்டு நாங்கள்
 விளைவித்த செல்வத்தைக் கொள்ளை கொண்டிங்
 குயர்ந்திட்டோர் சிலராவர்; உணர்ந்தும் இன்னும்
 உணர்வற்றோ காத்திருப்போம்? மாட்டோம்; மக்கள்
 துயரகல யாமுழைப்போம் தொல்லை கொண்டும்;
 சுரண்டிட்டால் தொலைத்திடுவோம், நேரில் காண்பீர்;
 பயனளிப்போம் எம்மவர்க்கு; பாரில் இன்று
 படைத்திடுவோம் தனியாட்சி; என்பார், என்னை! 89

கிளர்ந்தெழுந்த அம்மக்கள் கிள்ளி சொல்லைக்
 கிளியொப்ப மொழிந்திடுவர்; கிள்ளி, மக்கள்
 உளங்கவர்ந்த தலைவரென உலவி எங்கும்
 உமதத்தான் கருத்தினையே விதைத்துச் செல்வார்.
 களக்களிறு நெடுங்கிள்ளி அரசைக் கொள்ளக்
 கண்டிட்ட வழிபோலும் இந்தச் செய்கை!
 தெளிந்தறிந்த உரைத்திட்டேன்; செய்வ தென்ன?
 தெரிவித்தால் உடன்முடிப்பேன்; உரைப்பீர்!' என்றான்.90

‘தமிழ்க்கூத்த, மிகமகிழ்ச்சி; தலைமைக் கேற்ற
 தனியொருவன் நீயாவாய்; தரத்தில் என்றும்
 எமக்கொத்த படைத்தலைவ, ஏகி. நான்முன்
 இட்டிட்ட பணிதமையே தொடர்ந்து செய்க.
 எமக்குற்ற அத்தானை இன்று மாலை
 எழிற்காட்டில் எதிர்கொண்டு விளக்கங் கேட்பேன்.’
 கமழ்கூந்தல் எழிற்செல்வி ஆணை தன்னைக்
 கருத்தேந்தி நிறைவேற்ற விரைந்தான் கூத்தன். 91

இயல். 9

குறையற்று வானிலவுஞ் நிறைந்து தோன்றிக்
 குளிரொளியைக் காவெங்குங் கூட்டக் கண்டு
 நிறைவுற்ற நெஞ்சினனாய்ப் புரவி மீது
 நிமிர்ந்தமர்ந்து மெலவந்த மணிவேள் தன்னைச்
 சிறைசெய்ய வந்தவர்போல் இடையே நின்ற
 திறல்மறவர் தெரிவித்த செய்தி கேட்டுப்
 பிறையொத்த நறுநுதலாள் செல்வி நின்ற
 பெருஞ்சோலை நிழலடைந்து பெண்ணைக் கண்டான். 92

புன்னையது பக்கத்தில் பொன்னே என்னப்
 புயற்சுமந்து நின்றிருந்த பொழிலை யுற்றுப்
 ‘பொன்னனையீர், இளவரசி, பொல்லான் என்னைப்
 புவியாளப் பிறந்திட்ட புகழார் காணல்
 என்னவிது? நானறியேன்; இன்று உங்கள்
 எதிர்நிற்கச் செய்தவமும் முன்னாள் யாதோ?
 மன்னுபுகழ் மாவளவர் பெற்ற முத்து,
 மதித்தென்னைக் கண்டதற்கு மகிழ்ச்சி!’ என்றான். 93

சித்தத்தில் சொல்லரிய துயருஞ் சேரச்
 செவ்விதழ்கள் மென்னகையைச் சீறித் தேறி,
 ‘அத்தானாம் நீரெனக்கும்; அறிவீர் அன்றோ?
 அயலார்போற் பேசுவதும் அழகோ?’ என்றாள்.
 முத்தார மார்பினளின் மொழியைக் கேட்டு,
 முன்பிறவி செயலுணர்ந்த தொப்பத் துள்ளி,
 ‘அத்தானா? நானுக்கா? அடடே! நம்முள்
 அப்படியும் ஒருறவா?’ என்றான் எள்ளி. 94

அழகுமலர்க் கண்களிலே அரும்ப நீரும்
 அசையாமல் அங்கிருந்த அமைவு கண்டு
 கொழுகொடியை மெய்தொட்டுக் கொங்கை வாடக்
 கொண்டிட்டான் தன்னெஞ்சில்; கொண்ட தாலே,
 எழுதுயரை உடன்போக்கி இனியன் வேளின்
 இருமார்பில் முகஞ்சேர்த்தாள்; இன்பங் கொண்டாள்.
 பழுதறியா எழிற்செல்வி அப்போ தங்கே
 பலவாண்டாய்ப் புதைந்திருந்த பற்றைக் கண்டாள்! 95

‘எனதுயிரே, எழிற்செல்வி, என்றன் வாழ்வே,
எனதுபிழை பொறுத்தருள்க; ஏற்க என்னை.
உனதுமனம் மிகவாட நடந்த துண்மை;
ஒருமுறையில் குற்றமெலாம் உனதே ஆகும்!
கனவெனவே ஆசைகளைக் கருத வைத்தாய்;
களித்திடுவேன் சுவைத்தினிதே கனியே உன்னை!
உனக்கெனநான் பிறந்திருந்தும் உன்றன் எண்ணம்,
உலகமெலாம் அலைந்ததுமேன்? உயிரே, சொல்வாய்.’ 96

‘என்னுள்ளம் இன்றறிந்தீர்; ஆனால் நானோ,
என்றைக்கோ அறிந்திட்டேன் உங்கள் எண்ணம்.
அன்பென்மேல் அணுவளவும் உங்கட் கில்லை;
அத்தனையு நடிப்பென்பேன்; அணைத்துக் கொஞ்சிப்
பொன்னென்றுங் கண்ணென்றும் போற்றும் போதும்
புவிமீதே எண்ணங்கள் பொருந்தி நிற்கும்.
என்னெண்ணம் துன்புறுமே இனியர் உம்மால்;
எனக்கமைந்த வாழ்வீதோ? என்னே துன்பம்!’ 97

கிஞ்சித்தும் உமதுள்ளம் உணர்ந்தேன் இல்லை;
கிளர்ந்திட்ட வெறுப்பாலே மாறி நின்றேன்.
பிஞ்சொத்த உடலணைப்பில் ஆழ்ந்த போதே
பிழையின்றி உண்ணெஞ்சை உணர்ந்தேன்; இன்று,
கொஞ்சமொழி பேசியுடன் கூட எண்ணும்;
கொடியரடி உன்னத்தான் வேண்டா வென்று
கெஞ்சிமனம் இடைநிற்கும்; அன்பே, அத்தான்,
கேடுடைய இந்நாடோ உமக்குத் தேவை? 98

அன்புடையர் நீங்களிலை; உங்கள் ஆசை
ஆட்சியிடம்; ஐயமிலை! அறிவேன் நானே.
அன்புடையர் ஆமாகில் என்னை நீங்கி
அலைவீரோ மூவாண்டாய்? அதுதான் போக,
என்றுவந்தீர் மீண்டிங்கு? நாட்கள் ஈரெட்
டின்றோடு முடிந்திட்டும் என்னைப் பார்க்க
என்முனைந்தீர்? ஏதுமில்லை! இன்றும் யானே
எதிர்வந்து குறுக்கிட்டேன்; அறிவீர் அன்றோ?’ 99

குளிர்முகத்தின் ஒளிர்விழிகள் குற்றஞ் சாட்டக்
கொவ்வையிதழ் துடித்தெழிலை மேலுங் கூட்ட,
இளமணியேள் நெஞ்சிழந்த நிலையன் ஆகி,
இதழ்களிலே இதழ்சேர்த்துச் சுவைத்தான் ஆக,
‘இளங்கலையே, உனைப்பார்க்கா திருந்தேன் என்றால்
எனைமணக்க நீவெறுத்த இயல்பே ஆகும்.
உளங்கவர்ந்த உன்றன்சீர் உறவை அன்றி
ஒருபோதும் வேறெதையும் விழையேன்.’ என்றான். 100

பருகிடுவீர் அமுதமெனப் பகர்வ தொப்பப்
 பளபளத்த இதழிரண்டைப் பிரித்து மேலும்
 நெருங்கிடவும் இளமணியேள் நிலையில் தாழ்ந்து
 நேரிழையாள் முலைமுகங்கள் சிவக்கப் பற்றி
 உருக்கெடவே ஒழுகிட்ட செயலால் செல்வி,
 உளமயங்க, உடல்நடுங்க அவனின் தோளை
 விருப்பிருந்தும் பிரிந்தகன்று வெட்கி நின்றாள்;
 வியந்தவனுஞ் செயலுணர்ந்து மகிழ்ந்து நின்றான்! 101

‘யாரறிவார் உங்களுண்ணம்? என்னைச் சேர்ந்தால்
 எய்திடலாம் நாடென்றே எண்ணி வாழ்ந்தீர்;
 சேரவிங்கு நானும்மை மறுத்த போதோ,
 சேர்ந்திணைந்தீர் கிள்ளியினைச் சேர்ந்தே ஒன்னார்
 வீரருடன் வஞ்சகமாய் இந்த நாட்டை
 வென்றிடவே கருதிட்டீர்; விளைவே நாட்டில்
 ஊருடைமை கொள்ளைபோம் உண்மை ஆகும்!
 உங்களுள்ளம் நானறிவேன்; மறுக்க வேண்டா. 102

காட்டகத்தே அன்றொருநாள் முகத்தே மூடிக்
 காத்திட்டீர் எம்மையுநீர் வேற்றாள் போல.
 ஏட்டெழுதி வைத்ததுபோல் என்றன் நெஞ்சில்
 இருந்திடுமும் முகத்தினையே உடையால் மூடிக்
 காட்டிடவும் இவள்காணாள் என்றே நீருங்
 கருதிட்டீர்; இருந்துமென்ன? கண்டேன் அன்றே!
 நாட்டினைநீர் வஞ்சகமாய்க் கவர்ந்த பின்னர்
 நல்லவரைக் கிள்ளியினை என்ன செய்வீர்?’ 103

நறுங்குமுலாள் எழிற்செல்வி நவின்ற கேட்டு
 நகைத்திட்டான் இளமணியேள்; பின்னர்ச் சொல்வான்:
 ‘ அறிந்தவள்போல் பேசிடுவாய்; ஆனால் நீயோ,
 அறிந்தாயில் உன்னையே! அதுதான் உண்மை.
 குறியெனக்கு நாட்டின்மேற் சிறிதும் இல்லை;
 கொள்கைக்காய் அலைந்திடுவேன்; பிறிதும் இல்லை.
 வெறியென நெடுங்கிள்ளி மீட்க நாட்டை
 விழைந்திடுவான்; உடந்தையென உள்ளோம்; அவ்வே. 104

முறைப்படியிந் நெடுநாடு கிள்ளி சொத்து!
 மொய்மலரே, உலகறியு முறைமை தன்னை.
 குறைகடந்து மாவளவர் ஆள்வ தாலே
 கொள்ளானல் நெடுங்கிள்ளி போரை; வேறு
 துறைநயந்து காத்திருப்பான் ஆட்சி மீட்க;
 தொடர்பாக என்சொல்லை நடத்தி வைப்பான்!
 கறைபடிந்த வாழ்வினராம் கொடிய நெஞ்சக்
 கள்வருடை சொத்தினையாம் கவர்ந்தோம்; காண்பாய். 105

சொத்திழந்து சிலகயவர் இதற்கு முன்னர்த்
 துயரடைந்த நிலைமைக்கு மூலம் யானே.
 இத்திறத்த செயல்களினி ஏழு நாட்கள்
 இங்கேது நடக்காது; காண்பாய். ஆனால்
 செத்திடுவர் தீத்திறத்தார் தெருவில் தூக்கில்,
 திருந்தாமல் தொடர்வாரேல் தீயர் ஆக.
 அத்திறத்தார்க் கெச்சரிக்கை அனுப்பி யுள்ளோம்;
 அவர்வாழ்வின் எதிர்காலம் அவர்க்கே சொந்தம்!

106

நம்பிடுவாய் நீயென்று சொன்னேன் இல்லை;
 நடப்பதையிங் குணர்கவென உரைத்தேன், காண்க.
 கொம்பனைய எழிற்செல்வி, கொஞ்சம் யாழே,
 கூறிடுக இளவெயினி கொழுந்தைப் பற்றி.
 செம்பவள இதழாளே, உன்றன் தோழி
 திருநாட்டான் செங்கோடன் ஒற்றாள் போலும்;
 எம்மனத்தின் ஐயமதைப் போக்க உன்னால்
 இயலாதா? அதனாலென்? இன்னுஞ் சொல்வேன். 107

நெடுங்கிள்ளி இளவெயினி ஓலை ஏந்தி
 நெஞ்சயர்த்தித் தனியனெனத் திருநாட் டிற்குக்
 கடிதேகிச் சென்றுள்ளான்; கலக்கம் நெஞ்சைக்
 காலைமுதல் அலைக்கழிக்கும்; கல்லை ஒத்த
 நெடுங்கிள்ளி இந்நாட்டை மீட்க எண்ணி
 நேரற்ற வழியினையோ நாடக் கூடும்?
 விடுப்பார்யார் எனதையம்? வியப்பே பற்றும்;
 வெளியெவர்க்கும் சொலல்வேண்டா; மனத்தில் கொள்வாய்.

இருக்கட்டும் எனதையம் இங்கோர் பக்கம்;
 இஃதென்ன எனைவிலகி இருப்பாய் அக்கம்?
 விருப்புக்குத் தடைவிதித்தால் வேட்கை நீளும்;
 வியக்காதோ தென்றலுநாம் விலகி நின்றால்?
 குருக்கத்தி மலரனையாய், கொண்டல் உன்றன்
 குழலுக்கோ இணையாகும்? கொங்கை தம்மால்
 இரக்கத்தை யார்மாட்டுந் தோற்று விக்கும்
 இடைக்கிணையோ மின்னலுமே? என்றும் இல்லை.' 109

இயல். 1

இருமருங்கும் எழிலிடையர் எனின வண்ணம்
 இயைந்திட்ட வீச்சதனால் காற்றைக் கூட்ட,
 வெருவரிய எரிவிழியன், விழுப்புண் மார்பன்,
 மின்னுகழல் ஒலிகாலன், வீரர் ஏற்றும்
 அருளுடையன் செங்கோடன் அமைச்சர் ஆன்றோர்
 அருகிருக்க நாட்டுநலன் ஆய்ந்தா னாக
 இருந்தபெருங் கோயிலிலே ஏவ லாளன்
 எதிர்வந்து தலைதாழ்த்தி வணங்கிச் சொல்வான்: 110

‘தமிழ்புரக்கும் எம்தலைவ, தன்னேர் இல்லாத்
 தமிழ்க்குலத்தின் ஒளிவிளக்கே, தாள்கள் வாழ்க.
 அமுதுபொழி மொழியுடையார், அன்பர் உங்கள்
 அறிவொத்த உடன்பிறவாத் தங்கை வல்லி
 எமதரசர்க் கனுப்பிட்ட ஓலை ஏந்தி
 இங்கொருவர் எழுந்துள்ளார்; இமயம் அன்னார்!
 அமர்விரும்பும் படையரசே, ஆணை இட்டால்
 அழைத்திங்கு நிறுத்திடுவேன்; அருள்வீர் ஐயா.’ 111

அருட்பெற்ற ஏவலனைத் தொடர்ந்து கோயில்
 அடைந்திட்ட நெடுங்கிள்ளி நிமிர்ந்து நின்ற
 வெருவற்ற நிலையினையே கண்டு நெஞ்சில்
 வெகுண்டார்த்து வாட்கொண்ட வீரர் தம்மைக்
 கருத்தாழம் மிக்குடையோன் கனிந்து நோக்கக்
 கருத்தறிந்து மனந்தெளிந்து கடந்தார் கோபம்.
 ‘அருட்பெற்றேன் நெடுங்கிள்ளி வரவால் நானே;
 அருகமர்க!’ என்றிடவும் வியப்புக் கொண்டான். 112

‘வியந்திடவிங் கேதுமுண்டு? வீரர் உம்மை
 வெற்றிதரு நடையொன்றே விளக்கும்; காட்டும்.
 புயமிரண்டைத் துணைகொண்டு பொல்லா வேங்கைப்
 புலியொன்றைப் புவிதுறக்கப் பொருத செய்கை
 வியப்பினைமுன் விளைத்ததெனில், அந்த வீரர்
 விருப்போடு பெண்ணொருத்தி ஓலை ஏந்தி
 வியப்பளிப்பார் இன்றிங்கு! விந்தை அன்றோ?
 விடுத்திடுக உம்செயலின் மேன்மை தன்னை.’ 113

‘வெண்புறவிற் கின்னுடலை வெட்டி ஈந்த
 வெண்மனத்தன் புகழ்சோழன் மரபில் வந்தோன்
 கண்ணனையாள், உயிர்த்துணையாள், காணுங் காட்சிக்
 கண்ணெல்லாந் தோன்றியென்றன் கருத்தைக் கொண்ட
 பெண்மயிலாள் இளவெயினி, பேசுங் கிள்ளை
 பெருமகிழ்வு கொண்டிடவே வேட்கும் யாவும்
 விண்ணலைந்தும் நான்சேர்ப்பேன் விரைந்தும் என்றால்,
 வியப்பதுண்டோ இச்செயலை?’ கிள்ளி கேட்டான். 114

கூறிட்ட பொருண்ணிலையைக் கோடன் ஆய்ந்து
 கொண்டிட்டான் சிந்தனையைக் குறித்து மீண்டும்.
 தேறிட்ட நெஞ்சினனாய்ச் சிரித்துப் பின்னர்த்
 தேனிதழாள் ஓலையினைப் பெற்றுப் பார்த்தான்.
 ஏறிட்டு நோக்கிட்ட கிள்ளி நோக்கி,
 ‘எழில்முதல்வள் இளவெயினி இதயம் தங்கும்
 பேறுற்றீர்; வாழ்த்துகின்றேன்; வாழ்க என்றும்!
 பெடையனையார் மனம்போல நடக்கும் யாவும். 115

நடக்குமென்ற சொல்போதும், ஓலை வேண்டா;
 நல்லதொரு துணையானீர் அவட்கு நீரே.
 திடமிகுந்த வில்வீர, இங்கு நீங்கள்
 சிலநாட்கள் தங்கியெனைச் சிறப்புச் செய்க.
 உடனிருப்பின் உவந்திடுவேன்; நீங்கள் இப்போ
 தோய்வுறுக!’ எனமொழிய உற்ற வீரர்
 கடமையெனக் கிள்ளிக்குக் கருத்தோ டங்குக்
 காட்டிட்டார் உயர்மாடம் கனிவு கொண்டு. 116

குறுகுறுத்த விழிகொண்டு கூடி நின்ற
 குறைகடியு நல்லமைச்சர், மறையோர் நோக்கி,
 நறுநுதலாள் நெடுமாற வல்லி, என்றன்
 நல்லறிவு நிறைதங்கை நெடியோன் நாட்டில்
 உறைந்திடுவார் இளவெயினி தோழி யாக;
 உண்மையிலே நீரறிவீர் அவரின் நெஞ்சை.
 சிறகிழந்த பறவையது துயரின் மிக்குச்
 சிக்கிட்டாள் காதலிலே தெளிவு மற்று. 117

நெடுநாட்டின் இளவரசி அன்பை என்றன்
 நீப்பணைத்தோள் சேர்த்திடவே நினைத்துச் சென்ற
 வடுக்கண்ணாள் இழந்திட்டாள் கிள்ளி மாட்டு;
 வாடிடுவாள் நாட்டோறு முள்ளங் கெட்டு!
 நெடுநாட்டிற் குரியவனாங் கிள்ளி நாட்டம்
 நிறைவேற நானனைத்தும் நிகழ்த்தல் நன்றாம்;
 நெடுநாட்டார் என்னுறவை வெறுக்க, அந்த
 நேரிழையர் ஒப்புவராம் துணையே யாக! 118

ஒப்பிட்ட எழிற்செல்வி நமது நாட்டின்
 உயர்விற்கோர் அரசியென உறவை இன்னே
 ஒப்பிட்டால் திருமணமாம்; இல்லை என்றால்,
 உடனெழுமாம் போரென்ற ஓலை யொன்றைத்
 தப்பின்றி மாவளர்க்குச் செலுத்தி வைத்துத்
 தலைவர்நீர் படைகளையே வகுத்து வைப்பீர்.
 எப்போர்க்கும் பின்வாங்கா என்றன் வீரர்
 ஏக்கத்தின் விடிவெள்ளி போரே!' என்றான்.

119

இயல். 11

'திருநாட்டார் ஓலைக்கு நாமோ இன்றும்
 தெரிவித்தோம் இலைமாற்றம்; ஓலை ஏந்திப்
 பொருந்திட்டார் காத்திருப்பார் பொறுமை இன்றி.
 போற்றுவரோ நம்செயலை? அதனால் உங்கள்
 கருத்தினைநீர் தெரிவித்தால் கலந்து பேசிக்
 கண்டிடலாம் நன்முடிவை; மாமா, உங்கள்
 கருத்தறைக!' என்றிட்ட அரசைப் பார்த்துக்
 கல்லுடலார் இருங்கோவேள் கனைத்துச் சொல்வார்: 120

'எனக்கெதுவும் இவ்வேளை புரிய வில்லை.
 எழிற்செல்வி தனைமணக்க நெடுநாள் தொட்டே
 தனக்கிருக்கும் ஆசையினை முடிவாய் இந்நாள்
 தப்பின்றி உரைத்துள்ளார் கோடர் என்றால்,
 தனக்கவரை மணக்கவுளம் உண்டாம் என்றே
 தயக்கமிலா திளவரசி உரைத்தார் முன்னாள்.
 எனக்கிருக்குங் கவலையெல்லாம் இந்த நாட்டின்
 எதிர்காலம் பற்றியதே; மேலுஞ் சொல்வேன். 121

நெடுங்கிள்ளி செங்கோடர் இடையே முன்னர்
 நிகழ்ந்திட்ட உறவினது நெருக்கந் தன்னை
 எடுத்தோதுந் திறன்சிறிதும் ஒற்றர்க் கில்லை.
 ஏதேனும் சூதுண்டோ இவரின் கூட்டில்?
 நெடுநாட்டு மக்களிடை குழப்பம் இன்று
 நிலவவழி நிகழ்த்திட்ட கிள்ளி மேலும்
 அடுக்காத மடுப்பானோ? அறியேன் நானும்;
 அச்சத்தை ஊக்குவிக்கும் அவனின் செய்கை! 122

பெண்கொடுக்க மறுப்பமெனில் பேணார் ஏவும்
 பெரும்படையோ டொருபக்க மோத வேண்டும்;
 மண்பிடிக்கக் குழப்பத்தை மக்கள் ஊடே
 வளர்த்துவருங் கிள்ளியுடன் மற்றோர் பக்கம்
 அண்டிடுமுண் ணாட்டுப்போர்; ஆய்ந்து தேரின்,
 அடைவார்யார் வெற்றியுமே இரண்டு போரில்?
 பெண்கொடுக்க ஒப்பிடினும் பின்னர்க் கோடர்
 பிறிதென்ன செய்வாரோ கிள்ளி யோடு? 123

இருக்கின்ற சூழ்நிலையை எண்ணிப் பார்ப்பின்
 எழுந்திடப்போம் உண்ணாட்டுப் போரை நம்மால்
 ஒருக்காலுந் தடுத்திடுதல் ஒவ்வா தென்றே
 ஒப்பிடுவீர்; உண்மையினை உற்றுக் காணின்,
 தெருக்கூட்டில் ஒருசிலரைத் தூக்கில் போக்கத்
 திரளாக மக்களெலாம் சேர்ந்து நிற்பார்!
 இருப்பார்நம் வீரரெலாம் எதிர்க்க ஆங்கே;
 என்னாமோ? யானறியேன்; காலங் காட்டும்.' 124

எடுத்தரைத்த இருங்கோவேள் கருத்தை முன்பே
 இதயத்தில் சீர்தூக்கி ஆய்ந்தும் ஏதும்
 முடிப்பறியா முதலமைச்சர் அரசை நோக்கி,
 'முடிமன்னா, இந்நிலைக்கு முடிபாய்த் தக்க
 எடுப்பதற்கும் உரியரெனின் நம்மின் தக்கார்
 இளவரசி எழிற்செல்வி ஒருவர் மட்டே!
 விடுத்திடுவோம் ஓராளை; செல்வி சேரின்
 விளங்கிடும்பின் அனைத்து'மென வீரன் சென்றான். 125

இயல். 12

வெருக்கொண்டு மண்ணகத்தை வீழ்த்த எண்ணி,
 வெகுண்டார்த்துப் புறப்பட்ட வேலை ஒப்பத்
 திரண்டெங்கும் புறப்பட்ட மக்கள் வெள்ளம்
 தெருவடைத்துச் சேர்ந்ததனால் திசைகள் எல்லாம்
 இருட்சேர, விண்ணடக்க எழுந்த மஞ்சம்
 இடமறந்து மண்மீது சேர்ந்த தென்ன
 உருக்கொண்ட தெருக்கோலம் நேரில் கண்டார்
 உரைத்தற்கும் வல்லவரோ? இல்லை, இல்லை. 126

நோக்குமிரு விழிசிறிதும் இமைத்தல் அற்று
 நுண்மாடக் கோபுரங்கள் வீதி முற்றும்
 நீக்கமற நிறைந்திருந்த மக்கள் நெஞ்சில்
 நிறைந்தொலித்த எழுச்சிக்கு நிகர்வும் உண்டோ?
 தூக்குமரம் ஓரைந்து தெருவில் நின்று
 சொல்லப்போம் வரலாற்றைச் சுவைத்தல் வேண்டி,
 ஊக்கமுடன் காத்திருப்போர் உவப்புக் கொள்ள
 ஒளிவடிவாய் நெடுங்கிள்ளி அங்குச் சேர்ந்தான். 127

நெடுங்கிள்ளி திருமுகத்தைக் கண்டு, சூழ்ந்தோர்
 நெஞ்சிழந்த நிலையினராய் உடனே மாறி,
 'நெடுநாட்டிற் குரியவனே, கிள்ளி, மாரா,
 நினைபுகழ் எந்நாளும் நிலைத்து வாழ்க!
 இடுகாட்டைச் சோலையென மாற்ற எண்ணம்
 இந்நாளில் கொண்டவனே, இனிது வாழ்க!
 கொடியோர்க்குக் கூற்றுவனே, வாழ்க, வாழ்க!
 குழுமிட்டோம் உன்றுணையாய்; வாழ்க!' என்றார். 128

முழங்கிட்ட வாழ்த்தொலியால் அச்ச முற்று,
 முகிழ்ந்திட்ட வியர்வையினை முகிலு நீக்கி
 வழங்கிற்று சிறுதுளியாய் வானில் நின்று;
 வந்தார்யார் உணர்ந்திட்டார்? நாட்டம் ஒன்று!
 குழப்பத்தை நிறுத்தவெனக் குழுமிச் சுற்றிக்
 கூடிநின்ற படைமறவர் பேதம் இன்றி,
 எழுப்பிட்டார் வாழ்த்தொலியை என்றால்
 இயைந்திட்ட காட்சியதன் இயல்பும் என்னே! 129

வெண்புரவி மீதமர்ந்து விழிகள் மின்ன,
 வெஞ்சிலையைத் தோள்தாங்கி விம்மித் தோன்ற,
 எண்ணமதில் கள்ளமிலான் எண்ண யாரும்
 எழுமினிய பார்வையனாய், இனியன் ஆகத்
 தண்ணளியான் நெடுங்கிள்ளி சார்ந்த காட்சி
 தமிழ்க்கூத்தன் கண்டதுமே கொண்டான் மாற்றம்!
 எண்ணரிய இவரெழுச்சி ஒடுக்கல் யார்க்கும்
 எளிதில்லை என்றுணர்ந்தான்; தனித்து நின்றான். 130

காரிருளைக் கிழித்துவரு மின்னல் ஒப்பக்
 கடிதங்கு விரைந்திட்ட குதிரை நூறு!
 சேரிடத்தைச் சார்ந்தரணாய்ச் சூழ்ந்து நிற்கத்
 திறன்மறவர் வேற்றாங்கி அமர்ந்தி ருந்தார்.
 யாரிடத்தும் இப்போழ்து பேச்சே இல்லை;
 எள்விழுந்தால் எழுமொலியே; எங்கு மௌனம்!
 வேரிடத்துப் பழுத்தபலா ஒப்ப ஐவர்
 விளங்கிட்டார்; கொடியரவர்; மீட்சி காணார். 131

நெடுங்கிள்ளி இளமணிவேள் முகத்தைப் பார்க்க,
 நெடுநாட்டார் இளமணிவேள் வாயைப் பார்த்தார்.
 கொடியோர்க்கு நேரப்போம் முடிபை மாற்றக்
 குறித்தாங்குத் தான்வந்த கடனை ஆற்றல்
 முடியாதா எனவாய்ந்து மொய்த்த மக்கள்
 முகந்தமையே தமிழ்க்கூத்தன் மீண்டும் பார்க்க,
 விடிவில்லை எனவுணர்ந்த வீணர் அங்கு
 மேலாடுங் கயிற்றினையே வெறித்துப் பார்ப்பர்! 132

‘எதுவரினு நிலைகலங்கா இயல்பு கொண்ட
 என்னாட்டுச் செல்வங்காள், இனிய நெஞ்சீர்!
 இதுபொழுது பெருமளவில் இங்குக் கூடி,
 எம்செயலைச் சிறிதெனினும் இனிதே என்னும்
 பொதுநலத்தைக் கொண்டவராய்ப் போற்றும் உங்கள்
 பொன்மனத்தைப் போற்றலன்றித் தூற்றல் ஆமோ?
 பொதுவிடத்தில் இவணினு பொல்லார் கொண்ட
 பொய்யுடம்பைக் கயிற்றேற்றிப் போவார் நீத்து. 133

இல்லாத நாடிந்த நாடா? இல்லை!
 ஏய்த்திங்குச் சிலர்வாழ்வார்; நன்றோ? சொல்வீர்.
 எல்லாரும் இந்நாட்டின் மன்னர்; எண்ணின்
 என்செய்தோம் இந்நாளும்? ஏதும் இல்லை.
 இல்லாமை இல்லாத இடத்தை நாட்டில்
 எங்கேனுங் காண்பீரேல், சொல்வீர். முற்றும்
 வல்லாரும் உள்ளார்முன் நில்லார் என்றால்
 வல்லாரோ இல்லாரும் பொல்லார்க் கீடாய்? 134

நீதியினைக் காப்பதற்கு மன்னர் உள்ளார்;
 நீங்கலெதற் கிங்கென்று நினைத்தி யாரும்
 வாதிடுவார் உளராயின் அவர்க்குச் சொல்வேன்:
 வஞ்சனைகள் செய்பவரோ அறியச் செய்வார்?
 ஏதமிலா உழைப்பாளர் என்பு நோக
 ஏற்றிடுவர் கொடுத்துயரை எளியர் ஆக!
 ஏதவர்க்கும் இல்லாது கொள்வர் சில்லோர்;
 எனினவரை மன்னவர்தான் என்ன செய்வார்? 135

கையுள்ள கத்தியினால் கழுத்தை வெட்டிக்
 கைப்பொருளைக் கவர்ந்திடுங்கீழ்க் கள்வர் தம்மை
 மெய்யுற்று மன்னவரும் ஆய்ந்து நோக்கி,
 மேதினியில் முறைகாத்தல் கூடும்; ஆனால்,
 பொய்யுற்ற நெஞ்சினராய் மறைவாய் ஏழை
 பொருட்கவருந் திறத்தினராய் உலவும் புல்லர்
 கையற்று நடந்திடுவர்; களிப்பில் ஆழ்வர்;
 காவலர்தான் என்செய்வார் காட்டும் இன்றி! 136

உடலுழைப்பைத் தொடர்ந்தீந்தும் ஒவ்வோர் வேளை
 உணவிற்கே வழியின்றி உழல்வா ருள்ளே
 நடந்திடுவார் நெஞ்சுயர்த்தி சிலபேர் மட்டும்,
 நலங்காமல் குலுங்காமல் செல்வர் ஆக!
 அடைந்திடுமோ செல்வங்கள் அவையே தேடி?
 அறியார்யார் கொடியவரை? அறிந்தும் இங்குத்
 தடுப்பதற்கு வலியார்யார்? யாரும் இல்லை;
 தண்டிக்க அரசர்க்கோ சான்றும் இல்லை!

137

திருநீற்றை நெற்றியின்றி உடலில் முற்றும்
 தெளிவாக அணிந்திருக்குஞ் சிவனார் அன்பர்,
 அருளாளர், இவணிற்கும் அடியார் கொண்ட
 அத்தனையும் வெறும் வேடம்; அறியார் உண்டோ?
 உருவானற் பசுவாவார்; உழைப்போர்க் கல்லல்
 ஊட்டுவதில் புலியாவார்; உண்மை தேறின,
 அருளிற்கே இடமளிக்கா அரக்கர்; இன்னார்
 அழிந்தொழிதல் தவறாமா? அறனே யாகும்!

138

ஒட்டியதீ வயிற்றினொடு ஓயாப் போரில்
 ஒருநாளும் வெற்றியின்றி உழல்வார் கோடி!
 எட்டடிநீள் உடுக்கையுமே எட்டா தாகி
 எழுந்துயர்ந்த வயிற்றினையே எண்ணார்; இன்னும்
 கட்டிடவே மாளிகைகள் கனவு காண்பார்;
 கள்வரென உண்பொருளில் கலப்பார் மாற்றை!
 விட்டிடலாம் வணிகரிவர் வேண்டா என்று;
 வேண்டாவோ மற்றவர்க்கும் விளங்கப் பாடம்?

139

ஊரிலிவர் பெரியரென ஒன்னார் அஞ்ச
 உயர்வான ஓரிடத்தை அரசில் பெற்றும்
 யாருள்ளார் எனையொப்பார் என்று கேட்கும்
 இயல்புடையார், பெருஞ்செல்வர், இடும்பர் என்னும்
 பேருற்றார் அரசிறையைப் பெற்று மன்னர்
 பேழையினை நிரப்புதற்போல் பேயர் செய்த
 யாரொப்பார் கொடுமைகட்கும்? இவரால் செத்தார்
 எண்ணிக்கை யாரறிவார்? இவரும் சாவார்!

140

இல்லையெனில் திருடிடுவார், இயல்பே; ஆனால்
 இருந்திடும் திருடிடுவார்; இயல்போ? ஆய்வீர்.
 இல்லிருக்கு மலைபோல எழுந்து செல்வம்;
 எனினுமிவர் நிறைவுகொளார்; இன்னும் வேட்பார்!
 நல்லவர்போற் பேசுடுவார்; நாகம் ஆவார்!
 நடுவிரவில் பொருட்பறிப்பார்; நடுக்கங் கொள்ளார்!
 வில்லவரிவ் வடிவேலர் உடந்தை மேலாய்;
 வீழ்த்திடுவோம் இருவரையும் விரைவில் இங்கு.

141

இத்தகைய கொடியரிவர் இங்குக் கூடி
 இருப்பவர்முன் தூக்கிலிட இறப்பர்; காண,
 இத்திறத்த முடிவினையே எண்ணி அஞ்சி,
 இனியெவருந் தீயவற்றை ஏற்கார்; திண்ணம்!
 சித்திரத்தில் பதித்திட்ட செய்கை யொப்பச்
 சித்தத்தில் நிலைத்திடுமே தெளிவைச் சேர்த்து!
 செத்திடுவர் இவரென்றால் சீற்றங் கொள்ளச்
 சிறிதேனும் இடமுண்டா? சிரிப்பே சேரும்.’ 142

இளமணிவேள் சீர்தூக்கி எடுத்துச் சொன்ன
 இன்மொழிகள் எழுச்சியினைப் பெருக்க, மக்கள்
 உளமலர்ந்த நிலையினராய் உரக்க ஒன்றாய்,
 ஒழியட்டும் கொடியரென ஒலியைக் கூட்ட,
 உளமுணர்ந்த நெடுங்கிள்ளி ஒதுங்கி நின்ற
 உழுவலரை நோக்கிடவும் உடனே சென்று
 களமறியாக் கொடுத்தொழிலர், கடையர் தம்மைக்
 கயிற்றேற்றித் தாலாட்டிக் கடனைச் செய்தார்! 143

இயல். 13

அலைகடற்போல் ஓலமிட்ட அகத்தைச் சற்றும்
 அடக்குதற்குந் திண்மையற்ற அரிவை ஆங்கு
 மலைகடந்து புறஞ்சார்ந்த மாணை ஒப்ப
 மருண்டலையும் விழியிரண்டை வழியில் ஓட்டி
 நிலையிழந்த நெஞ்சினளாய் நிற்கப் பின்னால்
 நெருங்கிட்ட நெடுங்கிள்ளி நினைவை மாற்றச்
 சிலையுடலைத் தன்னணைப்பில் சேர்த்தான் ஆகச்
 சீறிட்டுத் தடுத்திட்டாள்; திகைத்தான் கிள்ளி! 144

‘வடித்தெடுத்த பொற்சிலையாய் வளர்ந்த மேனி
 வழிநடந்த களைப்பாலே வாடக் கண்டும்
 அடித்துவைத்த கற்சிலைபோல் அமர்ந்தி ருத்தல்
 ஆணிணத்திற் கழகில்லை, அறிவார் யாரும்.
 துடித்தெழுந்து நடந்துவந்து தோகை உன்றன்
 துடியிடையில் கைப்பிணைத்துத் தோளில் தாங்க
 இடித்ததடி இருமலைகள் எதிரில் நின்றே!
 எக்குற்றம் செய்ததனால் எய்தாய் நீயும்?’ 145

‘இணரிதழே என்றணைப்பீர்; இரக்கம் இன்றி,
 இளமேனி வாட்டிடுவீர்; இயல்போ வேந்தே?
 மணமளித்து மகிழ்விக்கும் மலரை மக்கள்
 மார்பினிலே அணிந்திடுவர்; மாற்றம் செய்தீர்!
 அணங்கென்றன் அழகில்நீர் ஆழ்ந்தீர் என்றால்
 அவையினிலே எனைமணத்தல் ஆண்மை அன்றோ?
 வணங்கிடுவேன் உமைநானும் இப்போ திங்கே;
 வஞ்சியுடல் தழுவுதலை நிறுத்தும் இன்னே.’ 146

‘தென்றலெனை வந்தணைக்கச் சீறல் இல்லை;
 தேனிலவும் எனைத்தழுவத் திகைக்க வில்லை;
 இன்றலர்ந்த முல்லைமலர் என்னைக் கண்டால்,
 இன்மணத்தால் மகிழ்விக்கும்; ஏக்கம் போக்கும்.
 அன்புடனே அந்தியெனும் அழகுப் பெண்ணாள்
 அகமகிழ இசையிசைப்பாள்; அஞ்சல் இல்லை.
 என்னுயிரை ஊக்குவிக்கும் எழிலாள் நீயோ,
 எனையணைக்க மறுக்கின்றாய்; இதுவோ நீதி? 147

‘பிறரறிந்தால் வருங்கேட்டை அறிந்தி ருந்தும்
 பெண்மயிலாள் இங்குவரப் பிசகல் இல்லை.
 உறவெண்ணி எனைநாடி ஓடி வந்தும்
 உண்மைநிலை அறியாள்போல் உரைப்பாய் நீயும்;
 நிறுத்துமென அணைப்பதை நீ வெறுத்துச் சொன்னாய்;
 நெய்யடிசில் கைக்கொடுத்தும் தடுப்பார் உண்டோ?
 பொறுத்திடவும் புலன்கட்குப் பொறுமை இல்லை;
 போதுமடி, என்னுயிரே பொறுமை போதும்!’ 148

‘காதலென்றால் உடலின்பங் காண்ப தொன்றே,
 காதலித்தாள் உங்களிடம் கற்ற தெல்லாம்!
 பேதையென்றன் உடலுணர்வைப் பெரிது செய்து
 பெண்மையினைக் கவர்ந்திட்ட பெரிய ஞானி!
 மேதையுனைச் சேர்ந்ததனால் மேன்மை இன்றி
 மெய்நடுங்கிச் சோர்வேன்நான் விளைவை எண்ணி!
 வேதனையால் நானழுதால் வெட்கம் என்பீர்;
 வேண்டுமெனக் கின்னமுமே! வேறும் என்ன? 149

எனையணைத்துச் சேர்ந்திடவே இப்போ தார்வம்
 இருந்திடுமிங் கும்மிடத்தே; இல்லை என்றால்,
 எனையடைந்த உடனேநீர் ஏற்றுச் சென்ற
 ஏவலது முடிவினைமுன் சொல்லி நிற்பீர்;
 தினையளவும் என்னிடத்தில் அன்பி ருப்பின்
 தெரிவிப்பீர் சென்றுவந்த செய்தி தன்னை.
 எனையடைய விரைவுமேன்? என்றன் வாழ்வே,
 இன்பத்தில் சரிபாதி எனக்கும் உண்டே!’ 150

தென்றலிடை ஊடவழி இன்றிச் சேர்ந்து
 தேனிதழ்கள் செழுமையுறத் திளைத்துக் கூடி
 ஒன்றெனவே கலந்திட்ட கிள்ளி, கொண்டாள்
 ஒண்ணுதலில் அரும்பிட்ட வியர்வை போக்கி,
 ‘உன்றனகம் போலனைத்தும் நடக்கும் என்றே
 உரைத்திட்டார் உன்னண்ணன்; உணர்வாய், கண்ணே!
 என்றனகம் கொண்டிட்டாய் தோழி ஆக;
 எக்கருத்தில் இக்கோலம் ஏற்றாய்?’ கேட்டான். 151

சிரித்திட்டாள்; இளவெயினி பெயரைக் கொண்ட
 சிங்காரி நெடுமார வல்லி சொல்வாள்:
 ‘உரித்தாகும் அண்ணன்கை இந்த நாடும்;
 உடனென்னை மணப்பீரேல் நமதே ஆகும்.’
 எரித்திட்ட கொடுங்காமம் இணைப்பின் பின்னர்
 இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த இயல்பால், வல்லி
 விரித்திட்ட வலையினிலே வீழான் கிள்ளி;
 வெகுண்டெழுந்த கோபத்தை விலக்கிச் சொல்வான்! 152

‘பெறுமவற்றுள் யான்பெற்ற பெரிய பேறே!
 பிறர்கொடுக்கப் பெறுபவனற் றமிழன் இல்லை!
 இறப்பினையு நானேற்கேன் இயல்பாய் என்றால்
 இந்நாட்டைப் பிறர்கொடுக்க ஏற்ப தேது?
 விறல்மிகுந்த செருகளத்தில் வீறு கொண்டு
 வெங்குருதிப் புனல்பாயத் தீரங் காட்டிப்
 பெறுவதன்றி இந்நாட்டைப் பேதை உன்னால்
 பிறிதொருவர் துணைகொண்டோ பெறுவன் நானே? 153

என்னருமை தாய்நாட்டை, என்றன் சொத்தை
 எனதுழைப்பால் நான்பெறுவேன்; இன்றேல், என்றன்
 இன்னுயிரை மகிழ்வுடனே இழப்ப தன்றி
 எனக்குரிய நெடுநாட்டைக் கொள்க என்றே
 இன்னொருவர் கையுயர்த்தி ஈயக் கொள்ளேன்;
 இகழ்ச்சிக்குப் பொருளாகும் என்றன் செய்கை!
 தென்றலலை பூஞ்சோலைச் செறிவில் பூத்த
 தேன்மலரே, மீண்டணைத்துச் சேர்ப்பாய் முத்தம்.’ 154

பூவுடலை மிகநெருக்கிப் பொன்போல் மேனிப்
 பொருந்திடவே இதழ்சுவைத்த போதில், பூவை
 ஆவலெழ இதழ்திறக்க, அமுத ஊற்றில்
 ஆழ்ந்திட்டான் நெடுங்கிள்ளி; அந்த வேளை
 பூவுலகை நொடிப்பொழுதில் கடக்க எண்ணிப்
 புறப்பட்டான் எனவொப்ப விரைந்து சேர்ந்த
 காவலனைக் கண்டிட்ட கிள்ளி, பெண்ணைக்
 காவிடத்து விட்டகன்று கடுகிச் சென்றான். 155

இயல். 14

‘எழிலரசி, இளவரசி! இங்குப் பெற்ற
 இன்தந்தை எடுத்துரைத்த எல்லாங் கேட்டீர்;
 மொழிந்திடுவீர் ஆய்ந்ததன்பின் முடிவை என்றால்
 முடித்துவைக்க மன்னருள்ளார் எண்ணம் போல.
 வழிவழியாய் நம்நாடு மாற்றார் அஞ்சும்
 வல்லமையைப் பெற்றிடவே வழியைச் சொல்வீர்.
 பழியறியா மன்னவரும் பலரும் இங்குப்
 பார்த்திருப்போம் உம்வழியை!’ அமைச்சர் சொன்னார். 156

நெஞ்செழுந்த தயக்கத்தை நீக்கித் தள்ளி
 நீள்வழியை அறையெங்கும் நீட்டி மீட்டுக்
 கொஞ்சியது குழலென்றே குளிரச் சொல்வாள்:
 ‘கொண்டிடவே எனையெண்ணிக் கூர்வாள் கொண்டு
 வெஞ்சினத்தில் களங்காண விழைவார் என்றால்
 வேட்பேனோ செங்கோடர் துணைவி ஆக?
 வஞ்சியெனக் குயிரனைய மாமன் கோவேள்
 மகனிருக்க மற்றெவரை மணப்பேன் நானே? 157

மண்மீது நான்தவழ்தல் தாளார் ஆகி
 மலையொத்த தோளிரண்டை எனதே ஆக்கிக்
 கண்போல எனையவளர்த்த மாமன் இன்றும்
 காத்திடுவார் தன்னுயிராய்; கணமும் நீங்கார்.
 பெண்ணென்னைத் தன்மகற்கும் மேலாய் என்றும்
 பேணிடுவார்; அவர்மகனை மணத்தல் அன்றி
 மண்மீது வேறெவரை மணத்தல் நன்று?
 மறப்பேனோ செய்நன்றி, மடிதல் இன்றி?’ 158

இளவரசி மொழிந்திட்ட இனிய சொல்லால்
 இருந்துவந்த ஏக்கமெலாம் இழந்தாள் ஆக,
 இளமகளைக் கோக்கோதை அணைத்துக் கொஞ்சி
 இமைக்கடையில் நீரரும்ப ஏற்றம் உற்றே,
 ‘உளந்தழைக்க உரைத்திட்டாய்; உன்றன் தந்தை,
 உடனுறைவோர் மகிழ்ந்திடவே செய்தாய்.’ என்னக்
 களத்தொழிலில் கைதேர்ந்த கோவேள் தன்னைக்
 காவலனும் நோக்கிடவும் அன்னார் சொல்வார்: 159

இதயத்தில் ஆர்த்தெழுந்த இன்பத் தேனை
 இல்லாமல் நீக்கியராய் இனித்தல் அற்றுப்
 புதையலினைக் கண்டெடுத்த வறியர் ஒப்பப்
 பூரித்த நிலையினராய் இருந்தோர் இன்பம்
 புதைந்திடவே பொருந்துசொற்கள் பொறுக்கித் தேர்ந்து
 புற்றீசல் போல்விட்டார் பொங்கத் துன்பம்!
 உதயமலர் எழிற்செல்வி உள்ளம் நோக
 ஒண்ணுதன்மேல் நீரரும்ப ஒடுங்கிச் சேர்ந்தாள். 160

‘இளவரசி என்மகனை மணக்க எண்ணின்
 எந்நாளும் நானொப்பேன்; ஏற்கேன்; திண்ணம்.
 இளவரசிக் கேற்றவனும் மணிவேள் இல்லை;
 இந்நாட்டை ஆள்வதற்கும் ஏற்றோன் இல்லை.
 களம்பலவும் நடத்துதற்கு வேண்டும் திண்மை
 கடுகளவும் கொண்டானில்; கருத்தும் இல்லான்!
 இளவரசி செய்நன்றி எண்ணி என்றன்
 இழிமகனை ஏற்றிடுதல் இயல்பும் இல்லை. 161

திருநாட்டார் செங்கோடர் உறவை ஏற்றல்
 சிறப்புடைத்துச் செல்விக்குத் தெளிவீர் மீண்டும்.
 இருநாட்டின் உறவினில்தான் இந்த நாட்டின்
 எதிர்காலம் நிறைந்துளது; காட்டில் ஒன்றாய்
 இருக்கின்ற பகைவரினை எதிர்த்து வெற்றி
 இயற்றுதற்கு முடியாத மணிவேள் மாட்டு
 விருப்பத்தைக் கொண்டிடுதல் வெல்வேல் மன்னர்
 விழைசெல்விக் கழகன்று; வேண்டா ஆசை. 162

கடவுளிலை; ஏமாற்றே! காண்பீர் என்றே
 கடிந்துரைத்து மக்களிடைக் கருத்தைச் சொல்லும்
 மடையனவன்; என்மகன்தான்! மறுக்கவில்லை;
 மாண்பற்று நடப்பவனோ மகனாம்? சொல்வீர்.
 இடமறந்த நிலையினனாய் இருந்தேன் அந்நாள்;
 இருந்திட்ட தந்நாளில் இந்த முத்தைக்
 கடையனவன் உடைமையெனக் காண ஆசை;
 காண்பேனோ அவ்வாசைக் கனவை மீண்டும்?’ 163

கருங்குவளை மலரிரண்டில் கண்ணீர் சேரக்
 கலங்கிட்ட நெஞ்சினளாய்க் கன்னி மெல்ல
 அருகிருந்த தந்தைமுகம் அன்பில் நோக்க,
 அகமுணர்ந்த மன்னவரும் அமைவாய்ப் பக்கம்
 இருந்திட்ட கோக்கோதை எண்ணம் தேறி
 இன்னகையைச் செலுத்திட்டார்; புரிந்து கொண்டோள்,
 ‘திருமணமே இத்திங்கள்! தெரிய யார்க்கும்
 திக்கெட்டும் உரைத்திடுக செய்தி.’ என்றார். 164

சிரித்திட்டார் இருங்கோவேள்; சிரிப்பைப் போக்கிச்
 சேயிழையாள் முகம் நோக்கித் தெளிவாய்ச் சொல்வார்:
 ‘ஒருநாழி முன்னர்த்தான் உங்கள் நெஞ்சம்
 ஒப்பிட்ட மணிவேளை ஒண்ணான் என்றே
 இருட்காவல் தனிலடைத்தோம் இந்த நாட்டிற்
 கெதிராகச் சூழ்ச்சிபல செய்த தாலே!’
 ஒருமித்த நெஞ்சினராய் உள்ளம் வாடி
 உணர்வற்ற நிலையினராய் யாரும் பேசார். 165

‘ஏதொன்றும் அறியாத ஏழை மக்கள்
 எழுச்சிகொள முழங்கிட்டான் என்றன் பிள்ளை.
 தீதின்றி மகிழ்ந்தெங்கும் சிரித்து மக்கள்
 திரிந்திருந்தார்; மாற்றிட்டே தீமை செய்தான்.
 போதொத்த எழிற்செல்வி பொல்லான், தீயன்,
 பொறுப்பற்ற என்மகனைப் புணர்தல் நன்றோ?
 சாதல்தான் என்மகற்கு சார்ந்த நீதி;
 தவறிழைத்த தரசெனினும் சட்டம் ஒன்றே!’ 166

அடிமனத்தில் துயர்சேர அச்சம் நீள
 அசைவற்று வீற்றிருந்த அரசர், கோதை,
 துடியிடையாள் எழிற்செல்வி சோகந் தன்னைத்
 துடைத்திடவே எண்ணியராய் அமைச்சர் மெல்லக்
 கொடியனெனத் தம்மகனைக் கோவேள் இங்குக்
 கொடுஞ்சிறையுள் அடைத்திட்டார்; கடமை செய்தார்!
 முடிவிதற்கு நாமொன்றை ஆய்வோம்.’ என்ன,
 முடிமன்னர் மெலவெழுந்து முடிவாய்ச் சொல்வார்: 167

‘உறவிலையேல் போரென்றோர் உறவை நம்மோர்
 ஒருபோதும் ஒப்பதில்லை; கோடர் தம்மை
 உறுகளத்தில் சந்திப்போம் உடனே என்ற
 ஓலையினை அமைச்சருடன் விடுப்பார்; ஏனைத்
 திறல்மறவர் ஒருங்கிணைந்து சேர்நேர் போர்க்குத்
 திறளட்டும்; அப்பணியைக் கோவேள் செய்வார்.
 சிறையிருக்கும் மணிவேளைப் போர்க்குப் பின்னர்ச்
 சீர்தூக்கி முறைகாப்போம்; செல்வீர் நீங்கி.’ 168

இயல். 15

குன்றிடையங் கொருகோயில் கூர்ந்து தேடிக்
 குறியாதார் கண்கட்குத் தெரியா தாகி
 நின்றிருந்த அவ்விடத்து நேரார் அஞ்சும்
 நெறியினர்பல் நிலையினராய் நெருங்கிச் சார்ந்து,
 குன்றனைத்தோள் நெடுங்கிள்ளி குரலைக் கேட்கக்
 குழுமியொருங் கமர்ந்திருந்தார்; குற்றம் அற்ற
 தென்றலுமுட் சேர்ந்தவர்தம் தோளில் மோதித்
 திகைத்துப்பின் திசைமாறித் தெளிந்து செல்லும். 169

‘நெடுநாட்டைத் திருநாட்டுப் படைகள் இங்கு
 நெருங்கிவிடும் நாளிரண்டில்; அதற்கும் முன்பே
 கொடுநெஞ்சர், தன்மகனைச் சிறையில் இட்ட
 கோவேளும் படைநடத்திச் செல்வார் முன்னே.
 இடுகாடாய் இந்நாடு மாற்றந் தன்னை
 எய்துவதும் என்றும்போல் இனிய நாடாய்
 நெடுநாடு நிலவுவதும் நினைக்கின் ஈங்கு
 நேரார்கை இருத்தலில்லை; நம்மோர் கையில்! 170

களத்தினிலே இருங்கோவேள் களிநே; ஆனால்
 கடல்போன்ற திருநாட்டான் படையை வெல்ல
 உளத்திடத்தோ டுயர்படையும் ஒருங்கு வேண்டும்;
 உணரார்யார் படைத்தொகுதி உயர்வு தன்னை?
 களத்தினிலே நம்படையுங் கலப்பின் ஒன்னார்
 கண்டிடுவர் பெருந்தோல்வி! காண்க; ஆயின்,
 விளைந்திடுமோ நம்மெண்ணம்? விளைவைச் சொல்க.
 மீட்டிடுதல் இவ்வரசை எளிதோ மீண்டு? 171

படையெடுத்தான் செங்கோடர் பாவை எண்ணி!
 பாரறிவ திஃதொன்றே; வேறும் உண்டு.
 பெடையனையாள், இளவெயினி, தோழி என்பாள்
 பிணைப்பினிலே திருநாட்டார் தங்கை ஆவாள்!
 மடமகளென் உறவினிலே மகிழ்ந்தா ளாக
 மண்வென்று நெடுநாட்டை எனக்கே சேர்க்கப்
 படைநடத்தி முன்வருவார் கோடர் இன்று;
 பகுத்துணர்வீர் உண்மைகளைப் பாங்காய் இங்கு. 172

எண்ணியது கைக்கூட ஏற்ற நேரம்

இயைந்ததென யாருமிவண் எண்ண வேண்டா.

எண்ணியதை எய்திடநாம் எதையும் என்றும்

இயல்பிகந்து செய்ததில்லை; ஏனோ வென்றால்,

மண்ணிலொரு நல்லாட்சி காண்ப தொன்றே

மனத்திடத்து நாம்கொண்ட மாண்பும் ஆகும்.

கண்ணனையீர், இங்கிருந்து கடிது சென்று

களங்காணக் காத்திருப்பீர் வீர ரோடும்.

173

இருங்கோவேள் ஆட்சேர்த்தே இரண்டு நாளில்

ஏகிடுவார் படையுடனே களத்தை நாடி;

இருப்பான்சீர் தமிழ்க்கூத்தன் கோட்டை காத்தே!

என்றாலும் அச்சமில்லை; எண்ணம் போல

அருநண்பன் இளமணிவேள் சிறையை நீங்கி

அடைந்திடுவர் நம்மிடத்தை! அதற்குத் தக்க

விருப்பத்தார் சிலரோடு விரைந்து சென்று

மீண்டிடுவேன் மணிவேளை மீட்டு நானே.'

174

இயல். 16

கோடையிடி இஃதென்னக் கூவி எங்கும்

குரல்கொடுத்த முரசமொடு கொல்லே றொப்பப்

பீடுடைய படைமறவர் மறுகு தோறும்

பெருகிவழிந் தொலிகூட்டப் பிறந்த ஓசை

காடடைந்து மலையசைக்கக் காட்டின் உள்ளே

கண்துயின்ற குழிமுயலும் களிறும் தத்தும்

காடைகளும் மற்றனைய உயிர்கள் யாவும்

கடிதேகிப் புறஞ்சேரத் தொடரும் ஆங்கும்.

175

வரைசூழ்ந்த பொழிலிடையே வஞ்சி, ஒன்னார்

வளைவில்லைப் புருவமென வரித்த கோதை

இரையாகக் கொண்டிடவே இதயம் வாடி

இரந்தவளைக் கூடிடவே இனிய யாவும்

உரையாட அவளுறவை ஒப்ப ஒட்டி

உடற்றழுவி கலந்திட்டு மகிழும் போதில்

முரசார்த்த ஒலிகேட்டு முறுவல் கொண்டு

மொய்குழலை விரைந்தகன்று வேலைக் கொண்டான். 176

செவ்விளநீர் போற்செழித்துச் சீறிக் கண்ணைச்
 சிறைசெய்த மனையாளின் திரட்சி தன்னை
 எவ்விதநான் பிரிந்திடுவேன் என்று நெஞ்சில்
 ஏங்கிட்ட நிலையினனாய் இருக்கக் கண்டு
 செவ்விதழால் அமுதளித்துச் சேர்ந்து பின்னர்ச்
 செறுவாளைக் கைகொடுத்துச் செல்வீர் என்னத்
 தெவ்வலறத் திறன்காட்டிச் சேர்வேன் என்றான்;
 தேனிதழாள் முகமலர்ந்து சிரித்து நின்றாள். 177

நீரிறங்கி அப்போதே நீந்தல் உற்ற
 நீட்பணைத்தோள் இளங்குமரர் முரசம் நீண்டு
 போரெழுந்த செயலுரைப்பப் பொறுத்தல் அற்று
 பொருசிலையைத் தோளேந்திப் புயலாய் வந்தார்;
 வாரணிந்த எழில்மார்பர் மாடம் நின்று
 வாழ்த்துரைத்தார், மலர்த்தூவி வெல்க என்று!
 தேரணைய இணைமுலையர் திலக மிட்டுத்
 தேர்மறவர் தமையணைத்துச் செலுத்தி வைத்தார். 178

கண்ணனையான் கடைநாளில் பிறந்த பிள்ளை
 கழற்புனைந்த எழிற்கண்டு களித்து விம்மி
 மண்ணிலெனக் கென்வேண்டும் மைந்தன் இன்று
 மறங்காட்டிப் பகைவென்று மீள்வான் ஆனால்!
 எண்ணியளாய் இருந்திட்டாள் இதயம் மேலும்
 இறும்புது கொண்டிடவே எழுந்தான், அங்குப்
 பெண்ணவளின் முதுகிழவன், பேசா வாயன்
 பெருவாளைத் தோளேந்திப் பேணார் அஞ்ச! 179

இயல். 17

பழுமரத்தைக் காணாத பறவை போன்றும்
 பாலையிடை வழிமறந்த பயணம் போன்றும்
 விழுமியநற் றுணையிறக்க விழிகள் சோர்ந்து
 வேதனையால் அசைவற்ற மேலாள் போன்றும்
 எழிலிழந்த பூமலராய் இதயம் வாடி
 இருந்திட்ட எழிற்செல்வி எதிரே தாழ்ந்து
 தொழுதபடி சேர்ந்திட்டான் தொல்லை எல்லாம்
 தொலைகவெனத் தமிழ்க்கூத்தன் சொல்லை ஏந்தி. 180

‘இந்நாட்டார்க் கியைந்திட்ட இனிய முத்தே,
 இளவரசி, எம்தலைவி, என்றும் வாழ்க.
 இந்நேரம் இளமணிவேள் இந்த நாட்டின்
 எல்லையினைக் கடந்திருப்பார்; ஏக்கம் தீர்க,
 சொன்னீர்நீர் என்றிட்டால் முடிப்பேன்,’ என்னச்
 சுழல்விழியாள் எழிற்செல்வி துயரம் நீங்கி,
 நன்றென்று மகிழ்ந்தவளும் நலத்தைக் கொள்ள
 நகைத்திட்ட நெஞ்சினனாய்க் கூத்தன் சென்றான். 181

இயல். 18

படையணிகள் உடல்மறைக்கப் பார்த்த கண்கள்
 பகைவருடை நிலையெண்ணிப் பரிவு கொள்ளும்;
 இடையணிந்த உடைவாளும் எட்டி ஆடி
 இருங்கோவேள் தாட்பணிய இன்பங் கொள்ளும்;
 தடைகளையப் புறப்பட்ட தன்னேர் இல்லாத்
 தமிழ்க்குலத்தின் படைமறவர் தலைமை கண்டு
 கிடைத்ததடா வெற்றியெனக் கிளர்ந்த ஓசை
 கேளார்தம் செவியடைத்துக் கேடு செய்யும். 182

கோடற்ற நீள்வாட்கள், கொஞ்சம் பெண்டிர்
 கொடுவிழிக்கு நேர்நிற்கும் கூர்த்த வேல்கள்
 கூடிட்டே எழுப்பிட்ட ஒளியால் நெஞ்சம்
 குமைந்திட்டான் எழுகதிரோன்; குறுகிச் சோர்வான்!
 ஈடற்ற வலிமையுடை யானை மற்றும்
 ஏனையமுப் படைவிரைய எழுந்த சூழல்
 கூடிட்ட புழுதியினைக் கொண்டல் என்று
 குளிர்தோகை விரித்தாடி மயில்கள் கூவும். 183

நேரிலரிங் கெமக்கென்ற நிலையில் கண்கள்
 நெருப்புமிழ்ச் சினத்துடனே நேரார் துஞ்சத்
 தாரணிந்த கொடுவிழியர் சாரக் காற்றும்
 தண்மையினை இழந்ததன்றோ வெம்மை கொண்டு!
 சீரியநல் உணவுண்டாம்; செல்வோம் என்றே
 செவ்வானம் முழுதடைத்துத் திசைகள் எங்கும்
 கூரியவல் அலகுடைய கழுகுக் கூட்டம்
 குழுமிப்பின் தொடர்ந்துடுமே நிழலைக் கூட்டி. 184

இடிகோடி ஒருமித்தங் கெழுந்த தொப்ப
 எழுந்திட்ட ஓசையினை யாருங் கேளார்;
 வடிவேலை முன்னீட்டி வாய்த்த போரில்
 வல்லமையைக் காட்டிடவே முனைவார் யாரும்.
 கொடுவாளை மின்னலெனக் கொண்டு சுற்றிக்
 குவித்திட்டான் பகைவரினை; கூர்வேல் ஒன்று
 நெடுமார்பைப் பிளந்திடவும் நிலையில் தாழான்
 நெருங்கிட்ட களிற்றொன்றை நீத்தான்; நீத்தான்! 185

இன்னொருவன் புலியொப்பான் ஏதும் இன்றி
 எதிர்த்திட்டான் மதக்களிற்றை? இயைந்த போரில்
 தன்னுடலில் புதைந்திருந்த குறுவாள் மீட்டுத்
 தாழ்கையைப் போக்கிட்டான்! தறுகண் யானை
 உன்னுடனே மடிவதுதான் உயர்வாம் என்றே
 உரைப்பதொப்பப் பிளிறிட்டு வீரன் அஞ்சான்
 பொன்னுடலை மண்ணுடனே புதையத் தேய்த்துப்
 புரண்டிட்ட போதுமவன் சிரிப்பைப் போக்கான். 186

இருங்கோவேள் பொருகளத்தில் எங்கும் சுற்றி
 எழுப்பிட்டார் பிணக்குவியல் இங்கும் அங்கும்!
 இருகையும் வானேந்தி இன்னார் அஞ்ச
 இயற்றிட்டார் போராற்றல் யாரும் போற்ற!
 ஒருநாளில் முடித்திடுவேன் போரை என்ற
 உளத்தினராய்ப் பொருதிட்ட கோவேள் வீரம்
 திருநாடன் செங்கோடன் நெஞ்சுள் தங்கித்
 திகைப்பளித்து மகிழ்வூட்டி சிரிப்பைச் சேர்க்கும். 187

கோடையிடி போல்முழங்கிக் கொடுவாள் கொண்டு
 கூற்றுவனின் மாற்றுருவாய்க் கோவேள் ஆற்றும்
 ஆடலினைக் கண்டவராய் மகிழ்ந்து நின்றோர்
 அச்சுறவே விரைந்திட்ட அயில்வேல் கோவேள்
 ஏடவிழ்தார் திண்தோளில் தங்க ஆற்றா
 இயல்மறவர் களமறந்தார்; நின்றார் ஏங்கி!
 கூடியது வெற்றியெனக் கண்ட மாற்றார்
 குரலெழுப்பி மீண்டெழுந்தார்; தடுப்பார் இல்லை! 188

போருருவில் சார்ந்திருந்த பூவை, செல்வி
 பொலன்மார்பில் கொண்டிட்டாள் கோவேள் தன்னை.
 யாரினிந் படைத்தலைமை ஏற்பார் என்றே
 இன்னலுற்ற நெஞ்சினராய் நிலைமை எண்ணி
 மேருவென உடல்கிடப்ப மிக்குச் செந்நீர்
 வீழ்ருவி எனப்பெருக விழிகள் சோரச்
 சீருயிர்க்குப் போராடும் அந்த வேளை
 சேர்ந்திட்ட காட்சிகண்டு திகைப்புங் கொண்டார். 189

வெண்புரவி காற்றெனவே விரைந்து சூழ,
 வேற்றாங்கிச் சேர்த்திட்ட வீரர் வெள்ளம்
 கண்ணிமைக்கு நேரத்தில் கடிது முன்பு
 களத்தினிலே கலந்திடவும் கண்டார் ஏற்றம்!
 எண்ணியது வாய்த்ததென இனித்த கோடன்
 எழுந்திட்ட கிள்ளியினை எதிரே கண்டு
 கண்சிவக்க முகமாறக் கனன்று நெஞ்சங்
 கருதானங் கெதுவொன்றும் கலக்கஞ் சேர. 190

வாழ்கநெடுங் கிள்ளியென வாழ்த்தி ஆர்த்து
 மடுத்தனைவர் பொருதிட்ட மாண்பால் நெஞ்சத்
 தாழ்வகல அமைவுற்ற தலைவர் கோவேள்
 தளிர்கொடியாம் எழிற்செல்வி தளிரைப் பார்த்து,
 ‘வாழ்ந்திடநம் நெடுநாடு வாய்த்தான் கிள்ளி!
 வலியார்யார் அவன்முன்னே? மாற்றார் தோற்றார்.
 காழ்மறந்து கிள்ளியினை மணப்பாய்; ஆனால்
 கண்டிடுவர் நல்லாட்சி மக்கள்,’ என்றார். 191

விரைந்தங்குச் சேர்ந்திட்ட வெண்மா மீது
 வீற்றிருந்த நெடுங்கிள்ளி மகிழ்ந்து சொல்வான்:
 ‘நரைத்திட்டும் படைத்தலைமை ஏற்க அஞ்சா
 நல்லவரே, இனித்தலைமை நானே ஏற்பேன்.
 உரையொன்றும் நானொப்பேன்; உம்மை இன்னே
 உயர்மணியேள் அரண்சேர்ப்பார்; ஓய்வு கொள்வீர்.’
 உரையுணர்ந்த இளவெயினி கிள்ளி உள்ளம்
 உணர்ந்திடவே விரைந்திட்டாள் அண்ணன் பக்கம். 192

“உயிரணைய அன்பரென்றன் உள்ளத் தேட்டில்
 ஒன்றிட்ட நெடுங்கிள்ளி உணர்ந்தும் உன்றன்
 செயலினையே ஒப்பாது சீறி இங்குச்
 சேர்ந்திட்டார் எதிரணியில்; என்ன செய்வேன்?
 மயிலணையாள் எழிற்செல்வி மனமோ,மின்னும்
 மருங்கெனவே அசைந்தாடும் வன்மை அற்று!
 உயர்வுடைய நீயனைத்தும் ஆய்ந்து பின்னர்
 உற்றதனைச் செய்க“வென ஒப்பிச் சென்றான். 193

இயல். 19

இனியில்லை போரென்ற முரசம் எங்கும்
 எழுப்பிட்ட பேரொலியால் இதயம் விம்ம
 இனித்திட்டார் பெண்களெல்லாம் இரவு கொண்டான்
 எழில்மார்பில் களம்விளைக்க இயைந்த தெண்ணி.
 கனியொத்த திரள்மார்பைக் கண்டு நாணிக்
 கலுக்கென்று சிரித்திடுவார்; காண்பார் இன்பம்!
 எனினன்னார் உயிர்த்துணைவர் ஏங்கு நெஞ்சம்
 எழுபுழுதி பின்னிறுத்தி ஏகும் முன்னே! 194

வெங்கொடுமைப் போர்க்களத்தில் விளைந்த புண்ணால்
 வெள்ளமெனச் செங்குருதி நீங்கச் சோர்ந்து
 பொங்குகடல் கொண்டிட்ட பொறுமை என்னப்
 பொய்யுடம்பு மெய்யெனவே கிடக்கக் கோவேள்
 தங்கையொடு சார்ந்திருந்த மன்னர் மற்றுத்
 தமிழ்க்கூத்தன் மதியமைச்சர் தளிரைப் பார்த்துச்
 'சிங்கமென நெடுங்கிள்ளி சீறிப் பாய்ந்து
 சிதைத்திட்டான் பகையினையும்; சிறப்பும் என்னே! 195

கண்ணிமைக்கு முன்பாகக் கடுகிச் சார்ந்து
 கணப்பொழுதில் மின்வேலென் தோளைத் தாக்க,
 மண்ணகத்தை நானடைந்த போதே வாழ்வில்
 மனிதவுடல் நிலையாமை தெளிந்தேன்! அந்த
 எண்ணமதில் ஆழ்ந்திருந்த என்னை ஒன்னார்
 எழுப்பிட்ட முழக்கொலியும் ஈர்க்க, எங்கும்
 கண்ணெதிரே நம்மறவர் கலங்கிச் சோர்ந்த
 கதியற்ற நிலைமையினைக் கண்டேன்; சோர்ந்தேன். 196

கூற்றுவநீ விரையாயோ? மாற்றார் வெற்றி
 கொண்டிடுமுன் என்னுயிரைக் கொள்வாய்; அன்றேல்
 மாற்றறியா என்புகழில் மாசு தோன்றும்;
 மதிப்பார்யார் என்னாளில் தோல்வி என்றால்?
 வேற்றுவரித் திருநாட்டை வெல்லு முன்பு
 விரைந்தடைக என்னுயிரை என்றேன் ஆகக்
 காற்றெனவே சேர்ந்திட்டான் கிள்ளி; கண்டோர்
 காலென அஞ்சிடவே கைவாள் ஏந்தி! 197

எப்படியும் இந்நாட்டைத் தன்ன தாக்க
 எண்ணியனாய் முயற்சிகளை எடுத்த கிள்ளி
 ஒப்பரிய வீரருடன் சூழ்தல் நோக்கி,
 உளந்தளர்ந்தேன் நம்நாட்டை இழந்தோம் என்றே!
 முப்பதுநாள் முன்னர்த்தான் கோடர் கிள்ளி
 முதன்முதலாய் இணைந்ததையே அறிந்த என்னால்
 எப்படிப்பின் கிள்ளிமனம் தெளியக் கூடும்?
 எண்ணிட்டேன் ஏதேதோ; இன்னல் கொண்டேன். 198

நினைத்தவெல்லாம் தவறென்ற உண்மை தன்னை
 நிமையத்தில் உணர்ந்திட்டேன் நிகழ்ந்த வற்றால்.
 முனையடைந்த கிள்ளியினைக் கண்ட வீரர்
 முகமலர்ந்தார்; சோர்விகழ்ந்தார்; முனைந்து நின்றார்!
 தினையளவும் மாற்றமின்றிச் சிறிப் பாய்ந்து
 திறல்மறவர் படைத்தலைமை ஏற்ற கிள்ளி
 வினைமுதல்வன் சார்ந்ததென விளைத்த போரில்
 வேழங்கள் பலவீழ்ந்த விரைவாய் எங்கும். 199

எனையிங்குக் கொண்டுவந்தார் அந்த வேளை;
 ஏதுப்பின் நடந்தனவோ? அறியேன் யானே.
 எனைகோடர் போர்நிறுத்தம் செய்தார்? மேலும்
 ஏன்கிள்ளி அவருடனே நின்றார் அங்கு?
 நினைத்தார்யார் இச்செயல்கள் நிகழும் என்றே?
 நிச்சயமாய் நானெதுவும் நினைத்தேன் இல்லை.
 இனிச்செய்ய என்னுண்டு? யானோ சின்னாள்
 இருப்பேனோ? யாரறிவார்?' என்றார்; சோர்ந்தார். 200

பணிவாக அவ்வேளை சார்ந்த வீரன்
 பட்டயங்கள் பலகூறி வாழ்த்திப் போற்றி,
 அணிநூறு தாளடியில் அடுக்கி நோக்கி,
 அத்தனையும் செங்கோடர் அனுப்பி வைத்த
 இணையற்ற பரிசிலென இயம்பிப் பின்னர்
 ஏற்றுவந்த செய்தியினை இயல்பாய்ச் சொல்வான்:
 'பணைத்தோட்சீர் நெடுநாடர் பகைமை விட்டுப்
 படைமறவர் துணையின்றி வாயில் உள்ளார்.' 201

கமழ்தாரார் மாவளவர் கனிந்த நெஞ்சம்
 களித்திடவும் அருகிருந்தோர் களிக்கச் சொல்வார்:
 'தமிழ்க்கூத்தா, உடனகன்று தக்க சீர்கள்
 தந்தவரைச் சிறப்பித்துத் தகமை செய்து,
 நமதாட்கள் முன்பின்னும் காக்க முற்றும்
 நலமுடனே அழைத்தவரைக் கொணர்க ஈங்கு.
 தமரோடு நாமெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து
 தமிழ்க்குலத்தின் விருந்தோம்புஞ் சிறப்பைச் செய்வோம்.' 202

இயல். 20

வெங்கொடுமை பகலெல்லாம் விளைந்த காட்டில்
 வேழங்கள் மலையொப்ப விளங்கித் தோன்ற
 எங்குமிருள் செறிந்திருந்த இரவு வேளை
 எண்மருங்கும் வேல்மறவர் காவல் நிற்கத்
 திங்களிலாப் பாசறையில் திங்கள் என்னத்
 தேனிதழாள் இளவெயினி மஞ்சம் தன்னில்
 தெங்கனைய இளமார்பால் கிள்ளி நெஞ்சைச்
 சேர்ந்தணைத்து மகிழ்வளித்துத் திளைப்பில் ஆழ்ந்தாள். 203

‘இந்நேரம் அரண்மனையில் அண்ணன் மன்னர்
 இசைவினையே பெற்றிருப்பார்; எண்ணம் போல
 இந்நாடும் இளவரசி செல்வி வாழ்வும்
 எழில்மார்பர் உமையடையும்; யானோர் பக்கம்
 எந்நாளும் உமைப்பிரியா இயல்பால் கொஞ்சம்
 எழிற்செல்விக் குறுதுணையாய் இணையாய் நிற்பேன்.
 அந்நாளில் நம்வாழ்வில் இன்பம் தங்கும்;
 அதுகாண நம்முறவோர் அகமும் பொங்கும். 204

அரசியென உரிமைக்கங் கொருத்தி வாழ
 அணிசெய்வர் எழில்மாதர் பலரும் ஒன்றாய்!
 அரசருடை இரவொழுக்கம் அறியார் யாரே?
 ஆனாலிங் கெமையன்றி அயலார் உம்மை
 இரவடைய ஒருபோதும் ஏற்கோம் என்றால்
 ஏனமைதி கொண்டிருவீர் இப்போ திங்கு?
 விரைநறுந்தார் எழில்வேந்தே, வெட்கம் அற்றாள்
 வீணுரையும் குற்றமெனில் பொறுப்பீர்,’ என்றாள். 205

முகநிலவைத் துயர்முகிலும் சூழ ஆங்கு
 முன்னிருந்த தோள்வரையைச் சேர்ந்த தொப்பப்
 புகழுடையான் திகழ்தோளில் பொருது சேர்ந்த
 பொன்னுடலாள் இன்முகத்தைப் பூப்போல் ஏந்தித்
 ‘தகவிகழ்ந்த என்மாட்டும் தளிரே, முத்தே,
 தாழ்வில்லாத் தேனமுதம் தந்ந தன்றி
 நகுவதற்கும் வழிவகுத்தாய்; நல்லோய்; நீயே
 நாட்டினிலும் உயர்ந்தவளே! நாடின, காண்பாய். 206

உளமொத்த இருபாலர் ஒன்றிக் கூடின
 உயர்ந்தோங்கும் இல்வாழ்க்கை; உணரார் யாரே?
 களஞ்சேர்ந்த பகைவனெனக் கன்னி என்னைக்
 கருதிடுவாள்; துணைகொண்டால் காடே மேலாம்!
 நளிர்பூந்தேன் நாறுமெழில் குழலே, என்றும்
 நாடாள்நல் எழிற்செல்வி; நம்பு கண்ணே!
 கொளவில்லை நாடெனினும் கொள்வேன் உன்னை;
 கோமளமே, மகிழ்ந்திடுவாய்,' என்றான்; கொண்டான். 207

இணையெனவே உயர்ந்தோங்கி எழுந்து நின்ற
 இருபெருங்கூர் குன்றுகள்நேர் இடையே பக்கம்
 அணையெனவே துணைநிற்க அருவி நீரும்
 அழகாக அசைந்திட்ட தொக்கும் மார்பைப்
 புணையெனவே கொண்டிட்ட கிள்ளி காமப்
 புனல்குடையப் பெருகிட்ட நீரும் ஓடிப்
 புணையலையப் புனற்சேர மகிழ்ந்தா ளாகப்
 பொன்னுடலாள் இளவெயினி உண்மை தேர்ந்தாள். 208

இயல். 21

'பெண்புத்தி பின்புத்தி என்பார் மக்கள்;
 பேதைமையாம் அஃதெனவே இதுநாள் எண்ணிப்
 பெண்மானென் எழிற்செல்வி வேட்ட யாவும்
 பிழையின்றிப் பெற்றிடவிங் கியாவும் செய்தேன்.
 கண்ணொத்தார், களிறனையார் கோவேள் பெற்ற
 காளையினை, யாம்விழைந்த மணிவேள் தன்னை
 எண்ணெனென் றன்ருரைத்தார்; இன்றோ மாறி
 இல்லையுயிர் அவனன்றி என்பார்; என்னே! 209

திருநாட்டுத் தேர்வேந்தே, தேவை அற்றுச்
 செருகளத்தில் சந்தித்தோம்; நண்பர் ஆனோம்.
 இருநாட்டு நல்லுறவுக் கேற்ற வண்ணம்
 என்மகளை உங்களெண்ணம் இயைந்த கிள்ளி
 அருளாளர் பெற்றிடவே அட்டி இல்லை;
 ஆனாலும் எழிற்செல்வி, அரசி, மற்றும்
 ஒருசாரர் இக்கருத்தை ஒப்பார்; நானோ
 உந்துசுழித் துரும்பெனவே உன்னென் ஒன்றும். 210

நெஞ்சிணைந்தார் இன்னுறவை நீக்க யாரும்
 நினைப்பாரோ? நானுமிங்கு நினைப்பேன் இல்லை.
 வஞ்சியியல் எழிற்செல்வி, வாடா வல்லி
 வலிமையிலை சொற்றிறத்தில்; மாற்றம் உண்டு.
 வெஞ்சிறையின் மணிவேளை வெளியே போக்க
 விடுத்திட்டார் கூத்தனையே என்றால் நெஞ்சைக்
 கொஞ்சிடுமாம் காதலெனக் கொள்ளேன்; கொண்டார்
 குழப்பமெனக் கொண்டிடுவேன்; கூர்ந்து காண்பீர். 211

இந்நிலையில் யானெடுக்கும் முடிவும் ஒன்றே!
 எண்ணிடினிங் கனைவருமே ஏற்பீர் நன்றே!
 குன்றனையான், கொல்களிற்றின் வலிவு டையான்,
 கூற்றுவனும் மாற்றமுறும் தோற்றங் கொண்டோன்,
 இன்றுவரைத் தோல்வியினை எதிரே காணான்,
 இலக்கணத்தை மற்போர்க்கு வகுத்தான், என்றும்
 நின்றுலவும் புகழ்மிக்கோன், நிகரில் லாதான்
 நெடுநாட்டான் ஒருமறவன் படையில் உள்ளான்.212

யாரேனும் மற்போரில் இமயம் அன்னான்
 இருளாளன் தனைவெல்வோர் உளரேல், வெற்றிச்
 சீராக இந்நாட்டைச் செல்வி யோடும்
 சேர்ந்தடைவர்; உறுதியிது; பிறழ்தல் இல்லை.
 பாரேற்றும் மன்னரன்று; பணிசெய் வீரர்,
 பார்ப்பதற்கு மிகவெளியர் எனினும் வென்றால்
 காரேந்து நிலவொப்பார் கன்னி தன்னைக்
 கட்டாயம் பெற்றிடுவார்' என்றார் மன்னர். 213

இயல். 22

முச்சந்தி நாற்சந்தி முடுக்கும் எங்கும்
 முரசறைவார் ஒலிகூட்டி முழக்கம் இட்ட
 அச்செய்தி அலரொப்ப நாட்டார் யாரும்
 அறிந்தொருங்கு சேர்ந்தாய ஆசை தள்ளக்
 கச்சிட்ட எழில்மார்பர் கனியை அன்றிக்
 கருதார்சீர் நாட்டாட்சி! கணமே! பின்னர்
 அச்சங்கூட் டிருளாளன் ஆற்றல் எண்ணி
 ஆகாது வெலலவனை என்றே சோர்வார். 214

உண்டுறங்கும் நேரமன்றி ஒழிந்த நேரம்
 ஓயாமல் மற்றொழிலில் ஊக்கம் நெஞ்சில்
 கொண்டவனாய்ப் பயின்றதனாற் குற்றம் நீங்கக்
 கொல்லேற்றின் வலியடனே கூற்றும் நேரில்
 கண்டலறும் உருக்கொண்டோன் கனன்றால் யாரே
 காலூன்றி முன்நிற்பர்? கற்றுத் தேர்ந்த
 தண்டமிழ்ச்சீர் வாணரையும் வெல்லற் கூடும்;
 தறுகண்ணன் இவனைவெலல் அரிதே என்பார். 215

இளவரிசிக் கில்லைமணம்! இனிமேல் அன்றோ
 இருளாளன் எதிர்நிற்பார் பிறக்க வேண்டும்!
 களிறனையார் நெடுங்கிள்ளி முயன்றால் ஆங்குக்
 கண்டிடலாம் வெற்றியுமே; கருதின் ஐயம்!
 எளிததுவே? ஒப்புவன்யான்; எப்போ தென்றால்,
 எலிபுவியை வென்றதென ஏதும் உண்டேல்!
 குளிர் புனல்நீர் இருந்தென்ன? கொல்லும் வேங்கை
 குடியிருக்கும் அதன்சாரல் சேர்வார் யாரே? 216

இயல். 23

ஏடுகளைக் கையேந்த இடையில் வாளோ
 இயல்மறந்து கிடந்தசைய ஏறு போன்றப்
 பீடுடைய நடையினையும் பிரிந்தா னாகிப்
 பிரிவுற்றோர் நிலையினனாய்த் தனிமை தன்னில்
 ஓடுகயல் பாடுகையில் உணரா தங்கோர்
 ஓவியமாய் அமர்ந்திருந்தோன் அருகே அன்னப்
 பேடுமெல அசைந்தசைந்து சேர்ந்த தென்னப்
 பெண்ணரசி எழிற்செல்வி பெண்மான் சேர்ந்தாள். 217

எதிர்வந்து நின்றதையும் காணான்; பூவை
 எழிற்கூந்தல் நறுமணமுந் தேரான்; மென்கால்
 அதிர்ந்தாடும் சிலம்பொலியும் கேளான்; ஆற்றாள்
 அகம்வாடி விடுமுச்சும் அத்தான் என்றே
 குதித்தாடும் ஆசையினால் கொஞ்சம் கெஞ்சும்
 குழலொத்த தமிழொலியும் உணரா னாகிப்
 புதிரொன்றை விடுக்கவெனப் புந்தி முற்றும்
 பூவுலகைப் பிரிந்தெங்கோ போன தொப்ப. 218

இருந்திட்ட இளமணிவேள் நெஞ்சில் ஆர்த்த
எண்ணத்தை இறையளவும் அறியாச் செல்வி
திருத்திட்டாள் ஆடையினை முறையாய் முன்பே
திகழ்ந்திட்ட தெனினும்;பின் என்ன செய்வாள்?
கருத்தொன்றிக் கலந்திட்ட மணிவேள் எண்ணம்
கனவுலகே உலகமெனக் களிக்க ஆற்றாள்
விருப்புந்த தோள்களையே அசைக்க, மீண்டோன்
வியந்திட்டான் செல்வியினை எதிரே கண்டு. 219

‘ஈதென்ன பதுமையென இங்குத் தாங்கள்
இடமறந்து தனிமையிலே இருப்பீர்? அங்கு
மாதென்னை நாட்டோடும் மணக்க என்று
மனவுறுதி கொண்டோராய்ப் பயிற்சி பல்லோர்
யாதொன்றும் நோக்காராய்ச் செய்வர்; உங்கள்
எண்ணத்திற் கியைந்தகிள்ளி இந்த நாட்டை
மோதிப்பின் கொள்வதென்ற முடிவில் ஏற்ற
முயற்சிகளைச் செய்திடுவார்; அறிவீர் அன்றோ? 220

தெளிவாக என்னெஞ்சைத் தெரிந்தும் தந்தை
தீதினையே தோற்றுவித்தார்; யாது செய்வேன்?
அளிக்கூட்டம் உண்டுசெலும் மலரோ பெண்ணும்?
அணைவேனோ உமையன்றி மற்றோர் ஆணை?
நளிராற்றுச் சுழல்பட்ட தளிராம் என்னை
நயந்தேநீர் கரைசேர்க்க நாட்டங் கொண்டால்
களிக்காதோ பெண்ணுணர்வு? காதல் கொண்டோள்
கழியுவகை கொள்ளாளோ? கருதிச் செய்வீர்.’ 221

மண்மீது விண்மாது வந்தா என்ன
மதிமுகத்தாள் உரைத்தமொழி மனதைத் தாக்க
மண்ணோக்கிக் கண்போக்கிப் பலவும் எண்ணி
மாற்றமெதும் தெளியானாய் விழியைத் தூக்கிக்
‘கண்ணேயுன் பெண்ணியல்பை அறிவேன்; ஆனால்
காண்பேனில் வழியேதும்! கண்டோர் அஞ்சும்
திண்டோளன் இருளாளன் தன்னை மன்றில்
திறனில்நான் நேரில்லான் மோதல் நன்றோ? 222

ஏன்பிறந்தோம்? ஏன்வாழ்வோம்? யாரே சொல்வார்?
எல்லாமே பெருங்குழப்பம்! என்னே வாழ்க்கை!
நாண்டிரிந்து காணாத நாடும் இல்லை;
நல்லதொரு முடிபுரைக்கு நூலு மில்லை!
ஊன்கலந்த உருக்கொண்டே உலவு கின்றோம்;
உள்ளதெனக் கொண்டுசெல உண்டு கொல்லோ?
தேன்றவமும் இதழாளே, உன்னை நானே
சேர்ந்தணைய நினைத்தாலும் நெஞ்சம் அஞ்சும். 223

நிலைப்பதிங்குப் புகழொன்றே; அதுவும் யாரும்
 நிச்சயமாய்ப் பெறலரிது! நீலம் தோய்ந்த
 கலைபயிலும் கண்ணினளே, காலம் எல்லாம்
 காத்திடவும் வல்லார்யார் கன்னிப் பெண்ணின்
 முலைதழுவும் எழிலினையும் முல்லைப் பற்கள்
 மூட்டுகின்ற உணர்வினையும்? என்றும் இல்லை!
 அலைபடர்ந்த குழலினளே, ஆயின் நீயும்
 அடைவதெதும் இவ்வாழ்வில்? ஆசை கொள்ளாய். 224

கீழ்நோக்கிப் பாய்கின்ற வெள்ளம் ஒப்பக்
 கேடுவழிப் படர்கின்ற நெஞ்சக் கேற்ப
 வாழ்விற்கோர் வழித்துணையாய் என்னைப் பெற்றால்
 வாய்த்திடப்போம் பெரும்பயனென்? வாழ்நாள் முற்றும்
 தாழ்வற்று வாழ்வார்யார்? தையல் உன்றன்
 தளிர்மேனி முதுமையினில் தளரக் கேட்பின்
 ஊழ்வென்ற தென்பரல்லால் உரைக்கார் உண்மை;
 உணர்ந்திடுவாய் இவவுலகிங் எல்லாம் பொய்மை! 225

பிறந்திடுவோம்; வாழ்ந்திடுவோம்; பின்னர் ஏதும்
 பேதமின்றிப் பிரிந்திடுவோம்! பின்னேன் இங்குக்
 குறித்திடுவோம் பொருளனைத்தும்? கொஞ்சம் பெண்ணைக்
 கூட்டவும் நினைத்திடுவோம்? குற்றம் செய்வோம்.
 வெறிதிரைநீர்ச் சூழலிலுறு வேரல் மீண்டும்
 விரைந்துகரை ஏறலதன் விருப்பில் உண்டா?
 நெறியனைத்தும் நீயாயின், உள்ளங் கையின்
 நெல்லியென தெளிந்திடுவாய் நிலைமை முற்றும். 226

எதிர்நிற்கும் எனைத்தழவி இன்பங் கொள்ள
 எண்ணிடுவாய், இயல்புதான்; ஆனால், இன்பம்
 புதிரென்பார் அதைத்தேடி அலைந்துங் காணார்.
 புணர்ச்சியிலே உடலுணர்ச்சி அடங்கல் அன்றி
 அதிலொன்றும் இன்பமில்லை என்பார் ஆய்ந்தார்;
 அறியேன்நான்; மேலுமதில் வெறுப்பும் உண்டாம்.
 இதுசிறிதும் எண்ணாது காதல் கொண்டால்
 இருள்படரும் வாழ்விலன்றி இன்பம் ஏது? 227

நாமொன்று நினைக்கப்பின் நடப்ப தொன்றாம்!
 நல்லதில்லை இவ்வாழ்க்கை; அறிந்தார் சொல்வார்.
 காமத்தால் கனலும்தீத் தீயின் தன்மை
 கடந்திடுதல் அறிவினன்றி எதிலும் இல்லை.
 வாமஞ்சேர் எழில்மார்பாய், வரித்த உன்னை
 வாரியெடுத் தணைத்திடவே உணர்வும் துள்ளும்;
 நாமொன்று சேர்ந்திடுதல் நன்றில் என்றே
 நகைத்தென்றன் மனஞ்சொல்லி உணர்வைக் கொல்லும். 228

இருளாளன் தனைவெல்ல ஏற்றோன் யானோ?
 என்வலிமை நீயறிவாய்; இருந்தும் என்னைப்
 பொருளாகக் கருதியின்று போற்று கின்றாய்;
 பொருந்துவதோ உன்செயலும்? அதுவும் போகக்
 கருதேனித் திருநாட்டை; காதல் உன்மேல்
 கருத்தற்றுக் கொண்டிட்டேன்? கலங்கு கின்றேன்.
 இருளார்ந்த இவ்வாழ்வில் என்மேல் கொண்ட
 எண்ணத்தைப் போக்கிடுக! மணிவேள் சொன்னான். 229

எண்ணத்தைப் போக்கிடுக! என்றே சொல்லி
 இதயத்தில் எரிவேலைப் பாய்ச்சி நின்ற
 கண்ணன்னான் மணிவேளைக் கருத்தால் அன்றிக்
 கண்ணாலும் எரித்திட்ட செல்வி சீறி,
 'மண்ணாசை, பொன்னாசை, மயக்கும் பெண்டிர்
 மார்பாசைத் துறந்தவரோ நீரும்? இங்குப்
 பெண்ணென்னை ஏய்க்கவெனப் பெரிதாய் ஏதோ
 பிதற்றிடுவீர்; நானறிவேன் உண்மை தன்னை. 230

ஆணாகப் பிறந்திட்டும் ஆண்மை இன்றி
 அஞ்சிடுவீர்; பெண்ணொப்ப அமைதி கொள்வீர்.
 பூணாக உம்மிடையில் வாஸ்தான் ஏனோ?
 போக்கிடுவீர் மீசையையும்; பொருத்தம் இல்லை!
 வீணாக நீரெதற்கு வெளியே எங்கும்
 வெட்கமற்றுச் சுற்றிடுவீர்? மேலாம் போரைக்
 காணாத கையிரண்டும் வளையல் கொள்ளக்
 கண்ணுக்கு மையணிவீர்!' என்றாள்; சென்றாள். 231

இயல். 24

ஆண்டுபல கடந்திட்டும் அஞ்சா நெஞ்சம்
 அமைந்திட்ட வாணரொடு யாரும் அண்டி
 வேண்டுபொருள் அருட்செல்வர் வெல்வேல் நம்பி,
 வேளாளர் தனித்தலைவர் வேலர், யாண்டும்
 மூண்டெரியும் தீவிழியர் துணைவர் சூழ
 முதல்வனென வீற்றிருந்த கிள்ளி நெஞ்சம்
 கூண்டிலடை சிங்கமெனக் குமுற, வாணர்
 குறிப்புணர்ந்து மெலவெழுந்தார்; அமைவாய்ச் சொல்வார்:

‘எப்பொருளை யார்யார்வாய்க் கேட்பி னும்பின்
 இன்பொருளை ஆய்ந்துணர்வர் அறிஞர் அன்றோ?
 எப்படியோ இக்குழப்பம் இன்று நம்முள்
 எழுந்திட்ட தெனினுமிங்குக் கவலை வேண்டா.
 ஒப்பரிய நம்தலைவர் கிள்ளி ஒப்பார்
 உயர்மணிவேள் கருத்தினையே; ஒப்போம் நாமும்;
 தப்புமிலை இளமணிவேள் கருத்தை மீண்டும்
 தலைவரவர் கேட்பதிலே; நாமும் கேட்போம்.’ 233

ஒருங்கிணைந்து சேர்ந்திருந்தார் கண்கள் தன்னை
 உற்றுற்று நோக்குதலை உணரான், கொண்ட
 கருத்தினையே வெளிக்காட்டாக் கண்கள் சற்றும்
 கலக்கமின்றி விளங்கிடவும் மணிவேள் மெல்ல
 ‘அருளுடைய என்னருமை அன்பு நண்ப,
 அறிவுடைய நல்லோரே, அமைதி கொள்க.
 துருபெருகும் வாளேந்தும் தொழிலே வாழ்வாய்த்
 தொடங்கிட்ட உங்களுக்கென் கருத்தோ ஒக்கும்? 234

எப்படியும் இந்நாட்டைக் கிள்ளி கொள்ள
 ஏற்றிட்ட உறுதியினைப் போற்றி வாழ்வீர்,
 எப்படிப்பின் பொதுஉடைமை எங்கும் தோன்ற
 என்வழியைச் சிறந்ததென ஏற்பீர் நீங்கள்?
 ஒப்பிடுவீர் என்றெதையும் உரைக்கேன்; உற்ற
 உங்களுக்குத் தக்கதையே செய்க; நீவிர்
 தெப்பமென நீர்ப்போக்கில் செல்வோம் என்றால்
 சென்றிடுக, என்வழியோ வேறாம்.’ என்றான். 235

உரைத்திட்டு வெளியேறக் கண்டோர் நெஞ்சம்
 உணர்ந்திட்ட வேதனையை உணர்ந்த கிள்ளி,
 ‘திரையோடுங் கலன்கூட திறனின் மிக்குத்
 திண்சுமையைத் தாங்கலற்று மூழ்கிப் போகும்;
 கரையற்ற நூல்களையே கற்ற தாலே
 கலங்கிட்ட கருத்தினனாய் மணிவேள் ஆனான்!
 தரைபட்ட கலத்தினையும் மீட்டல் கூடும்;
 தனிப்பட்ட கருத்தினனை மீட்டல் ஆமோ? 236

அரசரிமை ஒருவர்க்கோ? இந்த நாட்டை
 ஆள்வதற்கும் ஓரினமோ? அப்பன் பிள்ளை
 வரன்முறையோ ஆட்சியுமே? மணிவேள் கேட்பான்!
 மாற்றிடுவோம் பழமையினை வாரீர் என்றோர்
 இரவினிலே அனைத்தையுமே மாற்ற எண்ணும்
 இரும்பொத்த இதயமதை ஏற்றோன் ஆக
 உரமுடனே பேசுகின்றான்; உண்மை ஆயின்
 உலகநெறிக் கொவ்வாதே; எல்லாம் துன்பம். 237

நாடாளும் பொறுப்பனைத்தும் நாட்டு மக்கள்
 நலனுணர்ந்தார் ஏற்றிடுதல் நன்றாம் என்பான்
 நாடாளும் பொறுப்பேற்றோர் நாட்டு மக்கள்
 நலனிகழ்ந்து பிறவழியில் நாட்டங் காட்டின்
 கூடாதே இவன்நினைப்பும்! கொண்ட கொள்கை
 குறிதவறித் திசைமாறின் கொடியோர் அன்றோ
 ஈடாக மக்களுயிர் இங்குக் கொள்வார்!
 எடுத்துரைத்தும் மணிவேளோ ஏற்போன் இல்லை. 238

எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்ற
 இளமணிவேள் எண்ணத்தை யானும் ஒப்பிச்
 சொல்லாட உணர்ந்திட்டேன் மணிவேள் நெஞ்சை;
 சூதாட நினைக்கின்றான் தூயோர் வாழ்வை!
 இல்லாமை ஒருநாளில் ஏகும் ஒன்றா?
 இருந்தன்றோ வருவிருந்து புரத்தல் நன்றாம்!
 இல்லாதார்க் கிவன்சொல்லோ இனிமை சேர்க்கும்;
 இன்சொல்லோ எங்குமுள இன்மை போக்கும்? 239

இப்போதே ஒருசாரார் இயக்கம் தோற்றி
 இயங்கிடுவர்; ஆள்சேர்ப்பர்! அன்னார் இன்று
 தப்பேதும் கொண்டிலரே எனினும் பின்னர்த்
 தலைமையினைப் பெறுமரிய தகுதி பெற்றால்
 கொப்பீந்த கனியென்ன கொள்கை நீங்கிக்
 குணனற்று நடவாரென் றுரைப்பார் யாரே?
 இப்போதே நாமதையும் எண்ணி முன்னால்
 ஏற்றிடுவம் நல்வழியை என்பேன்; கேளான்! 240

மக்களது வாக்கடைந்து மக்க ளாலே
 மன்னரெனப் பொறுப்பேற்றோர் மாற்றங் கொண்டால்
 மக்களுள்ளார் முடிவெடுக்க; மக்கள் முன்னர்
 மலையொப்ப நிலைப்பார்யார்? என்றே சீறித்
 தக்கதெல்லாம் தெளிந்தவன்போல் மணிவேள் மீண்டும்
 தவறறியாச் சிறுகுழந்தை ஒப்பக் கேட்பான்;
 மிக்கபெருஞ் சிறப்படைந்தார் என்றும் எங்கும்
 வேட்பதில்லை கீழிறங்க; அறியார் உண்டோ? 241

ஆசையில்லா உயிரொன்றை அவனி முற்றும்
 அலைந்தாய்ந்து தேடினும் அரிது காணல்!
 ஆசையில்லா மாந்தனிலை நானும்; நெஞ்சுள்
 அடக்கியுள ஆசைக்கோர் அளவே இல்லை!
 காசினியில் இந்நாட்டின் சிறந்த தொன்றைக்
 காண்போமா என்றெவரும் கருத ஆற்றும்
 ஆசையிலே நாட்டாட்சி வேட்கும் என்றன்
 அகமுரைத்தேன்; அறிந்திடுவீர், மேலும் சொல்வேன். 242

முற்போக்குக் கொள்கையினன், முன்னம் யாவும்
முழுதாய்ந்த பிறகேதன் முடிவைக் கொள்வோன்,
கற்றோரும் மற்றோரும் களிக்கக் கொண்ட
கடமையினை எதுவரினும் முடிக்குந் தீரன்
உற்றானோர் உயிர்த்துணைவன் என்றே இந்நாள்
உவந்திருந்தேன் உயராட்சி காண; இன்றோ
அற்றானாய் எனைநிறுத்தி அகன்றான் நண்பன்!
ஆயினுமென்? அவன்வழியில் ஆள்வேன் நானே. 243

ஏழையென இங்கெவரும் இல்லை என்ற
இனியநிலை உருவாக எதுவுஞ் செய்வேன்
வாழையடி வாழையென வாடும் மக்கள்
வளம்பெறவே உளங்கொண்ட மணிவேட் கேற்ற
தோழனென அவன்கருத்தைச் செயலில் நாட்டித்
தோற்றிடுவேன் புத்துலகம்! தொன்னூற் காட்டும்
காழறியா இனமொன்றைக் காண்பேன்; அன்று
கண்மூடி வழக்கமெலாம் மண்ணாம்; காண்பீர். 244

பொருளுற்றோர் பெரியரென வறிதே அன்று
புன்னகையர் மென்னிடையே பொழுது போக்காய்த்
தருக்குற்று வாழ்ந்திடுதல் இல்லை; அன்னோர்
தாவுடைய செல்வமெலாம் அரசைச் சாரும்!
திருட்டெண்ணம் உடையவராய் உழைப்போர் செல்வம்
தேனிரையைக் கவர்வர்போல் கொள்வார் உண்டேல்
இருட்டறையில் அடைபடுவர்; முயன்று வாழ்வோர்
என்னரசின் நன்மதிப்பைப் பெறுவர்; வாழ்வார். 245

கொடியரென எனையிகழ்வர் உண்டேல், அன்னோர்
கொலைகளவு வஞ்சனையைக் கொண்டோர் ஆவர்
கொடியரென நடந்திடுவார் திருந்தார் ஆகில்
கூண்டோடும் சிறைப்படுவர்; பொறுத்தல் இல்லை.
முடியுடைய மூவேந்தர் வழியோன், என்றும்
முப்பாலின் முறைதெளிந்த நெறியோன் என்ன
முடிவிலெதும் பேதமின்றி நீதி காப்பேன்;
முனிந்தகன்றோன் மனமுவக்க அனைத்தும் செய்வேன் 246

மதியமைச்சர் எண்மரோடு மக்கள் தங்கள்
வாக்கடைந்த எண்பதின்மர் வாய்மை நாடி
விதிமுறையை வகுத்தமைக்க மேலாம் யாரும்
வியந்திடவே ஆண்டிடுவேன்! அந்த நாளில்
பொதுவுடமை நாடெங்கும் புத்துக் காணும்;
புகழுடையோன் இளமணிவேள் அகமும் தேறும்!
உதவியென உயிரணைய நீங்கள் உள்ளீர்;
ஒன்றிற்கும் நானஞ்சேன்; உணர்வீர்! என்றான். 247

இயல். 25

மானினங்கள் குயிலினங்கள் மணிப்பு றாக்கள்
 மலருறையும் எகினங்கள் மயிலின் கூட்டம்
 தேனிகர்த்த மொழியினவாம் சிரிக்குங் கிள்ளை
 திரண்டெழுந்தங் கெழிலாள சேர்ந்த சூழல்
 வானுயர்த்த வெறிக்களிறும் வரிகள் உற்ற
 வல்லெயிற்றுக் கொல்புலியும் வல்லோன் தம்முள்
 யானெனவே காட்டவென எழுந்த போரோ
 இருளாளன் உடனியைந்த போரை ஒக்கும்? 248

கல்லினையே தெய்வமெனக் காட்டி மக்கள்
 கருத்தழிக்கும் வன்கயவர் மனம்போல் இல்லா
 மெல்லிடையே செல்வமென மின்னி ஆண்கள்
 மேன்மைகொளும் எழில்மாதர் அளகம் தோன்றச்
 சொல்லரிய விழியினர்தம் துணைவ ரோடு
 சூழ்ந்திருந்த பொதுவரங்கின் தோற்றங் கண்டோ
 எல்லையிலாத் தண்மையினை ஏற்று நாடி
 இளந்தென்றல் தவழ்ந்ததுமவ் வினிய வேளை. 249

பிறந்திடுவார் இறந்திடுவார் பேதம் இன்றி;
 பின்னெதற்குப் போராட்டம் பயனும் இன்றி?
 இறந்திடுதல் உண்மையென ஏற்பேன்; ஆனால்
 இனித்திடுமீவ் வெழிலமுதை எங்கே காண்பேன்?
 திறந்திதழ்கள் எனில்சேரில் தேனும் பாலும்
 சேர்ந்தமைவாய்த் தருசுவையும் திகட்டும் அன்றோ!
 இறந்திடவும் நானஞ்சேன் என்றால் இந்த
 எழிலூற்றைப் பெற எதைத்தான் செய்யேன் என்றே. 250

இருளாளன் தனையெதிர்க்க எழுந்தார்; எண்ணின்
 எண்ணிக்கை எத்தனைத்தோ? யாரே சொல்வார்?
 திருநாட்டை வேட்டவராய்ச் சேர்ந்தோர் அங்குத்
 தேடினும் ஒருவரில்லை; சேலாம் கண்ணாள்
 உருவேட்டுச் சேர்ந்தவரின் ஊக்கம் நீங்க
 உயர்கிள்ளி சேர்ந்திட்டான்; உணர்ந்தோர் பெண்ணைக்
 கருதாராய் அகன்றிட்டார்! களத்தில் ஆங்கே
 களிறனையான் நெடுங்கிள்ளி தனித்தே நின்றான். 251

நெடுங்கிள்ளி தோளுயர்த்தி நின்ற தோற்றம்
 நிலைகலங்கச் செய்திடவே நில்லார் யாரும்.
 கொடுங்கண்ணன் இருளாளன் கண்டே அஞ்சிக்
 குழம்பிட்டான் நெஞ்சுளென்றால் மற்றார் எங்கே!
 வடுக்கண்ணாள் இளவெயினி மார வல்லி
 வாழ்த்திமகிழ் வெய்திட்டாள் மனதில் விம்மி!
 திடமுற்றும் இழந்திட்டே செல்வி தேர்ந்தாள்;
 சேர்ந்ததென முடிவுமென்றே வேர்த்துச் சோர்ந்தாள்.252

கிள்ளியன்றி வேறொருவர் இல்லை என்று,
 கிசுகிசுத்த மக்களுடை பேச்சை மாற்றப்
 பள்ளிவிட்டுத் துயில்நீங்கி எழுந்தான் ஒப்பப்
 பற்றற்ற முகத்தினனாய்ப் பண்பே முற்றும்
 பள்ளிகொண்ட உறுவினனாய்ச் சேர்ந்த வேளைப்
 பார்த்தனைவர் வியந்திட்டார்; ஆனால் கிள்ளி
 உள்ளமெலாஞ் சினம்படர மணிவேள் தன்னை
 ஒருநொடியே நோக்கிட்டான்; உணர்ந்தான் உள்ளம்.253

இளமணிவேள் கிள்ளியிடை நேர்ந்த தென்ன?
 ஏன்மணிவேள் நண்பனையே எதிர்க்க வேண்டும்?
 இளமயிலாள் எழிற்செல்வி ஆசை யாலோ
 இருநண்பர் அருவுறவை மறந்தார் இங்கு?
 களமறியா மணிவேளா கண்டார் அஞ்சும்
 களிற்றையை கிள்ளியினை எதிர்க்கக் கூடும்?
 உளங்குலைந்தான் மணிவேளே! உண்மை தானே?
 ஒண்டொடியின் அழகுமிகக் கொடிய தாமே! 254

கொல்களிறும் வரிப்புலியும் குறியார் ஆகிக்
 குறித்தவிடம் உயிரிணையைக் கூடச் செல்வோர்
 இல்லையன்றோ சிறுநரிக்கு மஞ்சி நிறறல்?
 இளமணிவேள் கிள்ளிமுன்னர் நரியே ஆவன்!
 முல்லைமலர் எழிற்செல்வி நாட்டை வேட்டால்
 முயற்சியுடன் தோள்வலிமை அலவோ வேண்டும்?
 சொல்லுவன் நான்; இளமணிவேள் கிள்ளி முன்னர்ச்
 சொல்வார்தம் குறிப்பளவும் நில்லான்; காண்பீர். 255

நினைப்பவற்றை அடுத்தவர்க்குச் சொல்லித் தம்முள்
 நிகழப்போம் விளைவுகளை நுணுகி நின்றோர்
 நினைவிற்கும் எட்டானாய் மணிவேள் தன்னை
 நிறுத்திப்போர் செய்கவென நீங்கிக் கோடன்
 தனையடைந்து நெடுமார வல்லி பக்கம்
 தளர்வுற்ற மனத்தினனாய்க் கிள்ளி சேர்ந்தான்.
 எனையிவன்றன் செயலென்றே எண்ணி ஆய்ந்தும்
 எம்முடிவும் காணாராய் வியந்தார் யாரும். 256

இளவெயினி பெயரேற்ற மார வல்லி
 எழில்முகத்தைத் துயராளக் கிள்ளி நோக்கி,
 ‘உளதெதுவோ உள்ளத்தில்? உங்கள் செய்கை
 உயர்வினையே நானுணரேன்; உயர்ந்த நண்பர்
 இளமணிவேள் எதிர்த்திடவோ சோர்வு கொண்டீர்?
 எக்கருத்தில் போரொழிந்தீர்?’ என்றாள் ஆக,
 ‘விளம்பழத்தின் நட்பல்ல எங்கள் நட்பு;
 விளங்காது, நானெடுத்துச் சொலவும் வல்லேன்! 257

உயிருறையும் உடம்பிற்கும் உறவு உன்னில்
 ஒருநாளும் நிலைப்பதில்லை! உணர்ந்தே நாங்கள்
 உயிரிற்கு மேலாக நட்புக் கொண்டோம்;
 உற்றதனால் இந்நாளும் உவகைக் கொள்வோம்.
 எயிறேற்காப் பருவமுதல் கொண்ட நட்பை
 எதுவரினும் நானிழக்கேன் என்றால், நாடாம்
 துயரத்தை ஏற்றிடவோ இழப்பேன்? இல்லை!
 தூயவளே அறிந்திடுவாய்; அதுவும் போக. 258

தன்னைத்தான் அறியாதான் நானும் இல்லை;
 தவறிழைக்கும் சிறுமதியும் கொண்டோன் இல்லை.
 என்றைக்கும் மணிவேளை எதிர்த்து வெற்றி
 என்வரையில் கண்டதில்லை; யாரும் காணார்.
 வென்றான்தான் புலனைந்தும் எனினும் அன்னோன்
 வெறிகொண்டால் வெற்றியன்றி வேறு கொள்ளான்.
 குன்றேய்க்கும் இருளாளன் மன்றில் தோல்வி
 கொண்டிடுவான் இமைப்பொழுதில்; காண்பாய்? என்றான். 259

போட்டியினில் உயிருறைவான் புகுந்த கண்ட
 பொழில்நிலவாள் எழிற்செல்வி பூத்த முல்லை
 நாட்டமெலாம் எழில்வீச நாணம் அற்று
 நகைத்திட்டாள் எனிலதிலும் வியப்பும் உண்டோ?
 காட்டெருதின் வலியமைந்தோன் கனன்றால் நிற்கக்
 காதலனால் கூடிடுமா? கருதாள் கன்னி.
 ஏட்டெழுதி வைத்ததுபோல் இதயக் கூட்டில்
 இருந்தவனை அடைந்தமென இனித்தாள் உன்னி. 260

கத்துகடல் திரையிரண்டைக் கடிந்து போக்கிக்
 கரையமைந்த மணலரங்கைக் கலைக்க ஆர்த்த
 தொத்திருந்த திருளாளன் செய்கை என்றால்
 உயர்மணிவேள் செய்கைக்கோ மின்னல் ஒக்கும்!
 எத்திறத்தான் இளமணிவேள் என்றே யாரும்
 எந்தவொரு முடிவினையும் எடுக்கும் முன்பே
 வித்தகனாய் எறிந்திட்டான் குன்றைத் தூக்கி;
 வீழ்ந்திட்ட இருளாளன் விழித்தான் இல்லை! 261

நடந்ததைநீ கண்டதுண்டோ? கண்டதுண்டேல்
 நானறிய உரைத்திடுவாய், என்றே யாரும்
 அடுத்திருந்தார் தமைக்கேட்பார்! ஆனால் யாரும்
 அடைந்தநிலை உரைத்திடவும் அறிந்தார் இல்லை.
 இடமுழுதும் நிறைந்திட்ட எழிலார் மார்பள்
 இடையறிய வல்லாரே இங்கு முன்னர்
 நடந்ததையும் அறியவல்லார் என்று சொல்லி
 நங்கையிடை பார்த்தொருவன் நைந்து சோர்வான். 262

ஊர்க்குருவி குன்றொன்றை அலகால் பற்றி
 உயர்வானில் சுழற்றிப்பின் எறிந்த தொப்ப
 மூர்க்கனெனப் பாய்ந்திட்டோன் உடலை விண்ணில்
 மூச்சடங்கச் சுழற்றியவண் எறிந்த செய்கை
 யார்க்கமையும் என்றனைவர் வியந்து நிற்க,
 இளவெயினி நெடுங்கிள்ளி காதில் மெல்லப்
 'போர்த்தொழிலில் வல்லவரோ மணியேள்? அன்றிப்
 புரட்டேதும் இதிலுண்டோ?' என்றாள் ஆக. 263

'நம்புவதுங் கடினந்தான்; உன்னைப் போன்றே
 நடிப்பென்று பலரிங்குக் கருதக் கூடும்.
 கொம்பனையாய், நீகொண்ட ஐயம் நீங்கக்
 குறித்திட்டேன் ஒருவழியை; காண்பாய்' என்றே
 வம்பணிந்த திரண்முலைசேர் கொம்பை நீங்கி
 வந்தரங்கின் நடுநின்று கிள்ளி சொல்வான்:
 'வெம்புலிநேர் மணியேளை வெல்ல யாரும்
 விழைந்திட்டால் எதிர்வருக; விளைவைக் காண்க.' 264

தன்வலியும் பிறர்வலியும் தேர்ந்து பின்னர்த்
 தகுமெனில்போர் ஏற்றலன்றோ சான்றோர் காட்டும்
 நன்னெறியாம்; நாமதையிங் கறிந்தும் காண்போர்
 நகைக்கப்போர் ஏற்பதுண்டோ? இல்லை என்று,
 தொன்னெறியை உணர்ந்தபலர் அமைதி கொள்ளத்
 துடித்தெழுந்தார் இருவரங்கே தோள்கள் தட்டி.
 என்வருவ தென்றறியா அன்னோர் நெஞ்சம்
 இழிகுணத்தார் உளமெனவே இருண்ட போலும்! 265

தண்டமிழின் மொழிவளத்தில் ஆழ்ந்தோர் நெஞ்சில்
 தவழ்ந்திடுமோர் ஒப்பற்ற அமைதி போல
 விண்டுரைக்க ஏலாத அமைதி கொண்டு
 விளங்கிட்ட மணியேளின் எதிரே நின்று
 கொண்டிடலாம் வாட்போரை என்றார், நின்றான்
 கூற்றுவனின் மாற்றுருவம் என்று தேர்ந்து
 கண்டறியுந் திறனியையா வீரர்! அன்னார்
 கண்களிலே எழுச்சியன்றித் தேர்ச்சி இல்லை. 266

‘ஈதென்ன புதுக்குழப்பம்? இனிய நெஞ்சில்
 ஏதேனும் குறித்ததுண்டோ? இந்த நாட்டைத்
 தீதின்றிப் பின்பெறவே திட்டம் வேறு
 தேர்ந்தறிந்தோ வைத்துள்ளீர்?’ என்று கேட்ட,
 சூதற்ற இளவெயினி மானை நோக்கிச்
 ‘சுடரொளியே, அரசினையே மணியேள் கொண்டு
 கோதின்றிக் காத்திடுவான் என்றால் நானேன்
 குறித்திடலென் வேறெதையும்?’ கேட்டான் கிள்ளி. 267

திறனுடையார் இருமருங்கும் கையில் கொண்ட
 தீயுமிழும் ஒளிகூட்டும் வாள்கள் அன்றி
 நறவொழுகும் மலர்க்குழலாள் செல்வி பெற்ற
 நகைகூட்டும் ஒளிசிந்தும் கண்ணாம் வேல்கள்
 கறங்கனெவே சுழன்றொருங்கு காதி மோதக்
 கடும்பகையே வாய்த்ததெனக் களித்தான் வேளே!
 திறந்தொரு மடையெனவே மணியேள் அங்குச்
 சீறித்தன் வாள்சுழற்ற நிற்பர் யாரே. 268

மின்னலொரு மூன்றொருங்கு மின்னிக் காண்போர்
 விழிபறிக்கும் செயலெனவே விளங்கித் தங்கள்
 வன்மையினைக் காட்டவென வாள்கள் எங்கும்
 வட்டமிட்டுச் சுழன்றிட்ட மாண்பும் என்னே!
 என்னரிய திறமையினை இன்று காண்பீர்!
 எனவார்த்துப் போரிட்ட இனியோன் வேட்குத்
 தன்னிகரும் தாமில்லை என்று கண்ட
 தறுகண்ணர் மிகவிரைவில் தோல்வி கொண்டார். 269

பண்பட்டுச் சிறந்திருந்த தமிழர் மாண்பும்
 பகுத்தறிவும் கெட்டொழிய நேரம் பார்த்துப்
 பண்பற்ற கருத்தனைத்தும் படரச் செய்தோர்
 பழக்கிட்ட திருமணத்தில் பணித்த வேளை
 எண்ணற்ற இயங்களொன்றி எழுப்பும் ஓசை
 இளமணியேள் வெற்றியினால் இனித்த மக்கள்
 விண்ணஞ்சக் கைதட்டி மிகுத்த தொக்கும்!
 வேறெதைநாம் ஒப்பென்று விளக்கக் கூடும்! 270

ஒட்டிட்ட வயிற்றுடனே காத தூரம்
 ஓய்வின்றிப் பாலையிடை உழன்று வந்தோன்
 மட்டற்று மகிழ்வனன்றோ நீரும் சோறும்
 மரநிழலும் ஒருசேரப் பெறுவன் ஆனால்!
 கிட்டிற்று நினைத்ததெனச் சிரித்த செல்வி,
 கிறுகிறுத்தாள் உளங்கொண்டோன் திறமை எண்ணி.
 முட்டின்றி இனிமுடியும் மணமே என்று
 முறுவலித்தாள்; உணர்ந்தறியாள் மணியேள் எண்ணம்! 271

அறிந்தார்யார் இளமணிவேள் அகத்தை முன்பே?
 அதிர்ந்திட்டார் அவன்செயலால் அங்கே யாரும்!
 வெறிதார்மார் எழிற்செல்வி நெஞ்சம் அஞ்ச,
 வெற்றிகொண்ட தன்வாளைக் கிள்ளி காலில்
 இறையோன்முன் மெய்யடியார் மலரைத் தூவி
 இனிதுநிற்கும் செயலொப்ப இட்டு நின்றோன்
 நெறியாய்ந்தே இறும்புது கொண்ட கிள்ளி,
 நெகிழ்ந்தானாய் மணிவேளை அணைத்துக் கொண்டான்.272

‘நெடுங்கிள்ளி, என்னினிய நண்ப, வாழ்க.
 நெடுநாட்டின் அரசரிமை உனதே இன்று.
 நெடுநாளாய் நாமெண்ணி ஆய்ந்த கொள்கை
 நிலைத்திட்ட திந்நாளே; அரசை ஏற்பாய்.
 தடுமாற்றம் ஏன்மனதில்? என்றன் வெற்றி
 சார்வதுவும் உன்னையன்றோ? தயக்கம் தன்னை
 விடுத்தேகி அடுத்ததனைச் செய்வாய்.’ என்ற
 மேலாளன் சொற்கேட்டு மகிழ்ந்தான் கிள்ளி. 273

இயல். 26

‘அண்ணாநம் மணிவேளின் செயலில் ஏதும்
 அமைந்திட்ட உண்ணோக்கம் இருத்தல் உண்டோ?
 கண்ணைய்க்கும் எழிற்செல்வி கரும்பாம் தேனும்
 கசந்திடவோ இந்நாட்டை அரிதில் பெற்றும்
 எண்ணானாய் நெடுங்கிள்ளி இடத்துச் சேர்த்தான்?
 என்னாசை அழிந்திடவோ எண்ணங் கொண்டான்?
 பெண்புத்தி பின்புத்தி என்பார் மக்கள்;
 பேதைமகள் அமுதயர்வாள்; என்ன செய்வேன்?’ 274

துடித்திட்ட கோக்கோதை சொல்லைக் கேட்டுத்
 தூயவரசீர் இருங்கோவேள் மெல்லச் சொல்வார்:
 ‘பிடித்திட்ட தென்னையொரு பேயே என்னப்
 பேராசை கொண்டிதுநாள் வாழ்ந்து வந்தேன்.
 உடுத்திட்ட ஆடையடா உலகில் ஆசை!
 உணர்ந்திடடா என்றவன்தான் உணர்த்தி வைத்தான்.
 கடந்திட்ட செயலனைத்தும் கருதின், காண்பாய்
 காற்றினிடை துரும்பன்ன இழிந்த வாழ்க்கை! 275

ஏனெனக்கு மகனாகப் பிறந்தான் என்றே
 எண்ணியெண்ணி நானயர்ந்த நாளும் உண்டு.
 வானுயர்ந்த வாழைக்குக் குலையே கூற்றாய்
 வாய்ப்பதுபோல் வாய்த்தென வருத்தங் கொண்டு
 நானினைந்து மனந்தளர்ந்த செய்கை இங்கு
 நல்லதில்லை எனவுணர்த்த மாற்றம் செய்தான்.
 நானிவனின் தந்தையெனச் சொல்லிச் சொல்லி
 நலம்பெறவே தனதாற்றல் நாட்டி நின்றான். 276

யார்நினைத்தார் இவனாற்றல்? நினைத்தேன் இல்லை;
 என்புகழும் நிலைத்ததன்றோ இவனால் இன்று.
 பார்புகழும் செல்வியொடு நாட்டைப் பெற்றும்
 பதைத்தானா அருஞ்செல்வம் கிடைத்த தென்று?
 தேர்ந்தறிவால் நெடுங்கிள்ளிக் கனைத்தும் ஈந்தான்;
 செந்தமிழர் கொடைவலியில் தனித்து நின்றான்!
 நேர்ந்தவெலாம் அறிந்திருந்தும் செல்வி தன்னை
 நீமணப்பாய் எனச்சொல்லல் நெறியோ அம்மா?' 277

இயல். 27

'இசைபாடுங் குயிலினையே இட்டுக் கூண்டில்
 இன்னமுதும் தீம்பாலும் யாவும் ஈந்தே,
 இசைபாட வேண்டினதும் பாடல் உண்டோ?
 இசைத்திடினும் அதனொலியிங் கினிமை யாமோ?
 இசைத்திட்ட இளவெயினி, என்றன் மூச்சே,
 எடுத்துரைப்பாய் செல்விக்கும் சொல்லும் சொல்லை.
 வசையென்றும் கொள்ளானிக் கிள்ளி; அந்த
 வஞ்சிமனம் போலவெலாம் நடக்கும், என்பாய். 278

திங்கட்குத் தங்கையெனத் தேனும் பாலும்
 திரட்டிவைத்த இதழினளாய்ச் சிறப்பைச் சேர்க்க
 இங்கொருத்தி அருகிருக்க யாரே வேறோர்
 இணையினையே எண்ணிடுவார்? இனிய நாட்டை
 மங்கையர்தம் பொருட்டாகத் துறந்தோர் பல்லோர்
 வையகத்தில் மதிப்புற்றார் என்றால் உன்றன்
 கொங்கையிடை மகிழ்ந்திருந்தும் மற்றோர் மானைக்
 குறிப்பேனோ? என்றுமில்லை! சென்று சொல்வாய்.' 279

இயல். 28

வெண்புரவி இரண்டொன்றி வேகம் இன்றி
 மிடுக்குடனே அடியெடுத்து நடந்த காணில்
 கண்ணிரண்டு பெண்ணெழிலின் காட்சி கண்டு
 களிக்கின்ற சிறப்பினையே எளிதில் நல்கும்.
 விண்ணிழிந்து மின்னலிணை மண்ணில் வந்து
 வீற்றிருந்த புரவியிலே விளங்க என்னத்
 தண்ணிலவாம் இளவெயினி, தளிராம் செல்வி
 தவழ்தென்றல் மகிழ்வெய்த சென்றார் ஊர்ந்து. 280

விரைவன்றி வேறறியாக் குதிரை தம்மை
 வெகுமுயன்று நடத்தியராய், மின்னும் வாட்கள்
 அரையொன்றி அசைந்தாட, அயில்வேல் கையில்
 அணியெனவே ஒளிகூட்ட அரணாய் வீரர்
 உரையொன்றா எல்லையிலே சூழச் சென்றார்;
 உயர்கூத்தன் தலைமையெனில் உவக்கார் யாரே?
 இரையெண்ணி எண்டிசையும் சென்ற புட்கள்
 இசைகூட்டித் திரும்பிடுநல் லெழிலும் என்னே! 281

‘உங்களத்தான் இவ்வழிதான் சென்ற தாக
 உரைத்திட்டார் தமிழ்க்கூத்தர்; உன்னின் முன்னே,
 அங்கொருபூங் குளமுண்டு; கரையைச் சுற்றி
 அழகியதோர் எழிற்சோலை! அதனின் கண்ணே
 எங்குமுள பறவையெலாம் இணைந்து கூடி
 இசையிசைத்து மகிழ்ந்திருக்கும்; இடப்பக் கத்தே,
 மங்கையரின் கொங்கையென இளைஞர் போற்றும்
 மலையிரண்டு தலைநிமிர்ந்து நிலைத்துப் பார்க்கும். 282

இடைபுரளுந் தரளமென அருவி நீரும்;
 இன்னமுதம் உயிர்க்கெல்லாம் அஃதே ஆகும்!
 பெடையகலா துறைகின்ற அன்னப் புள்ளும்
 பிடிதழுவும் ஆண்யானை அன்பில் தாமும்.
 நடைபயிலும் மான்றொகுதி ஆங்கோர் பக்கம்;
 நகைப்பினவாய்க் குரங்கினமங் கேக்கம் போக்கும்.
 உடையதந்த இடமேலுஞ் சிறந்த வெல்லாம்;
 உற்றவர்க்கோ நேரில்லா உவகை சேர்க்கும்! 283

அங்குமுனந் தெரிகிறதே அஃதே அந்த
 அழகுமலர்ப் பொழிலினிதாய் அமைந்த சூழல்.
 இங்கிருந்து நீர்தனித்துப் பிரிந்து செல்க;
 ஏனெனில்நம் மணியேளங் கிருக்கக் கூடும்.
 தங்குதடை அற்றவராய்த் தணிந்து பேசித்
 தஞ்சமென அவர்மார்பைத் தழுவிக் கொள்க.
 உங்கட்கு மறித்தெதனை உரைப்பேன்? மேலும்,
 உரைத்தவற்றை மறவாதீர்; உறவு வெல்லும். 284

பேச்சாற்றல் மிக்குடையர் மணியேள்; நீரும்
 பேசாமல் இருப்பீரேல் பிழைதான் மிஞ்சும்.
 கூச்சத்தைப் போக்கிட்டுக் கொஞ்சிக் கண்ணார்
 குழவியென அவர்நெஞ்சைக் கொள்க; கண்ணின்
 வீச்சொன்றே அஃதாற்றும்! எனினு மேலாம்
 வெட்கத்தை புறம்போக விடுத்தே, அன்பர்
 மூச்சென்றே உமையெண்ணி முயங்க ஓட்டி
 முயக்குகநீர்.' என்றாளே மார வல்லி. 285

உயரொருமாங் கிளையிருந்து குயிலின் கூட்டம்
 ஒத்திருந்து பாட்டிசைக்கப் பாட்டிற் கேற்ப
 நயமமைய மரங்கொத்தி தாளம் போடும்;
 நாண்மலர்தோய் அளிக்கூட்டம் ஒத்தி சைக்கும்!
 இயமிசைப்பேன் யானெனவே குரங்கு தாவி
 இளந்தெங்கின் காய்பறித்துக் குளத்திற் போடும்!
 அயலிருந்து மயிலிரண்டு தோகை காட்டி
 அழகுநடம் புரிகின்ற எழிலும் விந்தை! 286

அணிலொன்று கனிபறித்துச் சுவைத்த வேளை
 அருகுவந்து நெருங்கிட்ட துணையைக் கண்டு,
 தணியாத பசியினையு மறந்த தாகத்
 தழுவுதற்கு விழைந்திடவும் தரையில் வீழ்ந்த
 மணியான கனியொலியால் மருண்டு நோக்கும்;
 மானியல்பைக் கண்டுமிக மகிழுங் காக்கை!
 அணியாரம் மார்பசைய அருகே சார்ந்த
 அழகுமலர் விழிபார்க்கும்; மாணைப் பார்க்கும். 287

செந்தமிழின் மொழிவளத்தில் ஆழ்ந்து, செய்யுஞ்
 செயலனைத்து மறந்தவராய்ச் சுவையில் சிக்கிச்
 சிந்தனையே அனைத்துமெனத் திளைக்கக் கற்றோர்
 செயலொப்ப இளமணியேள் அந்தச் சூழல்
 விந்தையிலும் விந்தையென வியப்பில் மூழ்கி
 வீற்றிருந்தான் பூம்பொழிலில் வேற்றாள் ஒப்ப!
 அந்தவெழில் கண்டபொழில் அல்லிப் பெண்ணும்
 அகவிதழ்கள் விரிந்தலர மகிழ்வு கொண்டாள். 288

இடையசைவைக் கண்டகொடி வாட்டம் ஓங்கும்;
 இதழசைவைக் கண்டமயில் ஆட்ட நீங்கும்;
 உடையொதுங்கக் கண்டகனி யுள்ளம் ஏங்கும்;
 ஒளிமுகத்தைக் கண்டமதி கள்ளந் தாங்கும்;
 புடைவிழியைக் கண்டகயல் புனலில் தேங்கும்;
 புரிசூழலைக் கண்டரவு பொந்துள் வாங்கும்;
 தொடையணிந்த இன்குரலாள் சேரச் சோலைத்
 தொடர்புடைய பொருளனைத்துஞ் சோரக் கண்டான்! 289

மாற்றமவண் உற்றததன் வழியை ஆய்ந்து
 மயங்கிட்ட இளமணிவேள் விழியைச் சுற்ற,
 ஆற்றலுடன் இழந்திட்டான் அந்த வேளை
 அரிவையவள் உறுபசிக்கோர் அமுதாய்ச் சேர!
 தூற்றுமியல் ஊர்விரையும் அலரே யொப்பத்
 துடியடையாள் அருகடைந்து தொல்லைக் கெல்லாம்
 கூற்றுவனும் தானெனவே கொண்டான் பெண்ணை;
 கொழுகொடியுந் தோட்டமுவிக்க குழைந்தாள்; என்னே! 290

அறிவுமிகக் கொண்டவனே; எனினும் அந்த
 அழகுபொழி சூழலிலே எதுவும் எண்ணான்.
 வெறிமிகவும் பாயுமியல் வேங்கை யொப்ப
 விளைவறியா நீர்மையனாய் விரைந்து, பொல்லாப்
 பொறியனைத்தும் ஒருங்காளப் போக்கிப் போற்றும்
 பொலன்மார்பள் உடற்றமுவிப் புணர்ச்சி வேட்டு,
 வெறிபயக்கும் இதழிரண்டை இதழில் கொண்டான்;
 வெட்கத்தைத் துறந்தவனும் விழைந்து தந்தாள்! 292

தென்னையதன் கீற்றதனில் வீற்றி ருந்த
 செங்குரங்கு தனைமறந்த செயலாற் கீழே
 அன்னமுறை குளத்தகத்தில் அலறி வீழ,
 அதிர்ச்சியிலே எழுந்தவொலி விண்ணை எட்டும்!
 கன்னலுறை தேனூற்றில் அமுதம் உண்டு
 களித்திருந்த இளமணிவேள் கருத்தை மீண்டும்
 தன்னுணர்வு கொண்டதனால் தளிரை நீங்கித்
 தண்ணிலவைத் தேடியதும் அப்போ தன்றோ! 293

‘எனக்கெனவோர் இதயத்தை ஏன்நான் பெற்றேன்?
 எனக்கெதிரும் அஃதன்றோ! என்னே வாழ்க்கை!
 கனவெனவே இவ்வாழ்வைக் கண்டு தேர்ந்தும்
 கணத்தினிலே இழந்தேனே கற்ற தெல்லாம்.
 மனத்திலுனை நினைத்ததுமென்? மாதே, உன்றன்
 வடிவழகும் நெடுங்கிள்ளி வைப்பும் ஆமே!’
 எனவுரைத்து நின்றிருந்தோன் ஏக்க நீங்க,
 எடுத்துரைப்பாள் எழிற்செல்வி; யாமும் பாழே! 294

‘உள்ளத்தைக் கொள்பவரே உடம்பைக் கொள்ளும்
 உரிமையையும் பெற்றிடுவர்; உலக நீதி!
 கள்ளத்தைக் கொள்வாரோ தமிழ்ப் பெண்கள்?
 கருதுவரோ வேற்றவரைக் கலந்தார் நீங்கி?
 பள்ளத்தில் புனற்பாயும் பாங்காய்க் காதல்
 பற்றுவழிப் பாய்ந்திடவே எனையும் மீறி
 உள்ளத்தை இழந்ததுவும் உங்கள் ஆற்றல்
 உணர்தற்கு முன்னரன்றோ? உண்மை காண்பீர். 295

உயர்புலிக்குப் பிறக்காது பூனை என்றும்;
 உரைத்திட்டாள் இளவெயினி; மறுத்தேன், உங்கள்
 உயர்வினையே முன்னுணராத் தவறால்; இன்றோ,
 உன்னியுன்னி உமதாற்றல் உவகை கொள்வேன்!
 துயரறியா இயல்பினளாய் வாழ்ந்தேன்; இந்நாள்
 தூயவரே, அதற்குமினித் துணைவர் நீரே!
 எயிலுயர்ந்த இந்நாட்டைக் கிள்ளி உன்றன்
 எண்ணம்போற் கொள்கவென்றார்; ஏற்றேன் இல்லை! 296

நெடுநாட்டோ டென்னையுநீர் நேரில் பெற்றும்
 நின்றிட்டீர் உயர்ந்தவராய்க் கிள்ளிக் கீந்தே!
 நெடுமார வல்லியுளம் நின்ற கிள்ளி
 நிறுத்திட்டார் என்விருப்பில் அனைத்தும்; ஆனால்,
 நெடுநாட்டை அவர்கொளட்டும்; என்றும் உங்கள்
 நிகரில்சீர் இல்வாழ்விற் கிணையாய் இந்த
 அடியாளைக் கொண்டிடுக; ஆகா தென்றால்,
 அழகுடலை இவணிறுத்தி அகல்வேன் நீங்கி!’ 297

இளநகையை அவனிதழ்கள் காட்டக் கண்ட
 எழிற்செல்வி நெருங்கியவன் தோளிற் சாய்ந்தாள்;
 உளதிடையே வழியெனவே உணர்ந்த தென்றல்
 ஊடுருவ உணர்ந்திட்டோன் ஒன்றிச் செல்வி
 உளமகிழ்த் தழுவிட்டான்; உவந்து கன்னி
 உய்த்துணர இயல்வதல்லால் உரைக்க ஒண்ணாக்
 களிப்பினிலே கழறுமொழி தேனும் பாலுங்
 கற்கண்டுங் கலந்தமைந்த கனியே யாகும்! 298

‘இந்நாடோ, பிறபொருளோ எதுவும் வேண்டேன்;
 எனக்கெனவே நீங்கொன்றும் இருந்தால் போதும்.
 முந்நீராழ்ந்த தடைந்திட்ட முத்தும் பொன்னும்
 முடியணியும் எழிலுடையும் எதுவும் எண்ணேன்.
 என்னெஞ்சின் எண்ணமெலாம் இருப்பீர் நீரே;
 எதுவரினும் உமைப்பிரியேன்; இணைந்தே நிற்பேன்.
 கன்னல்முன் நில்லாதென் கனிவாய் முன்பு!
 கண்டிட்டால் சுவையெதையுங் கருதீர் பின்பு!’ 299

வருவிருந்தை முகமலர்ந்து முன்னே சென்று,
வருகவென இனிதழைத்து வாழ்த்துஞ் சொல்லிப்
பருகுதற்குப் பழத்தெளிவுஞ் சோறு நல்கிப்
படுக்கையினை விரித்துப்பின் பாரோர் ஏற்றும்
அருந்தமிழ்நூல் அமுதடைக என்போர் ஏங்க
அகமலர, இதழ்விரிய, ஆசை சிந்தும்
பொருளமையா ஒலியெழுப்பிப் பூவாய் ஊட்டிப்
பொன்னுடலைத் தரையமைத்துப் பூரிப் பீந்தாள்! 300

(முற்றும்)